

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Burroughs_Edgar_Rice-Ztracena_Evropa.pdb

PDB Name: Burroughs Edgar Rice-The Lost C
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Edgar Rice Burroughs
The Lost Continent

Kapitola I. (Prolog)

Již od raného dětství mě podivně přitahovalo tajemství zahalující dějiny Evropy konce dvacátého století. Můj horlivý zájem se možná nevztahuje ani tak ke známým faktům, jako spíše ke spekulacím o tom nepoznaném. Věcech, které se odehrály během těch dvou století, potom, co se lidé ze západní a východní polokoule přestali stýkat. Jak se Evropa vyvíjela po konci Velké války? (Samozřejmě za předpokladu, že válka vůbec skončila.)

Podle našich zcenzurovaných skrovných dějin jsme se učili, že ještě patnáct let poté, co ustaly diplomatické styky mezi USA a válčícími národy Starého světa, docházely z východu čas od času více či méně věrohodné zprávy.

Potom přinesla dobová propaganda své ovoce; nejlépe by se popsala heslem: "Východ pro východ - západ pro západ." Jakýkoli další styk byl zákonem zakázán.

Už předtím prakticky ustal zahraniční obchod kvůli riziku zaminovaných vod v Atlantském i Tichém oceáně. Kdy přesně přestaly operovat ponorky, nevíme, ale poslední plavidlo tohoto typu spatřené Pan-Americkou obchodní lodí byla velká Q 138. Koncem roku 1972 vypustila u Bermud 29 torpéd na brazilský parník. Jen rozbouřené moře a námořnický um velitele brazilské lodi umožnily Pan-Američanům uniknout a nahlásit tuto poslední z dlouhých sérií násilností proti našemu obchodu. Jen Bůh ví, kolik stovek starodávných lodí se stalo kořistí těchto toulajících se ocelových žraloků šílené Evropy. Plavidel a lidí, kteří překročili východní či západní obzor a již se nikdy nevrátili, bylo nepočítaně. Ale jestli se jim stala osudnými torpéda ponorek, či bezcílně plující minová pole, nám už nemohl žádný z nich říct.

A potom vznikla Pan-Americká Federace, která sjednotila celou západní polokouli pod jednou vlajkou. Spojila námořnictva Nového světa do nejmocnější ozbrojené síly, která kdy plula po mořích - největší důvod k míru, jaký kdy svět viděl.

Od tohoto dne vládl od západního pobřeží Azor až po západní pobřeží Havajských ostrovů mír. Ani z druhé polokoule si nikdo netroufal překročit 30. nebo 175. poledník. Mezi třicátým a 175. je všechno naše - - mezi 30. a 175. poledníkem je mír, blahobyt a štěstí.

Za nimi je velké neznámo. Dokonce i když jsem byl ještě kluk, na mapách nebylo nic. Nic jsme se o tom neučili. Nikdo neměl odvalu o tom spekulovat. Po dvě stě let byla východní polokoule vymazaná z map a dějin Pan-Ameriky.

Dokonce i jakákoli zmínka v literatuře byla zakázána.

Naše mírové lodě hlídkovaly podél třicátého a stopětasedmdesátého poledníku. Jen v tajných vládních dokumentech bylo, před jakými cizími loděmi jsme se vlastně chránili. Ale jelikož jsem byl sám námořní důstojník, pochytil jsem ze služebních tradic, že už dvě stě let nikdo neviděl za třicátým ani stopětasedmdesátým kour či plachtu. O osudu našich opuštěných provincií jsme se mohli pouze dohadovat. Je zcela možné, že je ovládla Čína. Po pádu republiky v Číně vzrostla vojenská moc, která násilně vyrvala Japonsku a Rusku Mandžusko a Koreu a obsadila Filipíny.

Právě velitel čínské válečné lodi převzal z rukou mého proslulého předka, admirála Turcka, kopii výnosu z roku 1972. Stalo se to na stopětasedmdesátém poledníku před 206 lety. Ze zažloutlých stránek admirálova deníku jsem se dověděl, že už tehdy byl čínskými důstojníky vyhlášen osud Filipín.

Ano, po dvě stě let žádný člověk nepřekročil hranice, aby se přitom dožil toho, že o tom mohl vypravovat - dokud mě náhoda nezavála tam i zpět. Veřejné mínění, které se konečně vzbouřilo proti drastickým stanovám našich dávno zesnulých praotců, si vyžádalo, aby byl můj příběh zveřejněn a ten malicherný zákaz, který stanovoval mezi třicátým a stopětasedmdesátým mír, blahobyt a štěstí, byl navždy zrušen.

Jsem rád, že jsem se právě já stal tím nástrojem v rukou Prozřetelnosti, který povznesl barbarskou Evropu a vymýtil utrpení, rozpad a propastnou nevědomost, v jaké jsem ji našel.

Nebudu žít tak dlouho, abych viděl konečnou obrodu divokých hord východní polokoule - to je práce pro mnoho generací, možná věky; tak mnoho zpusťli. Ale vím, že už se na tom začalo pracovat, a jsem hrdý, že se podílím na tom, co můj šlechtitý krajan vložil do mých rukou.

Vláda již má úplnou oficiální zprávu o mých dobrodružstvích za třicátým poledníkem. V tomto vyprávění jsem vám chtěl vyličit svůj příběh poněkud méně formálním, a jak doufám, i zábavnějším způsobem. Ačkoli jsem jen námořní důstojník bez nároku na nejnepatrnější spisovatelský talent, jistě budu schopen vyličit základní události mého příběhu. Kromě toho jsem prošel tím nejužasnějším dobrodružstvím, jaké kdy civilizovaný člověk za posledních dvě stě let prožil, a to

mě utvrzuje ve víře, že jakkoli budu špatným vypravěčem, sama fakta udrží váš zájem až do poslední stránky. Za třicátý poledník! Romantika, dobrodružství, zvláštní lidé, hrůzostrašná zvířata - všechno to vzrušení v životě našich předků ve dvacátém století, které jsme v těchto jednotvárných dnech míru a všedního blahobytu odmítli - to všechno leželo za třicátým poledníkem, neviditelnou bariérou mezi hloupou, komerční přítomností a bezstarostnou barbarskou minulostí.

Který chlapec netoužil po starých dobrých časech válek, převratů a vzpour; jak jsem vysedával nad kronikami ze starých časů, zlatých časů, kdy dělníci chodili do práce ozbrojeni; kdy jeden po druhém padali pod výstřely zbraní, výbuchy bomb či skolení dýkami, a ulice rudly krví! Ach, to byly časy, kdy mělo cenu žít; kdy člověk v noci vyšel z domu a nevěděl, v kterém temném koutu ho může potkat smrt; kdy se v lesích a džunglích potulovala divá zvěř, a kde existovali divoši a země, které ještě nebyly objeveny.

Dnes na celé západní polokouli nebydlel nikdo, kdo by cestou do školy nemusel ujít, nebo alespoň neuletět velkou vzdálenost.

Nejdivočejší zvířata, která se pohybovala po našich širých pláních, žila v doupatcích na mrazivém severu nebo jihu uvnitř vládní rezervace, kde je mohli zvědavci pozorovat a beztestně krmit z ruky chlebovými kůrkami.

Ale za třicátým poledníkem! Já jsem tam byl a vrátil jsem se zpět; a teď už se dají hranice překročit, aniž by to bylo považováno za zradu trestanou hanbou či smrtí.

Kapitola II. (Na hlídce)

Jmenuji se Jefferson Turck. Jsem poručíkem námořnictva - velkého Pan-Amerického námořnictva, jediného námořnictva, které teď na světě existuje.

Narodil jsem se v Arizoně, ve Spojených Státech Severoamerických, léta Páně 2116. Tudíž je mi jedenadvacet let.

Už jako chlapec jsem neměl rád rušná velkoměsta a přelidněné zemědělské oblasti Arizony. Již dvě stě let má každá generace Turků své zastoupení v námořnictvu. Námořnictvo mě volalo stejně jako volné širé pusté pláně ohromných oceánů. A tak jsem se dal k námořnictvu, stoupal jsem po žebříčku hodností a během postupu se učil našemu řemeslu. Můj postup byl rychlý a zdálo se, že jsem zdědil rodinnou tradici. Jsme rození důstojníci a tak jsem si za svůj rychlý služební postup nepřičítal žádné zvláštní zásluhy.

Ve dvaceti jsem byl poručíkem a velel jsem Coldwateru, aero-ponorce třídy SS-96. Coldwater byl jedním z prvních vzdušných a přitom i podvodních plavidel, která se od uvedení do provozu značně zdokonalila, a měl bezpočet slabin, které však byly naštěstí u pozdějších plavidel tohoto typu odstraněny.

Dokonce i když jsem převzal velení, byl dobrý jenom k hození na smetišť; ale starosvětsky spořivá vláda ho vrátila do aktivní služby a poslala v něm dvě stě mužů a mě na moře, abychom hlídkovali na třicátém poledníku od Islandu až po Azory.

Značnou část své služby jsem strávil na palubě jedné veliké válečné lodi. Jsou to ta námořní plavidla, která přeměnila bývalé námořnictvo, které zatížilo lidi daněmi na jejich provoz, do dnešní podoby: flotily soběstačných lodí dopravují náklad a poštu z pevnin na vzdálené Pan-americké ostrovy, a přitom si najdou dost času ke cvičení střelby na cíl a podobně.

Tuhle změnu jsem velice uvítal, zvláště proto, že vyžadovala spolehlivost samostatného velení, a já jsem měl z přirozené pýchy na svou první loď sklon přehlížet nedostatky Coldwateru.

Coldwater byl plně vybaven na dva měsíce hlídkování - pro tuto službu běžně stanovenou dobu - a uběhl téměř celý měsíc jednotvárné služby, aniž bychom přitom viděli jedinou loď. A pak se přihodilo první z řady neštěstí.

Právě jsme vylétali z bouře ve výšce asi tři tisíc stop. Celou noc jsme se vznášeli nad mraky ozářenými měsícem.

Příležitostně se v té stěně z oparu objevila trhlina, a údery hromu a záře blesků, které z ní vycházely oznamovaly, že bouře na hladině moře pokračuje se stejnou zuřivostí. Ale my jsme byli vysoko nad tím vším a pluli jsme poměrně lehce po horním okraji bouře. S východem slunce se mraky pod námi změnily v nádherné moře zlata a stříbra, měkké a nádherné; ale přesto nás neoklamaly - skrývaly temnotu a řádění bouře, bičující oceán.

Zrovna jsem snídal, když vešel můj hlavní inženýr a zasalutoval. Tvářil se vážně a já si pomyslel, že je dokonce ještě bledší než obvykle.

"No?" zeptal jsem se.

Přejel si nervózně ukazovákem po čele, což bylo jeho typické gesto ve chvílích stresu.

"Generátory gravitační clony, pane," řekl. "Číslo jedna se porouchalo asi před půl druhou hodinou. Od té doby na něm stále pracujeme, ale musím ohlásit, pane, že se to nedá opravit."

"Číslo dvě by nám mělo stačit," odpověděl jsem. "Zatím vyšleme rádiem žádost o výměnu."

"To je právě ten problém, pane," pokračoval. "Číslo dvě se zastavilo. Věděl jsem, že se to stane, pane. Před třemi lety jsem o těch generátorech vypracoval zprávu. Doporučil jsem, aby byly oba vyřazeny. Princip, jakým fungují, je naprosto špatný. Jsou odepsané." A s ponurým úsměvem dodal: "Aspoň jsem konečně dosáhl zadostiučinění. Moje zpráva byla přesná."

"Máme dostatek rezerv k přistání, nebo aspoň k tomu, abychom se dostali k těm, co nás mají vystřídat?"

"Ne, pane, klesáme."

"Chcete ještě něco nahlásit?"

"Ne, pane."

"Dobře," odpověděl jsem, propustil ho a zároveň zazvonil na rádiového operátora. Když se objevil, předal jsem mu zprávu pro sekretariát námořnictva, pod který přímo spadaly všechna plavidla sloužící na třicátém nebo stopětasedmdesátém. Vysvětlil jsem, jaké nesnáze nás potkaly a konstatoval, že budu pokračovat jak nejrychleji to půjde rovnou do St. Jones, a budu tam směřovat i potom, co budeme nuceni přistát na vodě.

Nehoda se stala těsně před třicátým stupněm západní délky a asi na 52. stupni severní šířky. Vítr na hladině hnál bouři směrem na východ. Pokusit se vyjet z takovéto bouře po hladině by byla sebevražda, protože Coldwater na to nebyl navržen. Mohl plout po hladině pouze za příznivých povětrnostních podmínek. Pod hladinou nebo ve vzduchu byl zvládnutelný za jakéhokoli počasí, ale bez generátorů gravitační clony byl téměř bezmocný. Nemohl letět a kdyby se potopil, nemohl by se vynořit na hladinu.

Vědomí, že všechny tyto nedostatky byly v pozdějších verzích odstraněny, nám naši situaci nijak neulehčovala; moře bylo rozbouřené, na západě zuřila bouře a nacházeli jsme se jen několik uzlů od třicátého poledníku.

Jak víte, překročit třicátý nebo stopětasedmdesátý poledník bylo tou největší pohromou, která se mohla veliteli přihodit. Ihned následoval vojenský soud a degradace, pokud si ovšem, jak se často stávalo, nešťastník už předtím nevzal život, než ho nespravedlivé a kruté nařízení předhodilo veřejnému opovržení.

Žádné omluvy ani okolnosti zatím nezmírnily tuto kampaň.

"To on velel, když jeho loď překročila třicátý poledník!" To stačilo. Přitom to vůbec nemusela být jeho chyba, tak jako jsem já v případě Coldwateru neměl žádnou vinu na tom, že se nám porouchaly generátory gravitační clony. Ale dobře jsem věděl, že už dnes nás to může zanést za třicátý stupeň, neboť pod námi skučel hrozivý západní vítr. Ať tak nebo tak, odpovědnost ležela na mých bedrech.

Do určité míry bylo to nařízení dobré, neboť rozhodně dosáhlo toho, pro co bylo navrženo. Všichni jsme se děsili třicátého na východě a stopětasedmdesátého na západě, a i když jsme se museli pohybovat těsně kolem nich, jen Boží zásah nás mohl přes ně přenést. Všichni jistě důvěrně znáte námořní tradici, že dobrý důstojník pozná, když se blíží k nějaké hranici. Já sám jsem o tom pevně přesvědčen, neboť najdu sever tak jako kompas, aniž bych o tom musel dlouze uvažovat.

Starý admirál Sanchez byl zvyklý tvrdit, že je schopen ucítit třicátý poledník, a posádka první lodi, na které jsem se plavil se chlubila, že Coburn, navigační důstojník, zná jménem každou vlnu podél třicátého od 60° s.š. po 60° j.š.

Nicméně, já za to neručím.

No, zpátky k mému vyprávění; pořád jsme pomalu klesali k hladině, když tu jsme náhle chytili západní vítr, který nás jak nejrychleji to šlo nesl od třicátého. Byl jsem zrovna na můstku, a jak jsme se nořili ze zářivého slunečního svitu do hustých mraků a dál skrze ně, do tmavé stratosférické bouře, zdálo se, že moje nálada klesá zároveň s lodí a opouští mě naděje.

Vlny se zvedaly do hrozivých výšek a Coldwater nebyl navržen tak, aby na nich mohl plout. Jeho živly byl modravý éter vysoko nad zuřící bouří nebo nezměrné hloubky oceánů, které žádná bouře nemohla zčeřit.

Zatímco jsem se zabíral úvahami o našich možnostech, dosedli jsme náhle do hrůzostrašného víru. V té samé chvíli jsem v duchu dopočítal hodiny, které musí uběhnout, než se k nám dostane pomoc. Zároveň vylezl po žebříku na můstek radiooperátor. Byl rozrušený a nemohl popadnout dech. Zastavil se přede mnou a zasalutoval. Jediný zběžný pohled na něj mě ujistil, že je něco v nepořádku.

"Co tentokrát?" zeptal jsem se.

"Vysílačka, pane!" vyhrkl. "Můj Bože, pane, nemohu vysílat."

"A co nouzové vybavení?"

"Zkoušel jsem všechno, pane. Vyčerpal jsem všechny zdroje. Nemůžeme vysílat." Postavil se do pozoru a zase zasalutoval.

S několika vlídnými slovy jsem ho propustil, neboť jsem věděl, že není jeho vinou, že je mechanismus zastaralý a k ničemu, tak jako ostatní vybavení Coldwateru. V Pan-Americe nebyl lepší operátor než on.

Selhání vysílačky mi nepřípadlo tak závažné jako jemu. Lidem je přirozené myslet si, že když to jejich ozubené kolečko vypadne, přestane celý vesmír pracovat. Věděl jsem, že jestli nás má tahle bouře zavát přes třicátý stupeň nebo nás poslat ke dnu, žádná pomoc nemůže dorazit včas, aby tomu zabránila. Nařídil jsem vyslat zprávu jen proto, že to vyžadovala nařízení, než že bych doufal, že nám to bude v současné situaci nějak k užítku.

Neměl jsem moc času zabývat se společným selháním vysílačky i generátorů, neboť se Coldwater krátce na to ponořil tak hluboko do vln, že jsem se musel zcela soustředit na to, abych ho vyzvedl nahoru a přitom ho nezlomil v půli.

Kdyby byly generátory vzhledem k síle v pořádku, bylo by to jednoduché. Potopili bychom se pod úhlem 45° do úpatí nějaké velké vlny. Zařídili bychom se do vody jako horký nůž do másla a potopili bychom se jen s nepatrným nárazem. Dělal jsem to už tisíckrát - ale teď jsem se neodvážil Coldwater potopit, protože jsem měl strach, že už by mohl zůstat pod vodou navždy -- což by rozhodně nepřispělo k dlouhověkosti velitele ani posádky.

Většina mých důstojníků byla starší než já. John Alvarez, můj první důstojník, o dvacet let. Zatímco jsme klouzali stále blíž a blíž k těm ohromným vlnám, stál vedle mě. Sledoval každý můj pohyb, ale byl příliš uhlazený a gentlemanem, než aby mě nějakou poznámkou či návrhem uváděl do rozpaků.

Když jsem viděl, že už brzy dojde ke kontaktu, nařídil jsem stočit loď po větru a chvíli jsme se vznášeli na místě, než se nás chopila mohutná vlna a my jsme se ocitli na jejím vrcholu. Potom jsem vydal rozkaz, který okamžitě obrátil sílu clony a spustil nás do oceánu. Sjeli jsme zpátky do brázdy, kolébali se jako kus mrtvé velryby, a pak začal zase boj - s kormidlem a lodními šrouby. Snažili jsme se vrátit Coldwater do náruče vichřice a plout dál a dál od neúprosného třicátého stupně.

Myslím, že se nám to mohlo povést, i když byla loď od přídě až po zád' zničena strašlivými nárazy vln a většinu času byla pod vodou. Žádná další nehoda už nás naštěstí nepotkala.

Pluli jsme stále vpřed, i když pomalu, a už to začínalo vypadat, že se z toho dostaneme. Alvarez mi stál celou dobu po boku, i když jsem ho málem odvelal do podpalubí, aby si konečně odpočinul. Můj druhý důstojník, Porfirio Johnson,

byl taky často na můstku. Byl to dobrý důstojník, ale byl to také muž, ke kterému jsem téměř od prvního okamžiku pociťoval nevysvětlitelnou averzi. A vědomí, že žárlí na mé rychlé povýšení, jak jsem později zjistil, ji nijak zmenšovalo. Byl o deset let starší než já (i služebně) a myslím, že nemohl zapomenout, že už byl důstojník, když já jsem byl ještě zelenáč.

Když bylo čím dál víc jasné, že se díky mému námořnickému umu Coldwater probouje bouří a bezpečně vyvázne, mohl bych odpřisáhnout, že jsem na jeho snědé tváři viděl stín rozmrzelosti a zklamání. Nakonec opustil můstek a sešel do podpalubí. Nevím, jestli je přímo odpovědný za to, co následovalo krátce potom; ale vždycky jsem ho z toho podezřívával a Alvarez má sklon ho z toho vinit dokonce ještě větší než já.

Dopolední hlídka zvonila právě šest hodin, když se Johnson vrátil asi po třiceti minutách na můstek. Vypadal nenápadně a nespěl - což mě v tu chvíli příliš nezajímalo, ale později jsme si na to s Alvarezem oba vzpomněli. Ani ne tři minuty potom, co se Johnson objevil, Coldwater náhle začal zpomalovat. Popadl jsem telefon a zmáčkl tlačítko, kterým bych přivolal vrchního inženýra k aparátu v útrokách lodi. Ale on už byl na drátě a snažil se mě zastihnout.

"Odešly motory číslo jedna, dvě a pět, pane," volal. "Máme trápit ty tři zbývající?"

"Nic jiného nám nezbývá," křičel jsem do sluchátka.

"Neutáhnou to, pane," odpověděl.

"Máte snad nějaký lepší plán?" zeptal jsem se.

"Ne, pane."

"Tak jim dejte zabrat, poručíku," křikl jsem zpátky a pověsil sluchátko.

Dvacet minut zdolával Coldwater vlny pouze se třemi motory. Pochybuju, že jsme se pohnuli byť jen o píd' vpřed, ale stačilo to, abychom ho drželi nosem po větru a alespoň nás to neodnášelo ke třicátému.

Johnson a Alvarez stáli vedle mě, když se náhle a bez varování příd' rychle otočila a zapadla do brázdy vlny.

"Ty tři zbývající už jsou taky v tahu," řekl jsem a díval se přitom náhodou na Johnsona. Přejel mu snad po úzkých rtech náznak spokojeného úsměvu? Nevím, ale rozhodně neplakal.

"Vždycky jste byl zvědavý na to velké neznámo ležící za třicátým," řekl. "Jste na dobré cestě k ukojení své zvědavosti."

A pak pozvedl v úšklebku svůj horní ret, tím jsem si jist. V jeho chování či tónu jeho řeči musel být nějaký náznak neúcty, který mi unikl, protože Alvarez se na něho vrhnul jako blesk.

"Pokud poručík Turck překročí třicátý poledník, překročíme ho všichni s ním, a Bůh pomoz důstojníkovi nebo muži, který mu to bude vyčítat!"

"Já se na téhle velké zradě podílet nebudu," odsekl Johnson. "Nařízení jsou jasná, a pokud poručík Turck překročí třicátý stupeň, bude na vás, abyste ho zatkl a okamžitě uplatnil veškerou snahu k tomu, abyste přivedl loď zpět do Pan-amerických vod."

"Jenomže já to nebudu vědět, že Coldwater překračuje třicátý," odpověděl Alvarez, "ani žádný jiný muž na palubě." A s těmito slovy vytáhl z pouzdra revolver, a než jsme mu v tom já nebo Johnson mohli zabránit, vypálil kulku do každého přístroje na můstku tak, že už se nedaly opravit.

Potom mně zasalutoval a odkráčel z můstku. Z loajality a přátelství se stal mučedníkem, neboť ačkoli nikdo nebude vědět, že poručík Jefferson Turck překročil s lodí třicátý stupeň, každý muž na palubě bude vědět, že první důstojník spáchal zločin trestaný degradací a smrtí.

Johnson se otočil a přimhouřenýma očima mě pozoroval. "Mám ho dát zavřít?" zeptal se.

"Ne," odpověděl jsem. "Nezatknete jeho ani kohokoli jiného."

"Potom se podílejte na tomto zločinu!" vykřikl vztekle.

"Běžte dolů, pane Johnstone," řekl jsem, "a vemte si na práci vybalování náhradních přístrojů. A pak je nainstalujte na můstku."

Zasalutoval a odešel. Nějakou dobu jsem jen stál a zíral na rozbouřené moře. Byl jsem nešťastný z nespravedlivého osudu, který mě potkal, a ze zármutku a hanby, které jsem neúmyslně uvrhl na svoji rodinu.

Utěšoval jsem se tím, že nemám žádnou ženu ani děti, které by celý život trpěly mojí hanbou.

Když jsem se zaobíral svým neštěstím, uvědomil jsem si jasněji než kdykoli předtím nespravedlnost onoho nařízení, které mi připravilo peklo, a přirozeně jsem se bouřil proti té krivdě. Můj vztek rostl a vzedmul se uvnitř mě pocit, který, jak jsem si představoval, musel být podobný tomu, co naši předkové běžně nazývali anarchií.

Poprvé v životě se moje city bouřily proti zvykům a tradicím, dokonce i vládě. Na okamžik mě zachvátila vlna odporu.

Kacířsky jsem pochyboval o svatosti zavedeného řádu věcí - byl to pozůstatek našich předků, který vládnul

Pan-Američanům posledních dvě stě let, založený na slepé víře v neomylnou předvídatost zastaralých článků

Pan-Americké ústavy. Nakonec jsem se rozhodl, že budu do poslední chvíle bránit svou čest i život proti bezcitnému zákonu, považujícímu smůlu za zradu.

Nahradím zničené přístroje na můstku; každý důstojník i člen posádky bude vědět, že jsme překročili třicátý stupeň. Ale potom uplatním ten pocit, který ve mně převládá, budu se bránit zatčení a trvat na tom, že přivedu loď zpět. Zůstanu na své pozici, dokud nedojedeme do New Yorku. Potom podám úplnou zprávu o tom, co se stalo, obrátím se s ní na veřejnost a budu žádat, aby byly mrtvé zóny navždy vymazány z mapy.

Věděl jsem, že jsem v právu. Jsem dobrý důstojník a námořník, a neměl jsem v úmyslu podrobit se degradaci a propuštění kvůli nějakým předpotopním zkamenělinám, které před dvěma sty lety vyhlásily, že nikdo nesmí překročit třicátý poledník.

Zatímco mi táhly myslí tyto myšlenky, zabýval jsem se svými povinnostmi. Postaral jsem se o spuštění kotvy, a když posádka splnila svůj úkol, Coldwater se rychle otočil a směřoval přídí opět po větru. Hrůzostrašné kymácení

způsobené tím, že se Coldwater kolébal v brázdě, se našťěstí zmírnilo.

Najednou vběhl na můstek Johnson. Jedno oko měl naběhlé a už začínalo černat, a navíc krvácel z natrženého rtu. Aniz by pozdravil, ihned se na mě zuřivě vrhl.

"Poručík Alvarez mě napadl!" křičel. "Žádám, aby byl zatčen. Přistihl jsem ho, jak ničí záložní přístroje, a když jsem je chtěl před ním ochránit, vrhl se na mě a uhořel mě. Žádám vás, abyste ho dal zavřít!"

"Vzpamatujte se, pane Johnsonsone," řekl jsem. "Vy téhle lodi nevelíte. Odsuzuji jednání poručíka Alvareze, ale nemohu zapomenout na loajalitu a obětavé přátelství, které ho k jeho jednání vedlo. Být vámi, pane, vzal bych si z něho příklad. Dále, pane Johnsonsone, mám v úmyslu dále velet lodi, i když překročíme třicítku, a dokud mě nezbaví můj nadřízený v New Yorku přístavu mých povinností, budu vyžadovat od každého důstojníka i člena posádky bezvýhradnou poslušnost."

"Chcete říct, že překročíte třicítku a nepodrobíte se zatčení?" vykřikl.

"Ano, pane," odvětil jsem. "A teď půjdete do podpalubí, a kdyby jste mi zase chtěl něco bezodkladně sdělit, budete té lásky a vtlučete si do hlavy, že tady velím já, a měl byste mě proto zdravít."

Zrudl, chvíli váhal, a pak zasalutoval, otočil se na podpatku a zmizel. Krátce nato se objevil Alvarez. Byl bledý a vypadal, jako by za těch pár minut, co jsem ho neviděl, zestárl o deset let. Pozdravil mě a stručně mi vyličil, co se stalo. Potom mě požádal, abych ho zatknul.

Položil jsem mu ruku na rameno a třesoucím se hlasem jsem ho pokáral za to, co udělal. Potom jsem mu vyjasnil, že moje vděčnost není o nic menší, než jeho oddanost ke mně. Sdělal jsem mu svůj záměr vzdorovat nařízením a dovést loď zpět do New Yorku sám.

Nežádal jsem ho, aby tu zodpovědnost nesl se mnou. Jen jsem konstatoval, že se odmítnu nechat zavřít a že budu až do New Yorku od všech vyžadovat naprostou poslušnost ke všem mým rozkazům.

Jeho obličej se pomalu vyjasňoval a ujistil mě, že mě bude vždy uznávat za velitele. Rychle jsem ho uklidnil, že jeho podpory není třeba.

Bouře zuřila ještě tři dny. Vítr zřídka kdy měnil směr a mně bylo jasné, že už jsme dávno za třicítkou a rychle nás to unášejí jihovýchodním směrem. Po celou dobu se nedalo pracovat ani na motorech, ani na generátorech gravitační clony; ale zato jsme měli můstek plně vybaven přístroji, neboť když Alvarez zjistil mé záměry, vytáhl ze své kajuty rezervní přístroje, které tam schoval. Ty, které ho viděl Johnson rozbíjet, byly ze třetí sady, o jejíž existenci na palubě Coldwateru věděl jenom Alvarez.

Netrpělivě jsme čekali na slunce, podle kterého bychom mohli přesně stanovit naši pozici, a čtvrtého dne, několik minut před polednem, jsme se dočkali.

Důstojníci i posádka rozčileně očekávali výsledek měření. Posádka si uvědomila, že je nám souzeno překročit třicítku téměř tak brzy jako já, a mám tendenci věřit, že byli všichni k smrti rozrušení. V srdcích mužů z dvaadvacátého století stále ještě žije duch dobrodružství a romantiky, i když mezi třicátým a stopěťasedmdesátým mají málo příležitostí, jak ho ukojit.

Posádka nenesla žádnou zodpovědnost. Mohli beztréstně překročit třicítku a bezpochyby by se domů vrátili jako hrdinové; ale jak rozdílný by byl návrat jejich velícího důstojníka!

Vítr polevil ve vytrvalý větřík, který dál vál od severozápadu, a moře se díky tomu uklidnilo. Posádka - s výjimkou těch, co měli službu v podpalubí - se shromáždila na palubě pod můstkem. Když byla konečně stanovena naše pozice, oznámil jsem to netrpělivě čekající posádce sám.

Předstoupil jsem k zábradlí a pohlédl do jejich opálených tváří, dychtivě obrácených vzhůru. "Vím, že netrpělivě očekáváte informaci o naší pozici. Určili jsme ji jako 50° 7' severní šířky a 20° 16' západní délky."

Odmlčel jsem se a mezi muži proběhl hukot a začala živá diskuse. "Jsme za třicítkou. Ale dokud nezakotvíme v New Yorku, nezmění se ani velící důstojníci, ani služba nebo disciplína."

Když jsem domluvil a odstoupil od zábradlí, zvedl se na palubě takový potlesk, jaký jsem ještě na palubě mírové lodi neslyšel. Připomnělo mně to příběhy, které jsem četl o starých zlatých časech. Tenkrát se lodi stavěly pro boj, místo mírových lodí byly lodě válečné, zbraně střílely na jiné věci, než jsou cvičné terče, a paluby rudly krví.

Moře už se uklidnilo, a proto jsme konečně mohli efektivně pracovat na zničených motorech. Taky jsem poslal několik mužů, aby prohlédli generátory gravitační clony a ověřili, jestli máme dostatek zdrojů, abychom je mohli uvést do provozu.

Dva týdny jsme pracovali na motorech, které nesporně nesly známky toho, že si s nimi někdo hrál. Stanovil jsem zvláštní skupinu, aby vyšetřila, co se stalo. Ale pouze mě to utvrdilo v tom, že je na palubě několik důstojníků, kteří plně sympatizují s Johnsonem. Protože nechtěli, aby měl Johnson potíže, ve svých zjištěních se pečlivě vyhýbali tomu, aby se o něm byl jen zmínili.

Celou dobu jsme byli unášeni téměř přímo na východ. Práce na motorech pokročily natolik, že jsme mohli očekávat, že již za několik hodin budeme moci směřovat na západ do Pan-amerických vod.

Abych si trochu zpestřil tyto jednotvárné dny, vydal jsem se na ryby. To ráno jsme vyrazili brzy. Vál slabý západní vítr. Moře se třpytilo na slunci a obloha byla bez mráčku. Pluli jsme na západ, protože jsem se rozhodl, že pokud to půjde, dobrovolně se nepřiblížím k východu ani o píd'. Kromě toho mě aspoň nebudou moci obvinít ze svévolného porušení zákazu vstupu do mrtvé zóny.

Měl jsem s sebou jen běžnou tříčlennou posádku; tři lidé, to bylo pro ovládání motorového člunu víc než dost. Nechtěl jsem, aby se mnou jel některý z důstojníků, protože jsem chtěl být sám; teď jsem rád, že jsem sám nebyl. Vzhledem k tomu, co nás všechno potkalo, bylo nutné mít alespoň tři statečné společníky.

Zarybařili jsme si skvěle, ale zaneslo nás to tak daleko na západ, že jsme Coldwater ztratili z očí. Den zvolna uběhl a asi

uprostřed odpoledne jsem dal konečně rozkaz k návratu na loď.

Ujeli jsme sotva kousek, když tu jeden muž překvapeně vykřikl a ukázal na východ. Všichni jsme se tím směrem podívali, a spatřili, jak se kousek nad obzorem proti obloze tyčí silueta Coldwateru.

"Opravili motory i generátory," vykřikl jeden z mužů.

Zdalo se to nemožné, ale byla to evidentně pravda. Akorát že mi toto ráno poručík Johnson řekl, že se obává, že generátory nepůjdou spravit. Dal jsem mu to na starost, protože byl pokládán za jednoho z nejlepších odborníků v námořnictvu na generátory gravitační clony. Navrhl několik vylepšení, která byla použita u pozdějších modelů generátorů, a jsem si jist, že ví z hlediska teorie i praxe o gravitační cloně víc, než kterýkoli jiný žijící Pan-Američan.

Když posádka viděla, že je Coldwater zase pod kontrolou, propukla v jásot. Ale mě přepadlo z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu neblahé tušení. Nebylo to kvůli tomu, že mě teď čekal rychlý návrat do Pan-Ameriky a vyšetřovací komise; na ten boj, který budu muset absolvovat po mém návratu, jsem se docela těšil. Ne, bylo to něco neurčitelného a nejasného, ale když jsem viděl svou loď mířící přímo k nám, padla na mě z toho zvláštní sklíčenost. Brzy jsem přestal důvody své deprese zjišťovat, protože aeroponorka přeletěla přímo nad námi, ani ne pět set stop nad hladinou, a uháněla přímo na západ, i když nás muselo být z můstku jasně vidět a na palubě se pohybovaly stovky lidí. Všichni jsme křičeli a já jsem vystřelil z pistole, abych připoutal jejich pozornost, ale dobře jsem věděl, že nás museli vidět. Loď však přesto letěla pryč, byla čím dál tím menší a menší, až nám úplně zmizela z dohledu.

Kapitola III. (Směr východ)

Co to mohlo znamenat? Velení jsem předal Alvarezovi, a to byl přece můj nejoddanější podřízený. Nebylo možné, aby mě Alvarez opustil, muselo pro to existovat jiné vysvětlení. Přihodilo se něco, co způsobilo, že se velení dostalo do rukou mému druhému důstojníkovi, Porfirio Johnsonovi. Byl jsem si tím téměř jist, ale nač spekulovat? Ať už to mělo jakýkoli důvod, jeho následek byl zřejmý. Coldwater nás zanechal uprostřed oceánu. Nikdo z nás pravděpodobně nepřežije, aby se dozvěděl ten pravý důvod.

Mladík u kormidla motorového člunu stále sledoval Coldwater a směr jeho cesty, i když bylo jasné, že nás chce loď pouze přeletět. I teď se stále díval směrem, kterým zmizela.

"Obráťte loď, Snidere," nařídil jsem, "a natočte ji přímo na východ. Coldwater dohonit nemůžeme a přeplavat Atlantik v téhle kocábce taky ne. Naší jedinou nadějí je, že doplujeme k nejbližší zemi, kterou jsou, jestli se nemýlím, Scilly - ostrovy ležící jihozápadně od Anglie. Slyšel jste někdy o Anglii, Snidere?"

"Existuje jedna část Spojených států Severoamerických, kterou naši předkové nazývali Novou Anglií," odpověděl.

"To je to, co máte na mysli, pane?"

"Ne, Snidere. Anglie, o které mluvím, je ostrov u kontinentu, který se jmenuje Evropa. Před dvěma sty lety tam sídlilo velmi mocné a prosperující království. Spojené Státy Severoamerické a všechny Federační státy Kanady kdysi patřily této starověké Anglii."

"Evropa," vydechnul jeden z mužů a vzrušením se mu chvěl hlas. "Můj dědeček mi vypravovával příběhy ze světa za třicátkou. Byl to horlivý student, který přečetl mnoho starých knih."

"V tom se vašemu dědečkovi podobám," řekl jsem, "neboť jsem také četl víc, než se od námořního důstojníka čeká, a jak víte, my musíme znát ze zeměpisu víc, než příslušníci jakékoli jiného povolání."

Admirál Porter Turck žil před dvěma sty lety a já jsem jeho potomkem. Stále mám mnoho jeho knih a papírů, které pojednávají o dějinách a geografii starověké Evropy. Obvykle si na plavbu s sebou беру několik těchto knih, a tentokrát mám s sebou mimo jiné mapy Evropy a okolních vod. Studoval jsem je, když jsme ráno odjeli z Coldwateru a naštěstí je mám s sebou."

"Vy se snažíte dostat do Evropy, pane?" zeptal se Taylor, mladík, který mluvil předtím.

"Je to nejbližší země. Vždycky jsem toužil objevovat zapomenuté kraje východní polokoule. Teď máme příležitost. Když zůstaneme na moři, zahyneme. Nikdo z nás se už nepodívá domů. Udělejme to nejlepší, co můžeme - radujme, že můžeme zažít to, co v našem světě chybí - dobrodružství a tajemství."

Taylor a Delcarte sdíleli mou náladu, ale Snider byl poněkud skeptický.

"Je to zrada, pane," odpověděl, "ale neexistuje žádný zákon, který by nás nutil, abychom se za to sami potrestali."

Kdybychom se mohli vrátit do Pan-Ameriky, byl bych prvním, kdo by na tom trval. Ale víme, že je to nemožné. I kdyžby nás tahle loď zanesla tak daleko, nemáme jídla a vody víc než na tři dny."

"Snidere, jsme odsouzeni zemřít daleko od domova a nespátit už nikdy žádného krajana, kromě nás, co sedíme tady v tom člunu. Není to i pro ten nejnáročnější soud dostatečný trest?"

S tím musel souhlasit i Snider.

"Dobrá, tak tedy, užijeme si života a vychutnávejme si plně všechna dobrodružství a radosti, které nám v nejbližších dnech přichystá. Protože kterýkoli den může být naším dnem posledním a pak budeme mrtví pěkně dlouhou dobu."

Viděl jsem, že Snider má ještě pořád strach, ale Taylor a Delcarte odpověděli srdečným, "Navždy, navždy, pane!"

Byli prostě z jiného těsta. Oba byli synové námořních důstojníků, představovali původní aristokracii a byli zvyklí rozhodovat o sobě sami.

Snider byl v menšině, a tak jsme pokračovali směrem na východ. Za třicátým stupněm a odříznutí od lodi, jsem přestal být jejich velícím důstojníkem. Měl jsem velení (pokud jsem ho vůbec měl) pouze díky osobním kvalitám a znalostem, ale nepochyboval jsem, že budu řídit naše osudy i nadále. Vždycky jsem velel. Dokud můj mozek a svaly zůstanou nepoškozeny, budu pokračovat v tom umění, které se Turckové tak nesnadno učili.

Teprve třetího dne se před námi vynořila země, která měla podle mé mapy patřit ostrovům Scilly. Bohužel vál tak silný vítr, že jsem si netroufal přistát, a tak jsme je minuli severně od nich a vpluli do kanálu La Manche.

Myslím, že jsem nikdy předtím nezažil takové vzrušení, jaké mě přepadlo, když jsem si uvědomil, že pluji v těchto historických vodách. Mé celoživotní sny, o kterých jsem si ani netroufal doufat, že by se mohly vyplnit, se najednou staly skutečností - ale za jakých zoufalých okolností!

Nikdy se nebudu moci vrátit do své rodné země. Do konce života musím zůstat ve vyhnanství. Tyto myšlenky přece jenom utlumily mé nadšení.

Pozorně jsem očima zkoumal vodu. Na severu bylo vidět pobřeží Cornwallu ohraničené skalami. Po více než dvou stech letech jsem byl prvním Američanem, jehož oči na nich spočinuly. Marně jsem pátral po nějakých známkách starobylého obchodování, které by, pokud se dalo věřit dějinám, muselo rozest po kanálu bílé plachty a obloha by zčernala kouřem z nesčetných lodních komínů. Ale kam až oko mohlo dohlédnout, neklidné vody kanálu byly prázdné a opuštěné.

Kolem půlnoci se vítr a moře utišili, takže jsem se krátce po rozednění rozhodl, že se přiblížíme k pobřeží a pokusíme se přistát, protože už jsme nutně potřebovali čerstvou vodu a jídlo.

Podle mých pozorování jsme byli právě u Ram Head (Beraní Hlavy) a já jsem měl v úmyslu vplout do Plymouthské zátoky a navštívit Plymouth. Na mé mapě to vypadalo, že město leží kousek od pobřeží. Bylo tam i jiné město, Devonport, a to mělo ležet u ústí řeky Tamar.

Nicméně jsem věděl, že je jenom malý rozdíl v tom, do kterého města vstoupíme. Angličané byli dlouho známí pro svou pohostinnost vůči připlouvajícím námořníkům. Když jsme se blížili k ústí zátoky, hledal jsem rybářské lodě. Očekával jsem, že je uvidím, jak se takhle časně zrání vydávají do práce. Ale i potom, co jsme obepluli Ram Head a vstoupili do zátoky, žádné plavidlo jsem neviděl. Nikde nebyly žádné bóje, světla ani jiné známky, které by označovaly větším lodím vstup do kanálu, a dost jsem se tomu divil.

Pobřeží bylo hustě zarostlé a z vody nebylo vidět ani žádné budovy nebo známky lidské činnosti. Když jsme vjeli do zátoky a do řeky Tamar, byli jsme stejně osamocení jako předtím v kanálu. Z toho, co bylo vidět se zdálo, že na toto tiché pobřeží nikdy nevstoupila noha člověka.

Byl jsem v rozpacích, ale pak jsem náhle vytušil pravdu.

Nikde nebyly žádné známky války. Tato část Devonu vypadala, že už je opuštěna mnoho let, a že zde ani žádní lidé nežili. Přesto jsem nemohl uvěřit, že bych v Anglii nenašel žádné obyvatele. Z toho jsem logicky usoudil, že musí ještě stále trvat válečný stav, a že byli všichni lidé stáhnuti do jiné části Anglie, kde se mohli útočníkům lépe bránit.

Ale co jejich starodávná pobřežní obrana? Co zde v Plymouthské zátoce bránilo nepříteli vylodit se a pochodovat, kamkoli se mu zachtělo? Nic. Nemohl jsem uvěřit, že by tak vojensky vyspělý národ, kterým měli starověcí Angličané údajně být, úmyslně opustil tak odkryté pobřeží a skvělý přístav vydal na milost nepříteli.

Zjistil jsem, že jsem z toho stále zmatenější. Zamotal jsem se do té záhady a nemohl jsem ji rozplést. Přistáli jsme a najednou jsem stál na místě, kde se měly podle mé mapy tyčit věže a komíny velkého města. Ale byla tam jen neobdělávaná, rozdrobená půda zarostlá plevelem a ostružiním a vysokou, přebujelou trávou.

Jestliže tam stávalo město, nic z něho nezůstalo. Drsná a nerovná půda naznačovala, že jsou pod staletí se hromadícím podrostem ukryty nějaké rozsáhlé sutiny.

Vytáhl jsem krátkou šavli, kterou jsou, jak víte, ze zdvořilosti k tradici a vzpomínkám na minulost vyzbrojeni námořní důstojníci i posádka. Začal jsem špičkou rýt do hlíny kolem kořenů vegetace, která mi rostla u nohou.

Půda byla pokryta asi sedmipalcovou vrstvou listů, a potom jsem narazil na něco, co se podobalo kameni. Překážku jsem obkopal a za chvíli ji uvolnil. Když jsem ji vyzvedl z místa, kde byla pohřbená, zjistil jsem, že se jedná o starodávnou hliněnou cihlu, vypálenou v peci.

Delcarte měl na starosti člun, ale Snider a Taylor byli se mnou a následovali mého příkladu. Oba se s chutí pustili do hledání starožitností. Každý z nás našel plno cihel, ale pak to začalo být jednotvárné a otrávil nás to. Náhle Snider překvapeně vykřikl. Otočil jsem se, abych se podíval, a on mi nabízel lidskou lebku, abych si ji prohlédl.

Vzal jsem si ji a prozkoumal ji. Přesně uprostřed čela byla malá okrouhlá dírka. Onen gentleman zjevně přišel o život při obraně země před útočníky.

Snider vyzvedl další nález - kovový hrot a nějaké zašlé a zrezivělé kovové ozdoby. Ležely těsně vedle lebky.

Snider odstranil špičkou šavle špínu a měděnku z čelní strany velké ozdoby.

"Je tam nějaký nápis," řekl a podal mi to.

Ten hrot a ozdoby patřily staré německé helmě. Už předtím jsme objevili mnoho jiných známek toho, že tam, kde stojíme, byla svedena velká bitva. Ale já jsem byl v rozpacích - a stále ještě jsem - když mám uznat přítomnost německých vojáků na anglickém pobřeží tak daleko od Londýna. To by byl přece přirozený cíl útočníků.

Umím si to vysvětlit pouze tím, že buď byla Anglie dočasně přemožena Germány, nebo že Němci podnikli invazi tak ohromných rozměrů, že se jejich jednotky vylodily na mnoha místech současně. Pozdější objevy tento názor ještě posílily.

Ještě jsme chvíli kopali okolo, až jsem začal být přesvědčen, že na onom místě kdysi stávalo nějaké město, a pod našima nohama spočívají trosky dávného Devonportu.

Nemohl jsem potlačit povzdech při myšlence na ničivou válku, která dopadla přinejmenším na tuto část Anglie. Dál na východ, blíže Londýnu, bychom měli najít něco jiného. Bude tam civilizace, která se dvě století podepisovala na našich anglických bratrancích stejně tak jako na nás. Budou tam ohromná města, obdělávaná pole, šťastní lidé. Přijmou nás jako dlouho ztracené bratry. Najdeme tam veliký národ dychtivý po tom zjistit, jaký je svět za jejich stranou třicátého poledníku, tak jako jsem to dychtil zjistit já.

Zamířil jsem zpátky k člunu.

"Poďte, chlapi!" řekl jsem. "Vyjedeme nahoru po řece a naplníme si soudky čerstvou vodou, poohlédneme se po jídle a palivu, a zítra si pospíšíme na východ. Chystám se do Londýna."

Kapitola IV. (Vylodění v Anglii)

Ticho mrtvého Devonportu náhle narušil výstřel.

Přišel směrem od člunu a proto jsme se tam všichni tři v příští chvíli rozběhli jak nejrychleji to šlo. Když jsme se přiblížili na dohled, spatřili jsme asi sto yardů od člunu směrem do vnitrozemí stát Delcarta. Skláněl se nad něčím, co leželo na zemi. Když jsme na něho zavolali, zamával nám čapkou, sehnul se a zvedl malou srnku.

Zrovna jsme se mu chystali poblahopřát k úlovku, když nás polekal příšerný, napůl lidský a napůl zvířecí výkřik kousek vpravo před námi. Zdálo se, že vyšel odněkud ze spleti křovisek, jejichž shluk se nacházel kousek od místa, kde stál Delcarte. Byl to příšerný a hrůzu nahánějící zvuk, který jsem nikdy předtím neslyšel.

Podívali jsme se tím směrem a Delcartovi odumřel úsměv na rtech. I když jsme od něho byli ještě daleko, viděl jsem, jak jeho obličej zbledl a rychle si hodil pušku na rameno. Ve stejném okamžiku vylezla z úkrytu v křoví věc, která vydala ten hrozný řev. Byla však od nás příliš daleko, než abychom ji viděli.

Taylor i Snider poněkud vyjekli úžasem i hrůzou.

"Co je to, pane?" zeptal se ten druhý.

Onen tvor dosahoval výšky pasu vysokého člověka, byl dlouhý, štíhlý a prohnutý. Měl černě pruhovanou, žlutohnědou srst a bílé hrdlo a břicho. Tvarem těla se podobal kočce - velké kočce, přehnaně ohromné kočce s krutými očima a tím nejděbelštějším výrazem tváře, když pokrčil čenichem s dlouhými vousy a odkryl své velké žluté tesáky.

Zvíře šlo nebo se spíše plížilo rovnou k Delcartovi, který na ně namířil pušku.

"Co je to, pane?" zamumlal opět Snider a mně se najednou vybavil polozapomenutý obrázek ze starých dějin přírody. V onom hrůzostrašném zvířeti jsem poznal Felis tigris, zvíře ze starověké Asie, jehož exempláře byly v dřívějších stoletích vystavovány na západní polokouli.

Snider i Taylor byli vyzbrojeni puškami a revolvery, zatímco já jsem nesl jen revolver. Vzal jsem ze Sniderových třesoucích se rukou pušku, vyzval Taylora, aby mě následoval, a společně jsem běželi vpřed a křičeli, abychom odpoutali pozornost zvířete od Delcarteho. Zaútočíme, až budeme dostatečně blízko; to je nejjistější záruka úspěchu. Křičel jsem na Delcarta, aby nestřílel, dokud k němu nedoběhneme. Měl jsem totiž strach, že by naše kulky malého kalibru, s ocelovým pláštěm, mohly zvíře jenom ještě více rozzuřit. Ale on mě špatně pochopil a myslel si, že mu dávám rozkaz k palbě.

Když z jeho pušky zazněl výstřel, tygr se překvapeně zastavil. Pak se otočil a chvíli se divoce kousal do ramene, a potom se za příšerného řevu a skučení otočil zpět k Delcartovi a neuvěřitelnou rychlostí na něho vyrazil. Náš statečný druh stál na místě a páčil ze svého automatu kulky jak nejrychleji to šlo.

Taylor a já jsme na toho tvora začali střílet také a protože byl k nám natočen bokem, představoval skvělý cíl. Přesto se nám zdálo, že jsme mu neublížili víc, než kdybychom na něho pouštěli mýdlové bubliny.

Řítil se rovnou na Delcarta jako torpédo. Zatímco jsme s Taylorem klopýtali vysokou travou k našemu nešťastnému příteli, viděli jsme, jak na něho tygr skáče a sráží ho k zemi.

Ušlechtilý Delcarte neustoupil ani o krok. Dvě stovky let míru nevysály z jeho rodu odvážnou krev. Padl pod rozrušeným zvířetem stále stříleje ze zbraně a s tváří obrácenou ke svému protivníkovi. Dokonce i v té chvíli, kdy jsem si myslel, že je mrtev, jsem se nemohl ubránit pocitu hrůzy nad tím, že patřil k mé posádce, k mé třídě, k rodu pan-amerických gentlemanů. Kromě toho potvrdil jednu z hlavních tezí přívrženců armády a námořnictva - že proto, aby zůstala v Pan-Američanech alespoň špetka odvahy, je vojenský výcvik nezbytný. Pan-Američané už v běžném životě několik generací nemusí čelit žádnému nebezpečí, jako je to, co potkalo nás. Žijí si v civilizované společnosti, a skvěle organizovaná a všemocná vláda je chrání všemi prostředky, využívá to nejlepší, co jí vyspělá věda může nabídnout.

Zatímco jsme s Taylorem běželi k Delcartovi, byli jsme oba překvapeni tím, že zvíře leželo klidně a nehybně na své kořisti, místo aby ji začalo trhat a rvát. Teprve když až jsme byli hodně blízko a ústí našich zbraní se dotklo tygří hlavy, pochopili jsme, proč se zvíře náhle přestalo chovat nepřátelsky - Felis tigris byl mrtvý.

Jedna z našich kulek nebo jedna z těch posledních, které vypálil Delcarte, mu prorazila srdce a zvíře během skoku, kterým chtělo srazit Delcarta k zemi, pošlo.

O chvíli později se Delcarte s naší pomocí vyškrábal zpod mrtvolu zvířete, které ho málem zabilo. Vybázl bez jediného škrábnutí a nic na něm nenaznačovalo, že právě jen taktak unikl smrti.

Dokonce i jeho optimismus zůstal nedotčen. Vylezl z pod tygra se širokým úsměvem na své pohledné tváři a nevšiml jsem si, že by se na něm zachvěl jediný sval a ani v jeho hlase nebylo nejmenší známky nervozity či vzrušení.

Po konci tohoto dobrodružství jsme začali hloubat nad tím, jak se mohlo toto divoké zvíře dostat tak daleko od svého původního místa výskytu. Dočetl jsem se, že bylo mimo Asii prakticky neznámé, a ve dvacátém století žila v Anglii divoká zvířata pouze v zajetí.

Zatímco jsme spolu hovořili, připojil se k nám Snider a já jsem mu vrátil pušku. Taylor a Delcarte zvedli zabitou srnu a všichni jsme pomalu vyrazili ke člunu. Delcarte chtěl tygřovi stáhnout kůži, ale musel jsem to odmítnout, protože jsme neměli žádné prostředky, kterými bychom ji mohli vydlát.

Na břehu jsme stáhli z kůže srnku a uřízli si tolik masa, kolik jsme jen mohli sníst. Když jsme se nalodili a chystali se plout výš proti proudu pro čerstvou vodu a palivo, vylekal nás další řev. Vycházel z křoví kousek od nás.

"Další Felis tigris," řekl Taylor.

"Nebo tucet dalších," dodal Delcarte, a zatím co mluvil, objevilo se jedno po druhém osm statných zvířat - samé nádherné exempláře.

Když nás spatřili, vrhli se k nám jako rozzuření ďáblové. Pochopil jsem, že se třemi puškami si s nimi neporadíme, a tak jsem rozkázal odrazit od břehu, doufaje, že "tygři", jak jim kdysi říkali, neumí plavat.

Opravdu, zastavili se na břehu, přecházeli sem a tam, vydávali ďábelský řev a nenávisťně nás pozorovali.

Pluli jsme rychle pryč a teď byl slyšet řev dalších zvířat i ve vnitrozemí. Zdálo se, že odpovídají na řev těch na břehu.

Podle širokého rozpětí a velké hlasitosti řevu jsme dospěli k závěru, že v přilehlých oblastech se musí potulovat značný počet těchto zvířat.

"Sežrali všechny obyvatele," zamumlal Snider.

"Myslím, že máš pravdu, protože jejich extrémní troufalost a odvážnost v přítomnosti člověka naznačuje, že je pro ně buďto zcela neznámý, nebo že ho důvěrně znají a považují ho za svou přirozenou a nejsnadněji dosažitelnou kořist."

"Ale jak se sem dostali?" zeptal se Delcarte. "Mohli sem dojít až z Asie?"

Potřásl jsem hlavou. Byla to pro mě záhada. Věděl jsem, že je prakticky nepředstavitelné, aby tygři překonali řeky a horská pásma a celou velkou Evropu, aby se dostali tak daleko od svých doupat. Hlavně bylo nemožné, aby vůbec překonali kanál La Manche. Ale přesto tady byli, a ve velkém počtu.

Pluli jsme ještě několik mil proti proudu Tamaru. Naplnili jsme si soudky vodou a pak jsme přistáli, abychom si upekli steak z našeho srnce a udělali si tak naše první pořádné jídlo od chvíle, kdy nás Coldwater opustil. Ale sotva jsme rozdělali oheň a připravili maso, Snider, jehož oči od chvíle, co jsme vylezli z člunu, neustále bloudily po krajině, se dotkl mé paže a ukázal na skupinku keřů, která rostla o pár set yardů dál.

Napůl ukrytý za clonou listů jsem spatřil žlutočerné pruhování velkého tygra, který důstojně kráčel rovnou k nám. Chvilí na to se k němu přidal další a další, a není třeba dodávat, že jsme ihned zahájili rychlý ústup k člunu.

Kraj byl zjevně těmito velkými šelmami zcela zamořen, a po dalších třech pokusech o přistání a přípravu jídla jsme se museli této myšlenky zcela vzdát, neboť nás lovící tygři pokaždé vyhnali.

Stejně nemožné bylo získat nezbytné složky paliva, a protože už nám ho mnoho nezbyvalo, rozhodli jsme se vztyčit náš rozkládací stěžeň a pokračovat pod plachtou, abychom ušetřili zásoby paliva pro případ nouze.

Můžu říct, že jsme vůbec nelitovali, když jsme dali vale té "Tygří zemi", jak jsme překřtili dávný Devonport. Vpluli jsme do Kanálu, otočili před na jihovýchod, abychom obepluli Bolt Head, a pak jsme pokračovali kolem pobřeží vzhůru k Doverské úžině a Severnímu moři.

Byl jsem rozhodnut dostat se co nejrychleji do Londýna, kde bychom mohli získat nové oblečení, setkat se s civilizovanými lidmi a dozvědět se z úst Angličanů všechna tajemství těch dvou století, co byl východ odloučen od západu.

Naši první zastávkou byl ostrov Wight. Jedno ráno jsme asi v deset hodin vpluli jsme do úžiny Solent, oddělující ostrov od pevniny, a musím přiznat, že když jsme se přiblížili k pobřeží, pokleslo mi srdce. Nebyla vidět žádná světla domů, ačkoli na mé mapě byl jeden zřetelně vyznačen. Na celém pobřeží nebyly žádné známky lidského osídlení. Během bezúspěšného pátrání po lidech jsme obepluli severní pobřeží ostrova a nakonec přistáli na východním cípu ostrova, kde měl stát Newport, ale kde se teď byly pouze velké stromy, tráva a spleť divokého lesa, a ani jediný lidský výtvar. Před přistáním jsem chlapům vyměnil měkké kulky za náboje potažené ocelí, kterými si naplnili opasky i zásobníky. Takto vybaveni jsme se cítili před tygry více rovnocenně, ačkoli žádné tygry nebylo vidět a usoudil jsem, že jsou uvěznění na pevnině.

Po jídle jsme se vydal hledat palivo, nechaje Taylora hlídat člun. Z nějakého důvodu jsem nemohl věřit Sniderovi.

Věděl jsem, že nesouhlasil s mým plánem navštívit Anglii, a při první příležitosti nás mohl opustit, sebrat člun a pokusit se vrátit do Pan-Ameriky.

Nepochyboval jsem, že je dostatečně hloupý, aby to zkusil.

Dostali jsme se asi míli či víc do vnitrozemí, a když jsme procházeli lesem, který vypadal jako park, narazili jsme na první lidské bytosti, které jsme na pobřeží Anglie spatřili.

Byla to skupinka dvaceti mužů. Byli zarostlí a polonazí a zrovna odpočívali ve stínu velkého stromu. Jakmile nás spatřili, vyskočili s divokým křikem na nohy a namířili na nás dlouhá kopí, která nechali během odpočinku ležet na zemi vedle sebe.

Ze vzdálenosti padesáti yardů se co nejrychleji rozběhli k nám, potom se obrátili a chvíli si nás prohlíželi. Zjevně jim náš nízký počet dodal odvahy a tak začali postupovat zase k nám. Přitom mávali kopím a hrůzostrašně křičeli.

Byli malí a svalnatí, s dlouhými vlasy a vousy, které byly rozčuchané a spletené špínou. Přesto měli pěkně tvarované hlavy a inteligentní oči, i když divoké a bojovné.

Jejich fyzické parametry jsem samozřejmě zhodnotil až později, když jsem měl příležitost studovat tyto lidi z větší blízkosti a za méně nebezpečných a rušných okolností. V této chvíli jsem jen překvapeně sledoval, se na nás vrhá horda divokých domorodců, zatímco jsem očekával, že najdu civilizovanou a osvětlenou společnost.

Každý z nás byl vyzbrojen puškou, revolverem a tesákem, ale když jsme tak vedle sebe stáli tváří v tvář těmhle divochům, nechtělo se mi dát rozkaz k palbě a přinést jim bolest a smrt, když jsme spolu neměli žádný spor. Proto jsem se je pokusil zklidnit, abychom si mohli promluvit.

Pro tento účel jsem zvedl levou ruku nad hlavu, s dlaní obrácenou směrem k nim, jako to nejpřirozenější gesto naznačující přátelské úmysly, které jsem s nimi měl. Zároveň jsem na ně hlasitě zavolal, že jsme přátelé, ačkoli vzhledem k jejich zevnějšku nic nenasvědčovalo tomu, že by mohli rozumět pan-američtině nebo staré angličtině, což je v podstatě jedno a to samé.

Po mém gestu a slovech přestali křičet a zastavili se několik kroků od nás. Potom ten, co stál před ostatními (měl jsem ho za náčelníka nebo velitele skupiny) odpověděl hlubokým hlasem. Jeho jazyku jsme sice rozuměli, i když se od angličtiny, z které evidentně pocházel, lišil tak, že jsme ho přeložili jen s obtížemi.

"Kdo jste a odkud pocházíte?" zeptal se.

Řekl jsem mu, že jsme z Pan-Ameriky, ale on jen potřásl hlavou a zeptal se, kde to je. Nikdy neslyšel o ní ani o Atlantském oceánu, který, jak jsem mu řekl, naše dvě země odděluje.

"Už je to dvě stě let," řekl jsem mu, "co nějaký Pan-Američan navštívil Anglii."

"Anglii?" zeptal se. "Co je to Anglie?"

"Ale vždyť tohle je její část!" vykřikl jsem.

"Tohle je Grubitten," ujistil mě. "O Anglii nic nevím, a to tady žiju celý život."

Původ slova Grubitten mě napadl až mnohem později. Nepochybně to byla zkomolenina Velké Británie, dřívějšího názvu velkého ostrova zahrnujícího Anglii, Skotsko a Wales. Později jsme to slyšeli vyslovovat i jako Grabrittin a Grubritten.

Potom jsem toho chlapa požádal, aby nám ukázal cestu do Rydu nebo Newportu; ale on zase jen zavrtěl hlavou a řekl, že o těchto zemích nikdy neslyšel. Když jsem se ho zeptal, jestli jsou v této zemi vůbec nějaká města, vůbec nevěděl, co chci, protože slovo "města" nikdy neslyšel.

Vysvětlil jsem mu jak nejlépe jsem dovedl, co mám na mysli, a řekl jsem mu, že město je místo, kde žije v domech mnoho lidí pohromadě.

"Ach," vykřikl, "ty myslíš tábor! Ano, máme tady dva velké tábory, Východní tábor a Západní tábor. My jsme z Východního tábora."

Když jsem slyšel slovo tábor použité k popisu skupiny obydlí, přišla mi přirozeně na mysl válka, a moje další otázka byla, jestli už válka skončila a kdo vyhrál.

"Ne," odpověděl mi. "Válka ještě neskončila, ale brzo už skončí, a to tak jako obvykle - Západané utečou. My Východané vždycky vyhrájeme."

"Ne," řekl jsem, když jsem viděl, že má na mysli drobné kmenové šarvátky na svém ostrůvku. "Já myslím Velkou válku, válku s Německem. Jestli už skončila - a kdo vyhrál?"

Netrpělivě zavrtěl hlavou.

"Nikdy jsem neslyšel o žádné z těchto cizích zemí, o kterých mluvíš."

Znělo to neuvěřitelně, a přece to byla pravda. Tito lidé, kteří žili v samém místě dění Velké války o ní nic nevěděli, ačkoli podle našich vědomostí zuřila v celé své nezměrné hrůze všude kolem teprve před dvěma sty lety a pro nás na druhé straně Atlantiku byla stále ještě předmětem horlivého zájmu.

Přesto dlouhověký obyvatel ostrova Wight nikdy neslyšel o Německu ani Anglii! Hned jsem mu položil další otázku.

"Jací lidé žijí na pevnině?" zeptal jsem se a ukázal směrem k pobřeží Hampshiru.

"Tam nikdo nežije," odpověděl.

"Říká se, že kdysi dávno žil můj lid za vodou, v jiné zemi; ale divoká zvířata jich pohltila tolik, že se nakonec dostali sem. Přiveslovali sem na kládách a naplaveném dříví a od té doby se nikdo neodvážil vrátit, protože v té hrozně zemi žijí strašná zvířata."

"Nikdo jiný už sem na lodích nepřišel?"

Nikdy předtím slovo loď neslyšel a nevěděl, co znamená. Ale ujistil mě, že než jsme přišli my, myslel si, že na světě nežijí žádní jiní lidé než Grubittenané, kteří sestávají z Východanů a Západanů starobylého ostrova Wight.

Když se naši noví známí ujistili, že máme přátelské úmysly, zavedli nás do jejich vesnice, nebo, jak tomu oni říkali, do tábora. V táboře jsme našli asi tisíc lidí, kteří bydleli v primitivních přístřešcích a živili se tím, co ulovili, a plody moře, které mohli najít blízko pobřeží. Neměli totiž žádné čluny a vůbec nic o těchto věcech nevěděli.

Jejich zbraně byly zcela primitivní a sestávaly z jednoduchých kopí zakončených kousky kovu hrubě vytepaných do daného tvaru.

Neměli žádnou literaturu ani náboženství a neznali žádný jiný zákon než právo silnějšího. Rozdělávali oheň křesáním kousku křemene o ocel, ale většina jich jedla potravu syrovou. Manželství neznají, a zatímco mají slovo matka, nevěděli, co myslím slovem "otec". Muži bojují o přízeň žen. Vraždí děti a zabíjejí staré a fyzicky málo zdatné lidi. Rodina se skládá z matky a dětí, muži bydlí někdy v jedné chýši a někdy v jiné. Díky jejich krvavým soubojům jsou muži vždy početně slabší než ženy, takže mají pro sebe dohromady jen jednu chýši.

Strávili jsme ve vesnici, kde jsme byli předmětem veliké zvědavosti, několik hodin. Obyvatelé vesnice zkoumali naše oblečení a všechno, co nám patřilo, a pokládali nám bezpočet otázek na tu cizí zemi, odkud jsme přišli, a na způsob, kterým jsme se k nim dostali.

Já jsem se zase ptal mnoha z nich na historické události, ale oni nevěděli nic, co by se netýkalo omezených hranic jejich ostrova a divokého primitivního života, který na něm vedli. O Londýně nikdy neslyšeli a ujistili mě, že na pevnině nenajdu ani živáčka.

To, co jsem viděl, mě hluboce sklíčilo, a tak jsem se rozhodl od nich odejít. Vydali jsem se všichni tři zpátky k člunu, přičemž nás doprovázelo asi pět set mužů, žen, dívek a chlapců.

Poté, co jsme si obstarali nezbytné složky paliva, jsme odpluli. Grubittenané lemovali pobřeží v tichém úžasu z pohledu na naše elegantní plavidlo, tančící na třpytivých vodách, a sledovali nás tak dlouho, dokud jsme se jim neztratili z dohledu.

Kapitola V. (Angličané)

Do ústí Temže jsme vpluli ráno šestého července 2137 - a podle mých nejhlubších znalostí prořal tyto historické vody první kíl západní lodi po dvou stech letech.

Kam se ale poděly čluny, plovoucí majáky a bóje, všechny tyto nesčetné atributy, které kdysi bohatě oživovaly Temži?

Zmizely! Všechno zmizelo! Tam, kde bylo kdysi centrum světového obchodu, vládlo dnes jen ticho a prázdnota. Nemohl jsem si pomoci, abych nesrovnával tuto kdysi frekventovanou vodní cestu s vodami kolem našeho New Yorku, Ria, San Diega nebo Valparaísa. V to, co jsou dnes, se tato města vyvinula během dvou století hlubokého míru, kterého jsme my z námořnictva téměř litovali. A co se za tu stejnou dobu stalo s velkolepou Temží?

Voják, kterým jsem, mohl najít jen jediné vysvětlení - válku!

Sklonil jsem hlavu a můj zrak sklouzl z toho osamělého a depresivního pohledu. V tichu, které jak se zdálo nechtěl nikdo porušit, jsme dál pluli po opuštěné řece.

Když jsme dosáhli bodu, kde podle mapy dříve stával Erith, objevil jsem kousek dále ve vnitrozemí stádečko antilop. Protože jsme už byli zase úplně bez masa a já už se vzdal svých očekávání, že najdu na místě starého Londýna nějaké město, rozhodl jsem se přistát a ulovit pár zvířat.

Byl jsem si jist, že budou plaché a snadno se vyplaší, a tak jsem se rozhodl, že se za nimi připlížím sám. Mí muži měli čekat ve člunu dokud je nezavolám, aby přišli a donesli ulovený kus na břeh.

Opatrně jsem se prodíral vegetací a skrýval se za každým keřem a stromem. Když jsem se konečně přiblížil ke své kořisti téměř na dostřel, samec zvedl svou rohatou hlavu a potom se celé stádo jakoby na nějaký předem domluvený signál pomalu odsunulo dál do vnitrozemí. Protože kráčely klidně a pomalu, rozhodl jsem se, že půjdu za nimi, dokud se zase nedostanu na dostřel, neboť jsem si byl jist, že se za chvíli zase zastaví, aby se napásly.

Vedly mě nejméně míli nebo i víc, než se opět zastavily a začaly se pást na husté bujné trávě. Po celou dobu, co jsem šel za nimi, jsem udržoval zrak i sluch ve střehu a pátral po jakékoli známce či zvuku naznačujícím přítomnost Felis tygris; ale zatím jsem neobjevil ani ten nejnepatrnější důkaz.

Přikradl jsem se k antilopám blíž a tentokrát jsem si byl jist, že toho velkého samce dostanu, když tu jsem náhle spatřil něco, co způsobilo, že jsem samým údivem na svou kořist úplně zapomněl.

Byl to obrys velikého, šedočerného tvora, jehož mohutný hřbet se tyčil dvanáct nebo čtrnáct stop nad zemí. Nikdy v životě jsem takové zvíře neviděl a na první pohled jsem ho ani nepoznal, neboť se živé a skutečné zvíře velmi liší od těch vycpaných, nepřírozených exemplářů, jaké se nám dochovaly v muzeích.

Ale brzy jsem si domyslel, že to mohutné zvíře je Elephas africanus, neboli, jak mu lidé dříve běžně říkali, slon africký. Ačkoli antilopy mohutné zvíře jasně viděly, nejevily o něj nejmenší zájem. Zato já jsem byl pozorováním toho mohutného tlustokožce tak uchvácen, že jsem úplně zapomněl na samce vystřelit a za chvíli už to překvapivě ani nebylo možné.

Slon se pásal na mladých a křehkých výhoncích nějakých nízkých keřů, mával ohromnými ušima a mrskal krátkým ocasem. Antilopy byly od něho sotva dvacet kroků a dál se pásly, když tu se náhle kousek od té poslední ozval hrůzostrašný řev a já jsem spatřil velké žlutohnědé tělo ukryté v zeleni za antilopami, které se vrhlo jednomu malému samci na záda.

Klidná a mírumilovná scéna se okamžitě změnila v nepopsatelný chaos. Překvapený a vyděšený samec vydal několik výkřiků bolesti. Ostatní antilopy vyrazily všemi směry pryč. Slon zvedl chobot, pronikavě zatroubil a sunul se křovím pryč, přičemž ve svém šíleném útěku porážel menší stromy a dupal po keřích.

Mohutný lev stál nad tělem své kořisti a hrozivě mručel. Dokud mé oči nespočinuly na tomto vznešeném exempláři "krále zvířat," takovéhohle tvora ještě žádný Pan-Američan z dvaadvacátého století nespapal. V tomto démonu v elegantním kožichu a s divokými očima pulzoval život a síla. Ostražitý, vrčící a nádherný. Kam se hrabou zašlé repliky prožrané moly, spočívající pod skleněnými schránkami v zatuchlých síních našich veřejných muzeí!

Nikdy jsem nečekal a ani nedoufal, že uvidím živého lva, tygra nebo slona - když použiju běžných výrazů blízkých starým národům, které se mi zdají méně humpolácké, než výrazy, které dnes obecně používáme my - no, a tak byly moje pocity smíšeny s úctou, když jsem zíral na toto skutečné zvíře, jak nad svou kořistí řve a vyzývá celý svět na souboj. Byl jsem tím představením natolik uchvácen, že jsem na sebe úplně zapomněl a abych měl na velkého lva lepší výhled, postavil jsem se na nohy a stál jsem ani ne padesát kroků od něj.

V první chvíli mě neviděl, protože jeho pozornost byla zaměřena na vzdalujícího se slona, a já jsem tak měl plno času pokochat se očima na jeho nádherných proporcích, veliké hlavě a husté černé hřívě.

Ach, jaké myšlenky mi v těch krátkých okamžicích procházely hlavou, když jsem tam tak fascinovaně stál! Přijel jsem objevit zázračnou civilizaci a zatím jsem v království, kde panovali angličtí králové, našel vládce divokých zvířat. Lev nerušeně vládl v okruhu několika mil od sídla jednoho z největších státních celků, které kdy svět poznal. Tam, kde ještě včera vrhlo stíny největší město na světě, byla jeho panstvím opuštěná divočina.

Bylo to děsivé; ale moje myšlenky na toto skličující téma byly odsouzeny k rychlému konci. Lev si mě všimnul.

Chvilí stál klidně a nehybně jako jedna z těch vypelichaných napodobenin, ale jenom chvilku. Potom se na mě vrhl s tím nejhrůzostrašnějším řevem a bez sebemenšího zaváhání nebo upozornění.

Vzdal se už mrtvé kořisti pod sebou pro potěšení ze skvělé lahůdky - člověka. Vzhledem k tomu, jak nelítostně tito masožravci moderní Anglie loví lidi jsem nucen si myslet, že ať už měli dříve jakékoli chutě, vypěstovali si strašlivou chuť na lidské maso.

Hodil jsem si pušku na rameno a děkoval Bohu, dávnému Bohu svých předků, že jsem v ní nahradil střely s tvrdým pláštěm za kulky s měkkou špičkou; ačkoli tohle byla má první zkušenost s Felis leo, v okamžiku, kdy jsem čelil tomuto útoku jsem věděl, že pokud se mi nepodaří umístit první kulku do životně důležitého místa, bude mi moje úžasné dokonalá zbraň platná stejně jako foukačka.

Dokud to sami neuvidíte, bude vám rychlost útočícího lva připadat neuvěřitelná. Zvíře zjevně není stavěné na rychlost, a ani ji dlouho neudrží. Ale věřím, že na vzdálenost nějakých čtyřiceti nebo padesáti yardů ho žádné zvíře na zemi nepředčí.

Vrhl se na mě jako blesk, ale našťastí pro mě jsem neztratil hlavu. Usoudil jsem, že ho žádná střela nezabije okamžitě. Pochyboval jsem, že bych byl schopen prorazit mu lebku. Nicméně byla tu naděje, že si přes jeho odkrytou hrud' najdu srdce, nebo ještě lépe, že mu roztrhám lopatku nebo zlomím přední nohu, a zastavím ho tak na dostatečně dlouhou dobu, abych do něj našel víc kulek a dorazil ho.

Zamířil jsem mu na levou lopatku a když už byl téměř u mě, zmáčkl jsem spoušť. Zastavilo ho to. Hrozivě řval bolestí a vztekem a převáloval se po zemi téměř u mých nohou. Když se dostal ke mně, napral jsem do něho ještě dvě kulky a když se snažil vstát (přičemž po mně vztekle drápal), střelil jsem ho do páteře.

To ho dorazilo a dobrovolně přiznávám, že jsem tomu byl strašně rád. Těsně za mnou rostl velký strom. Vkročil jsem do jeho stínu, opřel se o něj a oťel si z čela pot, protože byl horký den a to napětí a rozčilení mě vyčerpalo.

Chvilí jsem tam stál a odpočíval. Když jsem byl připraven otočit se a vrátit se po svých stopách zpět ke člunu, něco náhle bez varování zasvištělo vzduchem přímo ke mně. Ozvalo se tupé zadunění, jak ta věc narazila do stromu. Uhnul jsem na stranu a otočil jsem se, abych se podíval, co to bylo. Ani ne tři palce od místa, kde jsem měl předtím hlavu, byl ve dřevě zabodnut velký oštěp.

Ta věc přilétla ze směru kousek stranou ode mě, a tak aniž bych ji v té chvíli zkoumal, skočil jsem za strom, oběhl ho a vykoul na druhé straně, abych se podíval na svého potencionálního vraha.

Tentokrát jsem stál proti lidem - oštěp mi to řekl až příliš jasně - ale dokud mě nepřekvapí nebo nedostanou ze zadu, neměl jsem z nich strach.

Opatrně jsem se přiblížil na vzdálenější okraj stromů, až jsem dosáhl výhledu z místa, odkud oštěp musel přiletět, a odtud jsem spatřil, jak se právě zpoza křoví vynořila hlava nějakého muže.

Onen chlapík byl úplně stejného typu jako ti, co jsem viděl na ostrově Wight. Byl zarostlý, rozčuchaný, a když mi konečně vstoupil do zorného pole, spatřil jsem, že je také stejně primitivně oblečen.

Chvilí jen tak stál, rozhlížel se a pátral po mně, potom vykročil vpřed. Hned po něm vykročilo z úkrytu v zeleni nedalekých keřů několik dalších mužů jako on a následovali ho. Běžel jsem kousek zpátky, tak, aby mezi mnou a jimi zůstaly stromy, až jsem našel shluk podrostu, který mě mohl účinně skrýt. Předtím, než se s nimi pokusím promluvit, jsem totiž chtěl zjistit jejich sílu a prohlédnout si jejich výzbroj.

Zbytečná záhuba těchto ubohých bytostí mně vůbec nepřišla na mysl. Byl bych s nimi býval raději mluvil, ale nechťel jsem riskovat, že bych proti nim použil pušku jindy, než nejkrajnějším případě.

Ze svého nového úkrytu jsem pozoroval, jak se blíží ke stromu. Byla to skupinka asi třiceti mužů a jedné ženy - dívky, která měla, jak se zdálo, ruce svázané za zády a dva muži ji vlekli vpřed.

Blížili se ostražitě, obezřetně zírali do každého křoví a často se zastavovali. U těla lva se zarazili a z jejich gestikulace a zvýšeného tónu hlasu jsem poznal, že je můj úlovek velmi rozrušil.

Ale za chvíli už mě začali zase hledat. Když se přiblížili, všiml jsem si, že se strážce chovají k dívce zbytečně krutě. V jednu chvíli nedaleko mého úkrytu klopýtla a krátce na to mě zbytek skupiny přešel. Když děvče klopýtlo, jeden z mužů po jejím boku ji hrubě vytáhl na nohy a udeřil ji pěstí přes ústa.

Hned se ve mně začala vařit krev. Zapomněl jsem na všechno nebezpečí, vyrazil jsem z úkrytu, přiskočil ze strany k tomu chlapovi a jednou ranou ho poslal k zemi.

Můj čin byl tak překvapivý, že na něj on i jeho kolega nebyli připravení; ale ten druhý hned tasil nůž, který mu trčel za pasem, zuřivě se na mě vrhnul a zároveň divoce zaječel na poplach.

Dívce se při pohledu na mě údivem rozšířily oči a couvla zpět. Potom už byl můj protivník u mně. První úder jsem vykryl předloktím a zároveň jsem ho pořádně praštil do zubů. Odpotácel se, ale za chvíli už byl zase na mně, jenže mezitím už jsem stačil tasit revolver.

Spatřil jsem, že se jeho druh už pomalu souká na nohy a žene se na mě zbytek výpravy. Teď už spolu mohly hovořit pouze naše zbraně, takže když se na mě ten chlap s ošklivě vypadajícím nožem zase vrhnul, zamířil jsem na jeho srdce a stiskl spoušť.

Bezhlučně se sesul k zemi. Pak jsem stočil zbraň na druhého strážce, který se na mě zrovna chystal zaútočit. I on se zhroutil, a tak jsme zůstali s užaslou dívkou sami.

Zbytek oddílu byl asi dvacet kroků od nás, ale rychle se blížil. Chytil jsem děvče za ruku a odtáhl ji za nejbližší strom, neboť jsem viděl, že se vzhledem ke svým dvěma zabitým kamarádům připravují vrhat kopí.

Když jsem děvče schoval za strom do bezpečí, vystoupil jsem blížícímu se nepříteli na dohled, křikl jsem na ně, že nejsem nepřítel, a aby se zastavili a vyslechli mě. Ale oni místo odpovědi jen posměšně zaječeli a hodili po mně pár kopí, která je mě obě minula.

Pochopil jsem, že musím bojovat, i když se mi stále ještě přičilo je zabít, a tak jsem jako poslední východisko dva z nich složil puškou, což je přimělo dočasně zastavit. Opět jsem je požádal, aby přestali, ale oni si moje znepokojení mylně vyložili jako strach a se vzteklymi a posměšnými výkřiky se ještě jednou vrhli vpřed, aby mě přemohli.

Teď už bylo jasné, že je budu muset tvrdě potrestat, nebo já sám zemřu a zanechám dívku jejím věznilům. Ani jednu z těch věcí jsem ani v nejmenším nemínil udělat, a tak jsem zase vylezl zpoza stromu, a pečlivě a s rozvahou, jako při cvičné střelbě na cíl, jsem začal kosit nejbližší útočníky.

Muži se sklátili jeden po druhém ještě dřív, než přiběhli další zuřiví a pomstychtiví chlapi, až už jich nakonec zbylo jen pár. Zdálo se, že si uvědomili, že bojovat s mou moderní zbraň pomocí jejich primitivních kopí je marné, a tak se s hněvivými výkřiky stáhli směrem na západ.

Teď jsem měl konečně čas na to, abych mohl obrátit svou pozornost k dívce. Zatímco jsem kulkami své pušky kosil naše nepřátele, stále tiše a nehybně za mnou.

Byla střední, dobře utvářené postavy, s jemnými, čistě řezanými rysy. Měla vysoké čelo a nádherné a zároveň inteligentní oči. Pobyt na slunci zabarvil její hladkou a sametovou kůži do odstínu, který spíše než kazil pouze zvyšoval celkový překrásný obraz mladistvé ženskosti.

V jejím výrazu byla stopa znepokojení (od té doby, co jsem ji lépe poznal, to nemohu nazývat strachem) a v jejích očích bylo stále ještě patrné překvapení. Stála zcela vzpřímeně, ruce měla ještě svázané za zády, a můj upřený pohled mi vyrovnaně a hrdě vrátila.

"Jakým jazykem mluvíš?" zeptal jsem se. "Rozumíš mi?"

"Ano," odpověděla. "Tvůj jazyk je podobný tomu mému. Jsem Grabrit'anka. A kdo jsi ty?"

"Já jsem Pan-Američan," řekl jsem.

Zavrtěla hlavou. "Kde to je?"

Ukázal jsem směrem na západ. "Je to daleko odtud, za oceánem."

Její výraz se trochu změnil a na čele se jí objevila nepatrná vráska. Zdálo se, že má teď ještě větší obavy.

"Sundej si čapku," řekla. Když jsem její zvláštní přání vyplnil a smekl, zdálo se, že se jí ulevilo. Potom se naklonila bokem a civěla za mě. Rychle jsem se otočil, abych zjistil, co objevila, ale nic jsem nenašel. Když jsem se obrátil zpět, spatřil jsem, že se její výraz zase změnil.

"Ty nejsi odtamtud?" ukázala na východ. Byla to otázka jen na půl. "Nepřišel jsi přes vodu odtamtud?"

"Ne," ujistil jsem ji. "Jsem z Pan-Ameriky, to je daleko na západě. Už jsi o ní někdy slyšela?"

Zavrtěla nesouhlasně hlavou. "Je mi jedno, odkud jsi," vysvětlovala, "pokud nejsi odtamtud, a to jsem si jistá, že nejsi, protože lidé odtam mají rohy a ocasey."

Jen stěží jsem zakryl úsměv.

"Co to je za lidi, tam ti?" zeptal jsem se.

"Jsou to zlí lidé. Někteří z mého lidu nevěří, že tam taková stvoření jsou, ale máme jednu starou, strašně starou legendu, že kdysi lidé odtamtud přešli do Grabritinu. Přišli po vodě, pod vodou a dokonce i vzduchem. Bylo jich hrozně moc a valili se zemí jako velká šedá mlha. Přinesli s sebou hromy a blesky, kouř a zabíjení. Snegli se na nás a zavraždili tisíce a tisíce našich lidí. Ale nakonec jsme je zahnali ke břehům a zpět do moře a mnoho se jich v něm utopilo. Někteří unikli a ty naši lidé pronásledovali - muži, ženy, dokonce i děti - a zahnali jsme je zpátky. To je všechno. Podle legendy se naši lidé nikdy nevrátí. Možná byli všichni zabiti, možná tam stále jsou. Ale legenda také říká, že když jsme tamty muže zahnali zpátky za moře, přísahali, že se vrátí, a až opustí naše pobřeží, nezůstane za nimi jediná živá bytost. Bála jsem se, že jsi právě odtamtud."

"Jak se tamti muži jmenovali?" zeptal jsem se.

"Říkáme jim prostě 'lidé odtamtud'," odpověděla a ukázala na východ. "Nikdy jsem neslyšela, že by měli ještě nějaké jiné jméno."

Ve světle mých znalostí dávné historie nebylo nijak těžké domyslet si národnost těch, co popsala prostě "lidmi odtam." Ale jak dokonalou a strašlivou spoušť musela Velká válka napáchat, že smazala z povrchu této velké země nejenom každou známku civilizace, ale dokonce i jméno nepřítele z vědomostí a z jazyka těchto lidí!

Mohl jsem to vysvětlit jen svou hypotézou, že celá země byla vylištěna a zůstalo jen několik roztroušených a zapomenutých dětí, které Boží Prozřetelnost nějakým záračným způsobem zachránila, aby znovu zalidnili zemi. Tyto děti byly bezpochyby příliš malé na to, aby si udržely své vzpomínky a předali svým dětem něco jiného než jen neurčitý náznak pohromy, která zničila jejich rodiče.

Profesor Cortoran navrhl po mém návratu do Pan-Ameriky jinou teorii, která stojí za úvahu. Poukazuje na to, že lidské instinkty nedovolují opustit tak malé děti, jak to podle mé teorie dávní Angličané museli udělat.

Spíše věří tomu, že vyhnání nepřítele z Anglie bylo spojeno s celkovým vítězstvím spojenců na kontinentě. Obyvatelé Anglie se pouze vystěhovali ze svých zničených měst a zpustošených, krví nasáklých polí na pevninu, v naději, že najdou v zemi poraženého nepřítele města a statky, která nahradí ty, které ztratili.

Onen učený profesor se domnívá, že ačkoli dlouhotrvající válka spíše posílila než zeslabila pud rodičovské péče, otupila na druhou stranu jiné lidské pudů a na první místo se dostal zákon silnějšího a nejpřízřusobilejšího. To mělo za následek, že když nastal onen exodus, silní, inteligentní a šikovní lidé se i se svými potomky přeplovili přes Kanál nebo Severní moře na pevninu, a nechali v nešťastné Anglii jen bezmocné obyvatele útulků pro slaboduché a duševně choré.

Moje námitky, že současní obyvatelé Anglie jsou mentálně v pořádku a tudíž nemohou mít původ v nezřetězeném šílenství, profesor odmítá tvrzením, že duševní choroby nemusí být nutně dědičné; a i kdyby byly, návrat z civilizace, která zřejmě tehdy zapříčinila duševní choroby, k přírodním poměrům, by v mnoha případech po několika generacích zcela vymazal všechny stopy nemoci z mozků a nervů potomků oněch původních šílenců.

Já osobně teorii profesora Cortorana moc nevěřím, ačkoli připouštím, že jsem předpojatý. Člověk zkrátka nechce uvěřit, že by bytost, která je mu nejdražší, mohla pocházet z nějakého mumlajícího blázna a zuřivého šílence.

Ale to jsem poněkud odbočil z hlavní cesty svého vyprávění - ze směru, kterým chci pokračovat, i když se obávám, že ještě mnohokrát odbočím stranou, neboť existuje mnoho různých stezek úvah, které vedou od příběhu dnešních Grabrit'anů do tajemné minulosti jejich předků.

Jak jsem tak stál a hovořil s onou dívkou, vzpomněl jsem si, že je ještě svázaná. Omluvil jsem se jí, vytáhl nůž a přeřezal jsem řemínky z nevyčištěné kůže, kterými měla zápěstí spoutaná za zády.

Poděkovala mi s tak sladkým úsměvem, že by mi s ním dostatečně splatila i mnohem namáhavější službu.

"A nyní mi dovol, abych tě doprovodil domů a zanechal tě v bezpečí pod ochranou tvých přátel," řekl jsem.

"Ne," řekla znepokojeně; "nesmíš se mnou jít - Buckingham by tě zabil."

Buckingham. V dějinách Anglie to bylo slavné jméno. To, že se spolu s mnoha jinými proslulými jmény dochovalo, je

jedním z nejsilnějších argumentů, které vyvracejí teorii profesora Cortorana. Nicméně nám to neotvírá žádný nový pohled na minulost a celou záhadu spíše jen prohlubuje.

"Kdo je to ten Buckingham? A proč by mě měl chtít zabít?" zeptal jsem se.

"Bude si myslet, že jsi mě ukradl," odvětila, "a protože mě chce sám pro sebe, zabije každého, kdo po mně podle něho touží. Před několika dny zabil Wettina. Jak mi kdysi matka řekla, byl to můj otec, a byl to také král. Teď je králem Buckingham."

Zde byli lidé evidentně na trochu vyšší úrovni než obyvatelé ostrova Wight. Tito lidé musí mít alespoň zbytky civilizované vlády, když jednoho z nich uznali za svého panovníka a titulují ho králem. Také si udrželi slovo otec. I když nebyla dívčina výslovnost ani zdaleka shodná s naší, byla jí přece jen mnohem bližší než pokroucené nářečí Východňanů z ostrova Wight. Čím déle jsem s ní mluvil, tím více ve mně rostla naděje, že zde, mezi jejími lidmi, najdu nějaké památky či tradice, které by mohly pomoci vyjasnit záhadu dějin posledních dvou století. Zeptal jsem se jí, jestli jsem daleko od města Londýna, ale nevěděla, o čem mluvím. Když jsem se jí to snažil vysvětlit a popsal mohutné kamenné a cihlové budovy, široké bulváry, parky, paláce a davy lidí, jen smutně zavrtěla hlavou.

"Tady kolem žádné takové místo není," řekla. "Jenom v Táboře Lvů jsou kamenné plácky, na kterých tato zvířata odpočívají, ale zase tam nejsou žádní lidé. Kdo by si tam troufl jít!" otřásla se.

"Tábor Lvů," opakoval jsem. "Co to je, a kde?"

"Je to támhle," řekla a ukázala na řeku na západě. "Nikdy jsem tam nebyla, viděla jsem to jen z dálky. Hrozně se bojíme lvů. Toto je jejich země a velmi se zlobí, že sem člověk přišel bydlet. Tam daleko," ukázala na jihozápad, "je země tygrů, která je mnohem horší než země lvů tady, protože tygrů je víc než lvů a jsou lační po lidském mase. Kdysi byli tygři i tady, ale lidé a lvi se do nich pustili a vyhnali je."

"Odkud se tady ta divá zvěř vzala?" zeptal jsem se.

"Ach, byla tady vždycky. Tato země patří jim," odpověděla.

"Nezabíjejí a nejdí tvůj lid?"

"Často, když je náhodou potkáme a je nás moc málo, abychom je zabili, nebo když se člověk příliš přiblíží k jejich táboru. Ale loví nás jen zřídka, protože si hledají potravu mezi zvěří a divokým dobyt看kem a taky jim dáváme dárky, neboť jsem v jejich zemi vetřelci. Opravdu jsme s nimi zadobře, i když bych se s některým nerada někde potkala ve chvíli, kdy nemáme ve skupině dost oštěpů."

"Rád bych navštívil Tábor Lvů," řekl jsem.

"Ach ne, to nesmíš!" vykřikla dívka. "To by bylo strašné. Sežrali by tě." Na chvíli se hluboce zamyslela, ale hned se ke mně otočila: "Teď musíš odejít, protože Buckingham mě hledá a může tu být každou chvíli. Už museli dávno zjistit, že jsem odešla z tábora - hlídají mě velmi pozorně - a vydali se za mnou. Jdi! Počkám tady, dokud mě nenajdou."

"Ne, nenechám tě samotnou v kraji obývaném lvi a jinou divou zvěří. Když mě nenecháš jít s tebou až do tvého tábora, počkám tu, dokud tě nenajdou."

"Prosím tě, odejdi!" prosila. "Zachránil jsi mě a já bych zachránila tebe, ale jestli tě Buckingham dostane do rukou, nespasí tě už nic. Je to zlý člověk. Chce, abych se stala jeho ženou a on tak směl být králem. Zabije každého, kdo mi pomohl, protože se bojí, že bych si mohla vzít jiného."

"Neříkala jsi, že Buckingham už králem je?"

"Taky že ano. Poté, co zabil Wettina, oženil se s mou matkou. Ale má matka brzy zemře - je velmi stará - a potom se muž, kterému budu náležet, stane králem."

Nakonec jsem to všechno po dalším vyptávání pochopil. Zdá se, že rodovou linii představují ženy. Muž je pouze hlavou manželčiny rodiny - tot' vše. Pokud se ženě podaří stát se nejstarší členkou "královského" domu, je její muž králem. Dívka mi velmi naivně vysvětlila, že pochybnosti o tom, kdo je matkou dítěte, se objevují jen zřídka.

To vysvětlovalo dívčinu důležitost ve společnosti i Buckinghamovu úzkostlivou snahu ji získat, i když mi řekla, že se jeho ženou stát nechce, protože je to špatný člověk a byl by i špatným králem. Ale zato je velmi silný a žádný jiný muž se neodvážil stavět se proti jeho přáním.

"Proč nejdeš se mnou," navrhnul jsem, "když nechceš být Buckinghamovou?"

"Kam by jsi mě odvedl?" zeptala se.

Kam, vlastně! Neměl jsem o tom ani ponětí. Ale než jsem ji mohl odpovědět, potřásla dívka hlavou a řekla, "Ne, nemohu opustit svůj lid. Musím zůstat a dělat, co se dá, i když mě Buckingham získá. Ale ty musíš hned odejít. Nečekej až bude pozdě. Lvi už dlouho nedostali žádnou oběť a Buckingham se chopí prvního cizince, aby jim ho věnoval."

Nechápal jsem zcela, co tím myslela, a zrovna jsem se jí chtěl zeptat, když na mě zezadu dopadlo nějaké těžké tělo a mohutné ruce mi sevřely krk. Snažil jsem se osvobodit a otočit se ke svému protivníkovi, ale o chvíli později mě zavalilo půl tuctu silných, polonahých mužů a asi dvacítku jiných, z níž polovinu tvořily dívky, mě obklopila.

Bojoval jsem jak nejlépe jsem uměl, abych sebe i dívku osvobodil, ale i když jsem jim dal pěkně zabrat, jejich početní převaha byla příliš velká.

Přemohli mě a spoutali mi ruce za zády. Když jsem tam tak stál po dívčině boku, soucitně se na mě podívala.

"To je špatný, žeš neudělal, o co jsem tě prosila," řekla, "protože teď se stalo to, čeho jsem se obávala - Buckingham tě dostal."

"Který z nich je Buckingham?" zeptal jsem se.

"Já jsem Buckingham," zavrčela statná, nemytá bestie, naparující se divoce přede mnou. "A kdo jsi ty, co jsi mi chtěl ukrást ženu?"

Nato dívka promluvila a snažila se vysvětlit, že jsem ji neukradl, ale že jsem ji naopak zachránil před muži ze "Sloní země", kteří ji unášeli pryč.

Buckingham se jejímu vyprávění vysmál a chvíli nato vydal rozkaz, po němž jsme se všichni vydali směrem k západu.

Kapitola VI. (Tábor Lvů)

Pochodovali jsme nějakou hodinu či co, až jsme konečně dorazili ke shluku primitivních chýší, vytvořených z větví stromů přikrytých kůžemi a drny a někdy i omítnutými blátem. Kolem celého tábora se tyčila stěna z mladých stromků zaostřených do špiče.

Palisáda tvořila ochranu před lidmi i zvířaty a uvnitř ní bydlelo až tisíc osob. Jejich přístřeší stála velmi blízko u sebe, někdy částečně i pod zemí, jako hluboký příkop, nad kterým se tyčily na ochranu před sluncem a deštěm pouze tyče s kůžemi.

Starší část tábora sestávala téměř výhradně z těchto příkopů, jako by to byl původní tvar příbytků, který pomalu ustupoval sušším a vzdušnějším obydlím na povrchu. V těchto příkopových příbytcích jsem viděl přežitky vojenských zákopů, které se tak proslavily ve dvacátém století, během akcí válčících národů.

Ženy měly jen jednu lehkou jelení kůži kolem boků, protože bylo léto a bylo docela teplo. Muži si oblékali také jenom jeden kus oděvu, obvykle kožesinu z nějakého dravého zvířete. Vlasy si muži i ženy poutali řemínkem ze surové kůže, omotaným kolem čela a zavázaným vzadu. Za tento kožený pásek si strkali ptačí pera, květiny, nebo ocasy malých savců. Všichni nosili náhrdelník ze zubů či drápů divokých zvířat a měli mezi sebou i mnoho kovových náramků na zápěstích i kotnících.

Ve skutečnosti nesli všechny znaky nejprimitivnějších lidí. Jejich rasa se dosud nepozvedla k výšinám zemědělství nebo vlastnictví domestikovaných zvířat. Byli to lovci - to nejnižší stádium evoluce lidské rasy, kterou věda bere na vědomí.

A přece jsem nemohl uvěřit, že nejsem mezi svými, když jsem viděl jejich ušlechtilý tvar hlavy, pohledné rysy a inteligentní oči. Jen když jsem vzal v úvahu jejich způsob života, jejich skromný oděv či nedostatek jakéhokoli přepychu, byl jsem si nucen přiznat, že to jsou ve skutečnosti jen zaostalí divoši.

Buckingham mi odebral zbraně, i když neměl ani nejmenší tušení o jejich účelu či použití, a když jsme došli do tábora, vystavoval mě i mé zbraně a byl na tuto skvělou kořist náležitě pyšný.

Obyvatelé tábora se kolem mě shlukli a zkoumali můj oděv; při každém dalším objevu knoflíku, přezky, kapsy či klopy vykřikli úžasem. Zdálo se nemožné, aby se taková věc děla téměř co by kamenem dohodil od místa, kde před pouhými dvěma sty lety stálo největší město na světě.

Privázali mě ke stromku, který vyrůstal uprostřed jedné z jejich pokřivených ulic, ale dívku hned jak jsme vešli za ohrazení propustili. Zatímco spěchala do jedné velké chýše uprostřed tábora, lidé ji s veškerou úctou zdravili.

Za chvíli se vrátila s dobře vypadající bělovlasou ženou, která se ukázala být její matkou. Starší žena se nesla s královskou důstojností, která v tomto primitivním a nuzném prostředí vypadala opravdu pozoruhodně.

Jak se blížila, lidé se odsouvali stranou a vytvářeli jí a její dceři širokou uličku. Přišli až ke mně, zastavili se a starší žena mě oslovila.

"Má dcera mi řekla, jak jsi ji zachránil před muži ze sloní země. Kdyby ještě žil Wettin, bohatě by se ti odměnil, ale teď si mě vzal Buckingham a králem je on. Od takového mizery jako je on se ničeho nedočkáš."

Zdálo se, že fakt, že Buckingham stojí sotva krok od nás a pozorně naslouchá, její výrazy ani v nejmenším nezjemní.

"Buckingham je prase," pokračovala. "Je to zbabělec. Přiblížil se k Wettinovi zezadu a probodl ho kopím. Nebude králem dlouho. Někdo se na něho zašklebí a on uteče a skočí do řeky."

Lidé se začali hihňat a plácát rukama a Buckingham zrudnul v obličeji. Bylo zřejmé, že není zrovna oblíbený.

"Kdyby měl dost odvahy," pokračovala stará dáma, "byl by mě teď zabil, ale toho on se neodváží. Na to je moc velký zbabělec. Kdybych ti mohla pomoci, s radostí bych to udělala. Ale jsem jen královna - prostředek, kterým se přenáší neposkvrněná královská krev z doby, kdy byl Grabritin mocnou zemí."

Slova staré královny měla na dav zvědavých divochů, kteří mě obklopovali, pozoruhodný vliv. Ve chvíli, kdy zjistili, že ke mně královna chová přátelské city a že jsem zachránil její dceru, začali se ke mně chovat s přátelským zájmem a slyšel jsem, jak pronáší mnoho slov na mou podporu a žádají, aby se mi nic nestalo.

Ale Buckingham teď zasáhl. Neměl zájem, aby mu někdo uloupil jeho kořist. Vztekal se a hromoval a přikázal lidem, aby se vrátili do chýší. Zároveň nařídil dvěma svým bojovníkům, aby mě zavřeli do krytu v jednom ze zákopů, nacházejícím se blízko jeho vlastní chýše.

Tady mě povalili na zem, svázali mi kotníky a připnuli je k zápěstí, která jsem měl svázaná za zády. V tom stavu mě nechali. Ležel jsem na břiše v té nejnepohodlnější a nejnepříjemnější pozici. K tomu se přidala bolest z míst, kde se mi pouta zařezávala do masa.

Ještě před několika dny byla má mysl naplněna nadějí na přátelské přijetí, které najdu mezi kultivovanými Angličany z Londýna. Dnes jsem měl sedět na čestném místě u hodovní tabule jednoho z nejexkluzivnějších londýnských klubů a být oslavován jako hrdina.

A jaká je skutečnost! Ležím tady se spoutanými rukama i nohama nepochybně téměř na stejném místě, kde se nacházela část dávného Londýna, avšak okolo mě je jen prapůvodní divočina a jsem zajatcem polonahých divochů. Zajímalo by mě, co se stalo s Delcartem, Taylorem a Sniderem. Budou po mně pátrat? Obával jsem se, že mě nikdy nenajdou, a i kdyby, co zmůžou proti hordě divokých bojovníků?

Kéž bych je mohl varovat. Ihned jsem si vzpomněl na tu dívku. Mohla by jim předat vzkaz, ale jak se s ní spojím? Přijde mě navštívit, než mě zabijí? Zdálo se nemožné, aby neučinila ani nejmenší pokus mi pomoci; ačkoli, jak jsem si vzpomněl, potom, co jsme přišli do vesnice, se vůbec nepokusila se mnou promluvit. Hned jak ji propustili na svobodu, spěchala za matkou a i když se pak vrátila se starou královnou, dokonce ani tehdy na mě nepromluvila. Začaly se ve mně probouzet pochybnosti.

Nakonec jsem došel k závěru, že kromě staré královny tu nemám přítelíčka. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu můj vztek na dívku za její nevděk vyrostl do kolosálních rozměrů.

Dlouho jsem čekal, až přijde do mého vězení někdo, koho bych mohl požádat, aby vzkázal královně, ale zdálo se, že se na mě zapomnělo. Napjatá pozice, v níž jsem ležel, začala být nesnesitelná. Vrtěl jsem se a svíjel tak dlouho, dokud se mi nepodařilo otočit se částečně na bok, takže jsem byl napůl čelem ke vchodu krytu.

Brzy moji pozornost přilákal stín něčeho, co se pohybovalo vně zákopu. Za chvíli se vynořila dětská postava, která ležla po čtyřech. Děvčátko se široce rozevřenými očima, podněcováno dětskou zvědavostí, vklouzlo do ústí mé chýše a opatrně a bojácně nahlédlo dovnitř.

V první chvíli jsem byl zticha, protože jsem se bál, že tu malou vystraším a uteče pryč. Když jsem se ujistil, že se jí oči dostatečně přizpůsobily tlumenému světlu panujícímu uvnitř, usmál jsem se.

Výraz strachu se jí okamžitě vytratil z očí a odpověděla mi také úsměvem.

"Kdopak jsi, děvenko?" zeptal jsem se.

"Jmenuju se Mary," odpověděla, "a jsem Viktoriina sestra."

"A kdo je Viktorie?"

"Ty nevíš, kdo je Viktorie?" zeptala se udiveně.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Zachránil jsi ji před muži ze sloní země a přitom teď říkáš, že ji neznáš!" vykřikla.

"Aha, takže to ona je Viktorie, a ty jsi její sestra! Ještě jsem její jméno neslyšel, proto jsem nevěděl, o kom mluvíš," vysvětlil jsem jí. To je ten pravý posel pro mě. Osud ke mně začíná být laskavější.

"Uděláš pro mě něco, Mary?"

"Jestli budu moci."

"Jdi za svou matkou, královnou, a požádej ji, aby ke mně přišla," řekl jsem. "Chci ji poprosit o laskavost."

Řekla, že to udělá, usmála se na rozloučenou a odešla.

Sžírán netrpělivostí, zdálo se mi, že na její návrat čekám mnoho hodin. Přešlo odpoledne, nastala noc, a ještě se ke mně nikdo nepřiblížil. Mí vězňové mi nepřinesli ani jídlo, ani vodu. Trpěl jsem hroznou bolestí, jak se mi kožené řemínky zařezávaly do rozdrásaného masa. Pomyslel jsem si, že na mě buďto zapomněli, nebo mě tu schválně nechali umřít hladem.

Jednou jsem uslyšel, jak ve vesnici vypukla vřava. Muži křičeli a ženy ječely a kvílely. Po čase to odeznělo a bylo zase dlouho ticho.

Muselo už být po půlnoci, když jsem uslyšel nějaký zvuk ze zákopu blízko chýše. Podobalo se to tlumenému vzlykání. Za chvíli se objevila nějaká postava. Spatřil jsem, jak se rysuje ve dveřích na pozadí tmy a potom se vkradla dovnitř.

"Jsi tu?" zašeptal dětský hlásek.

Byla to Mary! Vrátila se. Pouta už mi nevadila, pocity hladu a žízně zmizely. Uvědomil jsem si, že jsem nejvíce trpěl osamělostí.

"Mary!" vykřikl jsem. "Jsi hodné děvče. Přece ses vrátila. Už jsem si začínal myslet, že nepřijdeš. Předala jsi královně můj vzkaz? Přijde? Kde je?"

Děvče začalo ještě víc vzlykat a nebohé dítě se vrhlo na špinavou podlahu chýše, zjevně přemoženo žalem.

"Ale copak to je. Proč pláčeš?" zeptal jsem se.

"Královna, má matka, za tebou nepřijde," vyrazila ze sebe mezi vzlyky. "Je mrtvá, Buckingham ji zabil. Ted' si vezme Viktorii, protože ona je teď královna. Držel nás zavěšené v naší chýši, protože se bál, že mu Viktorie uteče, ale já jsem se podkopala pod zadní stěnou a dostala se ven. Přišla jsem za tebou, protože už jsi předtím Viktorii jednou zachránil, a já jsem myslela, že bys ji mohl zachránit zase, a mě taky. Řekni, že to uděláš."

"Jsem spoutaný a bezmocný, Mary," odpověděl jsem. "Jinak bych udělal, co můžu, abych tebe a tvou sestru zachránil."

"Osvobodím tě!" vykřiklo děvče a přiblížilo se ke mně. "Osvobodím tě, a potom můžeš jít a zabít Buckinghama."

"S radostí!" souhlasil jsem.

"Musíme spěchat," pokračovala, zatímco si hrála s náročnými uzly na nepoddajné kůži, "protože Buckingham po tobě brzo půjde. Než si vezme Viktorii, musí za svítání vykonat oběť lvům. Svatba s královnou vyžaduje lidskou oběť!"

"A já mám být tou obětí?"

"Ano," řekla, zatímco cloumala uzlem. "Bucingham hledá oběť už od té doby, co zabil Wettina, aby mohl zabít mou matku a vzít si Viktorii."

Byla to strašná myšlenka, ne jenom kvůli příšernému osudu, ke kterému jsem byl odsouzen, ale i kvůli záměru, který zplodil smutný úpadek kdysi osvětlené rasy. Tak hluboko do nevědomosti, krutosti a pověr byla vržena velebená kultura Anglie dvacátého století, a čím? Válkou! Cítil jsem, jak se naše odvěké vojenské důvody hrouť jako domeček z karet.

Mary se namáhala s řemeny, které mě poutaly. Stále vzdorovaly a vzpíraly se jejím útlým dětským prstům. Přesto mě ujistila, že mě osvobodí, pokud "oni" nepřijdou moc brzo.

Bohužel, přišli. Slyšeli jsme, jak lezou do příkopu, a tak jsem Mary poradil, ať se schová do kouta, aby ji nenašli a nepotrestali. Nic jiného se nedalo dělat, a tak se odplazila pryč do egyptské tmy.

Hned nato vešli dva bojovníci. Velitel předvedl zajímavou metodu, jak mě někde v té tmě najít. Pomalu se sunul vpřed a vztekle před sebe kopal. Nakonec mě nakopl do obličeje a tak zjistil, kde jsem.

O chvíli později mě drsně postavili na nohy. Jeden z nich se zastavil a přefízl mi pouta, kterými jsem měl svázané kotníky. Stěží jsem se udržel na nohou. Ti dva mě vyvekleli nízkými dveřmi ven a táhli mě dál příkopem. Na okraji výkopu, několik set yardů od chýše, na nás čekala skupina asi čtyřiceti až padesáti bojovníků.

Spustili k nám ruce a vytáhli nás na povrch. Potom jsme se vydali na dlouhý pochod. Klopýtali jsme rosou zmáčeným podrostem a obklopovala nás jen skupinka lidí nesoucích pochodně; ty jediné nám svítily na cestu. Pochodně jsme neměli na to, aby nám osvětlovaly cestu - to bylo vedlejší. Nesly se proto, aby udržely v dostatečné vzdálenosti velké šelmy, které kvílely, skuhraly a řvaly kolem nás.

Byly to ohavné zvuky. Zdálo se, že se celá země lvy jen hemží. Z všeobjímající temnoty na nás zlomyslně zářily žlutozelené oči. Náš doprovod nesl dlouhé těžké oštěpy. Ty byly namířeny směrem k šelmám a z útržků konverzace, které jsem zaslechl, jsem pochopil, že se občas objeví lev, který má tak malý strach z ohně, že se odváží vrhnout na lidskou kořist. Proto měli kopí vždy připravena k útoku.

Ale nic takového se během toho strašného pochodu smrti nestalo a s prvními bledými paprsky ohlašujícími svítání jsme dosáhli svého cíle - planinky uprostřed hustého pralesa. Tady jsem spatřil první pozůstatky dávné civilizace, která kdysi zdobila celou Anglii. Tyčil se tu osamocený, ošuntělý oblouk zdí.

"Vchod do Tábora Lvů!" zašeptal jeden člen skupiny hlasem sevřeným úctou. Skupina tady poklekla a Buckingham přednesl tajuplný nápěv, podobající se modlitbě. Bylo to docela dlouhé a vzpomínám si jen na jeho část, která zněla, pokud mě paměť neklame, nějak takto:

Vládce Grabritinu,

Na kolena před Tebou padáme,

Tento dar Ti přinášíme.

Král jsi, co vládne mocně!

Před tebou skláníme se ponížene!

V našem táboře mír schraňuj,

Bůh Tě, králi, ochraňuj!

Potom se skupinka zvedla, přivlekla mě k rozpadajícímu se oblouku a pevně přivázala k mohutnému zrezivělému kruhu z mědi, který visel z očka zapuštěného ve zdivu.

Zdálo se, že nikdo z nich, dokonce ani Buckingham, ke mně necítí žádnou osobní zášť. Byli prostě přirozeně drsní a krutí, tak jak se předpokládá, že primitivní lidé na počátku lidstva byli, ale nestalo se, že by mě mučili.

S příchodem úsvitu to vypadalo, že se počet lvů kolem nás citelně zmenšil - alespoň dělali méně hluku - a když Buckingham a jeho lidé zmizeli v lesích, zanechávajíc mě svému hrůznému osudu, slyšel jsem mručení a vrčení zvířat, slábnoucí zároveň se zpěvem nápěvu, ve kterém skupinka stále pokračovala. Zdálo se, že si lvi nevšimli, že jsem jim tu byl nechán na snídani a místo toho následovali své uctíváče.

Věděl jsem ale, že se výkon trestu odkládá jen na krátko, a ačkoli jsem si nepřál zemřít, musím se přiznat, že jsem spíše toužil po to, aby už to utrpení bylo za mnou a obklopil mě klid zapomnění.

Hlasy lidí i lvů se stále ztrácely v dálce, až mě konečně obklopilo ticho, rušené jen sladkými hlasy ptáků a sténáním letního větru v korunách.

Těžko se věřilo, že se v tomto mírumilovném lesnatém prostředí chystá stát strašná věc, jakmile mě jen první lev ucítí nebo se přiblíží na dohled k rozdrolenému oblouku.

Snažil jsem se ze všech sil uvolnit si pouta, ale podařilo se mi je jen pevněji utáhnout kolem paží. Potom jsem se nadlouho vzdal a nechal jsem si v duchu zpětně proběhnout výjevy z celého svého života.

Zkoušel jsem si představit údiv, nedůvěru a hrůzu, která by přemohla mou rodinu a mé přátele, kdyby mohl prostor na chvíli zmizet a oni mě spatřili před branami Londýna.

Brány Londýna! Kde byl ten mnohohlavý dav, chvátající po noci plné slasti či odpočinku za obchodem na trh? Kde bylo řinčení tramvajových vozů, jakot automobilových klaksonů, nekonečný šumot hustého davu?

Kde byli? A když jsem si pokládal tuto otázku, vykročil ze spleti pralesa na vzdálené straně paseky jeden vyzábělý lev. Král zvířat se na svých měkkých tlapách pohyboval vznešeně a bezhlučně a kráčel pomalu k branám Londýna a ke mně.

Jestli jsem se bál? Obávám se, že téměř ano. Vím, že jsem si pomyslel, že na mě padá hrůza, a tak jsem se vypjal, narovnal ramena, zahleděl se lvovi přímo do očí - a čekal.

Nebyl to zrovna pěkný způsob, jak zemřít - sám, se svázanýma rukama, pod tesáky a drápy dravce. Ne, opravdu to není hezké.

Lev už přešel půl mýtiny, když jsem za sebou uslyšel nějaký nepatrný zvuk. Velká kočka se zastavila. Teď se švihala ocasem do boků, místo aby pohupovala jen jeho špičkou, a z jejího hlubokého mručení se stal hromový řev.

Jak jsem si lámal krk, abych zahlédl tu věc, která vyvolala vztek zvířete přede mnou, proskočila klenbou brány a postavila se mi po boku. S pootevřenými rty, vzdoumajícími se řadry, rozčuchanými vlasy, opálená dobronzovala - překrásný obrázek pro oči, které nikdy nechovaly naději na záchranu.

Byla to Viktorie, a v náručí nesla moji pušku i revolver. Za opaskem, který jí přidržoval sukni na pružných bocích, měla dlouhý nůž. Mé zbraně mi položila k nohám, vytáhla nůž a přeházela pouta, která mě držela. Byl jsem volný a lev se chystal zaútočit.

"Uteč!" vykřikl jsem na dívku, ohnul se a chopil se pušky. Ona však jen stála vedle mě s tou nepatrnou čepelí v ruce. Lev se k nám nyní blížil ohromnými skoky. Zvedl jsem pušku a vystřelil. Byla to šťastná rána, neboť jsem neměl čas pořádně zamyšlit, a když se zvíře převálilo a zhroutilo se bez ducha k zemi, klesl jsem na kolena a vzdal díky Bohu mých předků.

Ještě pořád na kolenu jsem se otočil, uchopil dívčinu ruku do dlaně a políbil ji. Zasmála se tomu a druhou ruku mi položila na hlavu.

"Máte u vás divné zvyky," řekla.

Když jsem si představil, jak divné by to mým krajanům připadalo, kdyby mě spatřili klečet na území Londýna a líbat

ruku anglické královny, musel jsem se zasmát.

Zvedl jsem se a řekl: "A teď se musíš vrátit do bezpečí vašeho tábora. Půjdu s tebou, dokud nebudeme dost blízko, abys mohla bezpečně pokračovat sama. Potom se pokusím vrátit ke svým přátelům."

"Nevrátím se do tábora," odpověděla.

"Ale co budeš dělat?"

"Nevím. Jenom se nevrátím tam, kde žije Buckingham. Raději bych zemřela, než se k němu vrátila zpátky. Poté, co tě odvedli z tábora, přišla za mnou Mary a řekla mi to. Našla jsem tvé zvláštní zbraně a vzala je s sebou. Trvalo mi to poněkud déle, protože jsem se musela často schovávat na stromech, aby mě nedostali lvi, ale přišla jsem včas a teď můžeš volně odejít za svými kamarády."

"A nechat tě tady?" vyjekl jsem.

Přikývla, ale za jejím statečným výrazem jsem viděl, že ji ta myšlenka děsí. Samozřejmě, že jsem ji nemohl opustit, ale neměl jsem ani nejmenší tušení, co budu dělat, když budu mít na krku starost o mladou ženu a ještě k tomu královnu. Poukázal jsem na toto hledisko, ale ona jenom pokrčila rameny a ukázala na nůž.

Bylo zřejmé, že se cítí plně schopná postarat se o sebe sama.

Jak jsme tam rak stáli, uslyšeli jsme nějaké hlasy. Přicházely od lesa, kterým jsem sem z tábora přišli.

"Hledají mě," řekla dívka. "Kam se schováme?"

Neměl jsem chuť se schovávat. Když jsem však pomyslel na nespočet nebezpečností, která nás obklopovala a poměrně malé množství munice, které jsem s sebou měl, nechťelo se mi vyvolat potyčku s Buckinghamem a jeho bojovníky, když jsem se jim mohl útekem vyhnout a uchovat si náboje na nouzové případy, kdy utéct nepůjde.

"Budou nás sledovat až sem?" zeptal jsem se a ukázal klenutým obloukem do Tábora Lvů.

"To nikdy," odpověděla, "protože předně budou vědět, že bychom se tam neodvážili jít, a za druhé se tam neodvážili ani oni sami."

"Tak si najdeme úkryt v Táboře Lvů," řekl jsem.

Otřásla se a stáhla se blíž ke mně.

"Ty si troufneš?" zeptala se.

"Proč ne. Před Buckinghamem budeme v bezpečí a sama jsi viděla, už podruhé ve dvou dnech, že lvi jsou proti mým zbraním bezmocní. Kromě toho tímto směrem snáze najdu své přátele, protože tímto místem, které nazýváš Tábor Lvů, protéká řeka Temže a má přátelé na mě čekají níže po proudu. Troufneš si se mnou jít?"

"Za tebou půjdu kamkoli," odvětila prostě.

A tak jsem se otočil a prošel pod mohutným obloukem do města Londýna.

Kapitola VII. (Poslední Angličan)

Čím hlouběji jsme vstupovali do toho, co bylo kdysi městem, tím byly častější známky, že toto místo obývali v minulosti lidé. Na míli od oblouku se nacházely nízké valy a kopečky, pokryté trsy plevelu, podrostem i stromy. Byl jsem si jist, že tyto valy vytvořily ruiny okázalých budov dávné minulosti.

Brzy jsme však přišli do oblasti, kde se ve smutném tichu stále ještě vypínaly zvětřelé vrcholky polorozpadlých zdí nad zatravněnými náhrobky těch, co už dávno spadly. Tito strážci smutku stáli pokrytí starým břečťanem, a jejich zjizvené tváře stále ukazovaly díry a pukliny po šrapnelech a bombách.

Oproti našim očekáváním jsme však našli jen málo známek toho, že by se v této části bývalého Londýna pelešil nějaký větší počet lvů. Přes propadlá okna a dveře několika zřícenin, kolem kterých jsme prošli, vedly zřetelné stezky, vyšlapané měkkými tlapami. A jednou jsme dokonce spatřili divokou tvář velkého lva s černou hřívou, který se na nás mračil z roztržitého kamenného balkónu.

Poté, co jsme narazili na řeku Temži, šli jsme dále dolů po jejím toku. Dychtivě jsem čekal, až spatřím na vlastní oči ten slavný most a také jsem se domníval, že mě řeka zavede do té části Londýna, kde stávalo Westminsterské opatství a Tower.

Uvědomil jsem si, že ta část Londýna, kterou jsme procházeli, byla bezpochyby pouze předměstím, a tudíž zde nebylo tolik velkých staveb, jako v částech ležících více ve středu starého jádra města. Byl jsem si proto jist, že dále po řece budou zříceniny větší. Měla by tam být nejméně část mostu a také zdi mnoha významných staveb minulosti. Nebude tam tak rozsáhlá destrukce velkých staveb, jakou jsem dosud viděl mezi těmi menšími.

Když jsem ale přišel do části města, kde by, jak jsem soudil, měly být památky, které jsem hledal, našel jsem tu spoušť, která byla snad ještě větší, než kdekoli jinde.

V jednom místě se několik stop nad hladinou Temže tyčí jediná rozpadající se kupa zdiva. Naproti ní, na druhém břehu řeky, jsou rozpadlé hromady ruin zarostlé vegetací.

Jsem nucen věřit, že to je vše, co zbylo z Londýnského Mostu, protože nikde jinde se podél řeky nenachází ani nejmenší stopa po hrázi či pilířích.

Když jsme obešli úpatí jedné velké hromady trosek, zarostlé travou, narazili jsme na nejzachovalejší zříceninu, jakou jsme našli. Z veliké vyvýšeniny z křovisek a stromů se zvedalo celé spodní a i část druhého patra kdysi nádherné státní budovy. Na vrcholky rozpadlých zdí se šplhal hustý a bujný břečťan.

Na mnoha místech ještě prosvítal šedý kámen s kdysi hladce opracovaným povrchem, nyní vykotlaným jizvami z boje. Před námi zela masivní, temná a truchlivá brána, kterou se daly zahlédnout mramorové síně, nacházející se uvnitř.

Pokušení vstoupit bylo příliš velké. Přál jsem si prozkoumat vnitřek tohoto jediného zbývajícího památníku nyní mrtvé a zapomenuté civilizace. Tou samou branou, do těch stejných mramorových síní, možná kdysi vcházeli a vycházeli Gray s Chamberlinem, Kitchener, i Shaw, či jiní velikáni té doby.

Vzal jsem Viktorii za ruku.

"Pojď!" řekl jsem. "Neznám jméno, které tato vzhledově budova nosila, ani účel, který vykonávala. Mohlo to být sídlo vašich pánů, Viktorie. Z nějakého velkého trůnu uvnitř mohli vaši čelní představitelé řídit osudy půlky světa. Pojďme!" Musím se přiznat, že když jsme vstoupili do rotundy, pocítil jsem bázeň a úctu. Kusy starodávného masivního nábytku se nacházely stále tam, kam je člověk před stoletími umístil. Byly zaneřáděné prachem, úlomky kamene a omítky, ale přesto se uchovaly v tak bezvadném stavu, že jsem jen stěží uvěřil, že na nich lidský zrak spočinul naposledy před dvěma stoletími.

Bloudili jsme ruku v ruce jedním velkým pokojem za druhým, zatímco mi Viktorie pokládala spousty otázek. Poprvé jsem si přitom začal uvědomovat něco z velkoleposti a moci rasy, z které byla Viktorie zplozena.

Na stěnách visely nádherné, teď už plesnivé a hnilobné gobelíny. Byly tam také nástěnné malby, líčící velké historické události. Viktorie spatřila poprvé v životě obraz koně a nejvíc ji přitahovala velká olejomalba, zobrazující starověkou jízdu, jak útočí na baterii polních děl.

Na dalších obrazech byly parníky, bitevníky, ponorky, a podivně vypadající železniční vlaky - mně se všechny zdály být malé a zastaralé, ale pro Viktorii byly úžasné. Řekla mi, že tam, kde by se mohla dívat denně na tyto obrázky, by ráda zůstala až do konce života.

Procházel jsem z pokoje do pokoje, až jsme konečně vynořili v ohromném, temném a ponurém sále, jehož vysoká a úzká okna dusil a ucpával břečťan. Tápali jsme podél obložení jedné ze stěn, zatímco si naše oči pomalu přivykaly na temnotu. Vzduch byl naplněn odporným a štiplavým pachem.

Když už jsme měli za sebou téměř polovinu cesty z jednoho konce rozlehlého pokoje na druhý, donutilo nás temné vrčení ze vzdálenějšího konce, abychom se překvapeně zastavili.

Snažil jsem se zrakem proniknout tmě a objevil jsem na přesně opačném konci síně vyvýšené pódium. Na stupínku stály dvě mohutné židle s vysokými opěradly a velkými opěrkami pro ruce.

Anglický trůn! Ale co byly ty divné obrysy okolo něj?

Viktorie mi rychle a vzrušeně stiskla ruku.

"Lvi!" zašeptala.

Ano, opravdu to byli lvi! Asi tucet mohutných jedinců se rozvalovalo kolem stupínku, a na sedadle jednoho trůnu, stočené ve spánku do klubíčka, leželo malé lvičce.

Chvilí jsme stáli a fascinovaně hleděli, jak tato hrůzostrašná zvířata okupují samotné trůny anglických panovníků. Tu se temné zamručení ozvalo znovu a jeden velký samec se pomalu zvedl.

Jeho ďábelské oči se upíraly skrze téměř úplnou tmě přímo na nás. Objevil vetřelce. Co měl co člověk pohledávat uvnitř tohoto paláce šelem? Otevřel znovu svou obří tlamu a tentokrát zahřměl varovný řev.

Osm nebo deset dalších zvířat okamžitě vyskočilo na nohy. Ten velký lev, co nás vypátral, se už zatím pomalu blížil k nám. Držel jsem pušku v pohotovosti, ale tváří tvář této divoké smečce se zdála být naprosto zbytečnou.

Nejbližší šelma přešla do pomalého klusu a ostatní mu byly v patách. Teď už řvaly všechny, a hluk jejich mohutných hlasů zněl ozvěnou ve všech síních a chodbách paláce, a vytvářel ten nejstrašlivější chór, jaký si jen lidská mysl může představit.

Potom vedoucí lev zaútočil a ostré třesnutí mé pušky přerušilo tu příšernou vřavu - jednou, dvakrát, třikrát. Tři lvi se škubajíc a kousajíc zhroutili k zemi. Viktorie mě drapla za ruku a zařvala: "Tudy, tady jsou nějaké dveře!" Ocitli jsme v maličkém předpokojí, u paty úzkého kamenného schodiště.

Ustupovali jsme po něm nahoru, když tu první ze zbývajících lvů vyrazil z trůnního sálu a vyskočil na schody. Znovu jsem vystřelil, ale ostatní dravé šelmy jen přeskočily padlá zvířata a hnali se za námi dál.

Zachránilo nás jen to, že schody byly hrozně úzké, takže zatímco jsem pomalu couval nahoru, mohl na mě útočit najednou jenom jeden lev, a mrtvolu těch, co jsem zabil, zpomalovaly ostatní.

Když jsme konečně vylezli nahoru, našli jsme tam dlouhou chodbu, do které ústilo mnoho otvorů po dveřích. Jedny dveře, přímo za námi, byly pevně zavřené. Kdyby se nám je podařilo otevřít a dostat se dovnitř, mohli bychom se útočících lvů na nějakou dobu zbavit.

Zbývajících lvi hrozivě vrčeli. Viděl jsem, jak se jeden z nich pomalu plíží po schodech k nám.

"Zkus ty dveře," křikl jsem na Viktorii. "Zjistí, jestli se dají otevřít."

Vyběhla k nim a zatlačila na ně.

"Otoč knoflíkem!" zařval jsem a viděl, že nejenže netuší, jak se otvírají dveře, ale že ani neví, co jsem myslel tím knoflíkem.

Poslal jsem blízcímu se lvovi kulku do zad a přiskočil jsem k Viktorii. Mým prvním pokusům o otevření dveře odolaly. Zrezivělé panty a nabobtnalé dřevě je držely pevně zavřené. Ale nakonec přece jen povolily, a právě když na vrcholek schodiště vylezl další lev, vyvrátily se dovnitř a já jsem popostrčil Viktorii přes práh.

Hned nato jsem se musel otočit a čelit obnovenému útoku rozrušených nepřátel. Jeden lev se zhroutil, druhý se mi doškolbotal až k nohám a pak jsem teprve skočil dovnitř a přibouchl vchod.

Rychle jsem očima přelétl místnost a zjistil jsem, že to jsou jediné dveře, které do tohoto pokoje, kde jsme našli útočiště, vedou. Vydechl jsem úlevou a na chvíli se opřel o desky této mohutné překážky, která nás oddělila od těch zuřících démonů venku.

Na druhé straně pokoje stál mezi dvěma okny plochý stůl. Těsně u jeho protilehlé strany na něm ležela malá hromádka něčeho bílého a hnědého. Po chvilce odpočinku jsem se vydal pokoj prozkoumat. To bílé, to byly vybělené lidské kosti - lebka, krční páteř, paže a několik horních žeber nějakého muže. To hnědé byl prach z rozpadlé vojenské čepice a blůzy. Jiné kosti byly na židli před stolem, a hodně jich bylo rozházených po podlaze pod stolem a okolo židle. Ten muž zemřel v sedě, s obličejem zaboreným v rukách - před dvěma sty lety.

Pod stolem byl pár vojenských bot s ostruhami, zezelenalých a zpráchnivělých hnilobou. V botách byly lidské kosti nohy. Mezi drobnými prsty rukou leželo staré plnicí pero, zdánlivě ve stejně dobrém stavu, jako v den, kdy bylo vyrobeno. Také tam ležela pamětní kniha s kovovými deskami, zavřená nad kůstkami ukazováčku.

Byl to příšerný pohled - a taky žalostný: jediný obyvatel mocného Londýna.

Zvedl jsem pokovenou pamětní knihu. Listy byly zpráchnivělé a spleené k sobě. Jenom tu a tam byla nějaká čitelná věta, nebo alespoň její část. První kousek, který jsem byl schopen přečíst, byl skoro uprostřed tohoto tenkého svazku: "Jeho Veličenstvo dnes odjelo do Tunbridge Wells (angl. vnitrozemské lázně, pozn. překladatele), Jej . . . stvo bylo . . . era zasaženo. Dá Bůh, že nezemře . . . jsem vojenským velitelem Lon . . ."

Dále to pokračovalo:

"Je to strašné . . . dnes . . . stovek mrtvých . . . horší než bombardová . . ."

Ke konci jsem rozeznal:

"Slíbil jsem Jeho Veli . . . mě najde tady, až se vrát . . . samotného."

Nejčitelnější pasáž byla na druhé straně:

"Díku Bohu, zahnali jsme je. Teď už není na britské půdě jediný . . . ; ale za jak strašnou cenu. Snažil jsem se přesvědčit Sira Filipa, aby donutil lidi zůstat, ale ti šli strachem ze Smrti (zřejmě mor, neboli černá smrt; pozn. překladatele) a vztekem na naše nepřátele. Řekl mi, že pobřežní města jsou vylištěna . . . čekají, aby se dostali na druhou stranu. Co se stane z Anglie, když tu nezůstane nikdo, kdo by znovu postavil její rozbitá města!"

Poslední záznam zněl:

". . . sám. Jen divoká zvířata . . . Pod okny paláce se právě ozývá řev lva. Myslím, že se lidé báli šelem ještě víc, než Smrti. Avšak odešli, všichni odešli, a kam? O kolik lepší podmínky najdou na pevnině? Všichni jsou pryč - jen já zůstávám. Přisahal jsem jeho veličenstvu, a až se vrátí, zjistí, že jsem byl své povinnosti věrný, protože na něho budu čekat. Bůh ochraňuj krále!"

To bylo všechno. Tento statečný a bezejmenný důstojník, věrný své zemi a svému králi, zemřel důstojně na svém stanovišti. Bezpochyby si ho vzala Smrt.

Některé zápisky byly datovány. Z několika čitelných písmen a číslic, které zbyly, jsem usoudil, že konec nastal někdy v srpnu 1937, ale nejsem si tím vůbec jist.

Tento deník objasnil alespoň jednu záhadu, která mě nemálo trápila - jak se dostala do Anglie africká a asijská zvířata. Teď se dívím, že jsem na to nepřišel sám.

Během let, co byla uvězněna v zoologických zahradách se zvířata aklimatizovala, a byla schopná začít v Anglii žít divoce, tak jak to s nimi příroda měla v úmyslu. Jak se jednou dostala na svobodu, očividně se na rozdíl od zajatých exotických zvířat v Pan-Americe, hojně rozmnožila. V Pan-Americe tato zvířata postupně ubývala, až někdy v průběhu jednadvacátého století vymřela úplně.

Palác, nebo co to bylo, se nacházel nedaleko břehů Temže. Pokoj, ve kterém jsme byli uvězněni, měl výhled na řeku, a tak jsem se rozhodl, že se pokusíme uniknout tímto směrem.

Sestoupit vnitřkem paláce nepřipadalo v úvahu, ale venku snad žádné lvy neobjevíme. Lodyhy břečťanu, plazícího se kolem oken pokoje, měly po obvodu tolik, co má paže. Věděl jsem, že by měly naši váhu unést, a protože už bychom dalším pobytem v paláci nic získali, rozhodl jsem se slézt po břečťanu a potom jít po proudu řeky směrem ke člunu.

Byl jsem pochopitelně znevýhodněn přítomností děvčete, ale i když jsem neměl ani páru, co si s ní počnu, až se připojím ke svým společníkům, nemohl jsem ji opustit. Bylo mi jasné, že nám bude překážet a bude nám břemenem, ale stejně tak jasné mi řekla, že se nikdy nevrátí ke svým lidem, aby si vzala Buckinghamu.

Vděčil jsem jí za svůj život, a mimo všechna ostatní hlediska jsem jí za to byl dostatečně vděčný a čestný, abych proto snášel veškerá utrpení, která mě v jejích službách měla potkat. Taky to byla královna Anglie. Ale zdaleka nejpádňější důvod, který hovořil v její prospěch bylo, že to byla žena v nesnázích - a ještě k tomu mladá a velmi krásná.

A tak i když jsem si tisíckrát přál, aby byla zpátky ve svém táboře, nikdy jsem jí to nedal najevo, a dělal vše, co bylo v mé moci, abych ji ochránil a sloužil jí. Nyní děkuji Bohu, že jsem to tak udělal.

Zatímco lvi stále přecházeli tam a zpět před zavřenými dveřmi, přešli jsme Viktorie a já přes pokoj k jednomu z oken.

Načrtnul jsem jí svůj plán a ona mě ujistila, že dokáže bezpomoci po břečťanu slézt. Ve skutečnosti se mé otázky drobet vysmála.

Výhoupnul jsem se ven a začal jsem sestupovat. Už jen několik stop nad zemí, zrovna když jsem byl naproti úzkému oknu, mě vyděsilo divoké zavrčení, které se mi ozvalo málem přímo u ucha. Potom se z otvoru vymrštila velká tlapa s drápy a snažila se mě uchopit. Uvnitř výklenku jsem spatřil vrčící tvář lva.

Pustil jsem se břečťanu a sjel jsem na zem. Od podrápání mě zachránilo jen to, že lvi packa narazila na silný kmen břečťanu.

Zvíře teď dělalo hrůzostrašný povyk, skákalo z podlahy na širokou okenní římsu a zase zpět, a při marných pokusech mě dostat rvalo drápy zdivo. Otvor byl však příliš úzký a zdivo příliš pevné.

Viktorie začala sestupovat, ale křikl jsem na ni, ať se zastaví těsně nad oknem, a když se mručící a vrčící lev znovu objevil, poslal jsem mu do tváře kulku ráže třiatřicet. V tu samou chvíli Viktorie rychle proklouzla kolem něj a spadla do mých zvednutých paží, které ji už očekávaly.

Řev zvířat, která nás objevila, spolu s odpovědí mé pušky přiměly zbytek zuřících obyvatel paláce k tomu nejpříšernějšímu řevu, jaký jsem kdy slyšel.

Obával jsem se, že to nebude trvat dlouho, a jejich intelligence nebo instinkt je vytáhne z vnitřku paláce a přivede na naši stopu k řece. Nedostali jsme se dál než k ní, když tu nějaký lev vyskočil zpoza rohu budovy, kterou jsme právě opustili, zůstal tam stát a rozhlížel se, jako by nás hledal.

Následně přišli další. Abychom se schovali, skrčil jsem se s Viktorií za skupinu křovisek blízko břehu. Šelmy chvíli čenichaly po zemi, ale k místu, kde jsme stáli pod oknem, co jsme jím utekli, se náhodou nepřiblížily.

Ted' však zvedl jeden samec s černou hřívou hlavu, a se vztyčenýma ušima a planoucíma očima zíral přímo na keř, za kterým jsme leželi. Byl bych přísahal, že nás objevil, a když udělal několik krátkých a majestátních kroků naším směrem, zvedl jsem pušku a zamířil na něj. Po dlouhé, napjaté chvíli se našťestí podíval pryč a otočil svůj planoucí zrak jinam. Vydechl jsem úlevou a Viktorie také. Jak jsme oba vykukovali stejnou škvírou v listoví, naše tváře se téměř dotýkaly, a ležela přitisknutá tak těsně ke mně, že jsem mohl cítit chvění jejího těla.

Když dal lev najevo, že nás neviděl, otočil jsem se k ní, abych ji úsměvem uklidnil. Ve stejném okamžiku, bezpochyby kvůli tomu samému, obrátila ke mně obličej i ona. Zkrátka a dobře, jak se naše hlavy ve stejnou chvíli otočily, zavádily naše rty o sebe. Viktorii se objevil v očích výraz překvapení a ve zjevném zmatku se stáhla zpět.

Mě na chvíli ovládl ten nejpodivnější pocit, jaký jsem kdy zažil. V žilách mi kolovalo podivné mrazivé vzrušení a točila se mi hlava. Nemohl jsem si to vysvětlit.

Tím, že jsem byl námořní důstojník, a tudíž se pohyboval v nejlepší společnosti, potkal jsem přirozeně mnoho žen. Smál jsem se spolu s ostatními při tvrzení vědců, že moderní člověk je ve srovnání s muži z dřívějších dob tvor chladný a bez vášně - zkrátka, že láska, jeden z nejvyšších citů, přestala existovat.

Ted' nevím, ale zdá se mi, že byli pravdě blíže, než jsme si mysleli; alespoň pokud jde o moderní civilizované ženy. Políbil jsem mnoho žen - mladých a krásných, postarších i starých, a mnoho dalších, které jsem líbat nemusel - ale nikdy předtím jsem nezažil tak pozoruhodné a vcelku nádherné vzrušení, které přišlo po tom náhodném dotyku mých rtů s Viktorií.

Ta událost ve mě vzbudila zájem a byl jsem v pokušení to zkoušet dál, ale když jsem se o to chtěl pokusit, zastavila mě nová a zcela nevysvětlitelná síla - poprvé v životě jsem v přítomnosti ženy cítil rozpaky.

Co se z toho mohlo vyvinout dál, to nevím, protože v té chvíli nás objevila jedna lvice - dokonalá d'áblice s ještě pronikavějšíma očima, než má její pán. Poklusem se vydala k našemu úkrytu a přitom vrčela a cenila žluté tesáky.

Chvilí jsem čekal a doufal, že jsem se spletl a že se otočí jinam, ale ne - z klusu se dala do cvalu a potom jsem na ni vystřelil. Jenže i když ji kulka zasáhla naplno do prsou, nezastavilo ji to.

Vřiskajíc bolestí a vztekem, hnalo se zvíře přímo k nám a ostatní lvi za ní. Situace vypadala beznadějně. Byli jsme na okraji řeky, zdálo se, že nemáme kudy uniknout a věděl jsem, že i má moderní automatická puška na tolik zuřivých zvířat nestačí.

Zůstat tam, kde jsme byli, by bylo sebevraždou. Oba jsme ted' stáli a Viktorie zaujala statečně místo po mém boku. Tu jsem dospěl k jedinému možnému rozhodnutí.

Ve chvíli, kdy se lvice vrátila na opačné straně do křoví, jsem popadl dívku za ruku, otočil se, a vleče ji za sebou, skočil přes okraj břehu do řeky.

Nevěděl jsem, že lvi vodu moc rádi nemají, a nevěděl jsem ani, jestli umí Viktorie plavat. Avšak kdybychom zůstali na místě, čekala by nás okamžitá a strašlivá smrt; a tak jsem to risknul.

V tomto místě se proud hnál těsně u břehu, a tak jsme se okamžitě ocitli v hluboké vodě. K mému hlubokému uspokojení vyrazila Viktorie silnými vrchními tempy a všechny mé obavy o ni zaplašila.

Má úleva však byla krátká. Ta lvice, o které jsem už mluvil, byla skutečný ďábel. Chvilí stála a koukala na nás, a potom jako střela skočila do řeky a plavala rychle za námi.

Viktorie byla délku přede mnou.

"Plav na druhý břeh!" křikl jsem na ni.

Překážela mi puška, takže jsem musel plavat jen jednou rukou a druhou viset na své vzácné zbraně. Viktorie viděla, jak se lvice vrhla do vody, a všimla si taky, že plavu mnohem pomaleji než ona. A co udělala? Začala se vracet po můj bok.

"Pokračuj!" křičel jsem. "Doplav na druhý břeh a jdi dolů podle něj, dokud nenajdeš mé přátele. Řekni jim, že tě posílám, a že jim příkazuji, aby tě chránili. Plav dál! Plav dál!"

Ale ona jenom počkala, dokud jsme neplavali zase bok po boku, a viděl jsem, že vytáhla svůj dlouhý nůž a drží ho mezi zuby.

"Udělej, co jsem ti řekl!" přikázal jsem jí ostře, ale ona jen zavrtěla hlavou.

Lvice nás rychle předháněla. Plavala tiše, s bradou těsně nad vodou, ale z tlamy jí tekla krev. Bylo zřejmé, že má protřené plíce.

Byla už téměř u mě. Viděl jsem, že se jí během chvilky dostanu pod přední tlapy, nebo mě drapne těmi velikými čelistmi. Cítil jsem, že už nadešel můj čas, ale nehodlal jsem umřít bez boje. Otočil jsem se tedy, zvedl jsem pušku nad hlavu, šlapal vodu a čekal.

Ve Viktorii se probudila udatnost neméně dravá jako ta u němého zvířete, které nás napadlo, a plavala přímo ke mně.

Všechno se to stalo tak rychle, že si nedovedu vybavit detaily děje, který potom následoval. Vím, že jsem se vztyčil vysoko nad hladinu, a zasadil zvířeti kyjovitou puškou strašlivou ránu do lebky. Viděl jsem taky, jak se těsně nad zvířetem blýská Viktorii v ruce dlouhá čepel jejího nože, jak se jí nad ramenem zvedá veliká tlapa, a jak jsem byl jako stéblo před přídí nákladní lodi smeten pod hladinu.

Držel jsem se pořád své pušky, a když jsem se zase vynořil, viděl jsem, jak se necelou délku paže ode mě lvice zmítá ve smrtelném zápase. Ještě jsem se ani úplně nevynořil a šelma už se otočila na bok, chvíli se zoufale zmítala a pak se potopila.

Kapitola VIII. (Sbohem Anglie)

Viktorie nebyla nikde v dohledu. Vznášel jsem se osamoceně na hladině Temže. Věřím, že v tomto krátkém okamžiku

jsem trpěl duševními mukami více, než kdy v průběhu celého mého života předtím či potom. Před několika hodinami jsem se Viktorie toužil zbavit, a když teď zmizela, dal bych život za to, kdybych ji tu měl zpátky.

Unaveně jsem se otočil, abych obeplaval místo, kde zmizela a doufal jsem, že se snad nakonec přece jen vynoří a já budu mít možnost ji zachránit. Jak jsem se otočil, hladina se mi rozvířila před obličejem a přede mnou vystřelila její hlava. Chystal jsem se vyrazit a zachytit ji, když tu se její rysy rozzářily šťastným úsměvem.

"Ty nejsi mrtvý!" vykřikla. "Pátrala jsem po tobě na dně. Byla jsem si jistá, že tě rána kterou ti zasadila musela zmrazit," dodala a rozhlížela se po lvici.

"Odplavala pryč?" ptala se.

"Je mrtvá."

"Tvůj úder tou věcí, co jí říkáš puška ji omráčil," vysvětlovala mi, "a já jsem pak připlavala těsně k ní, abych jí mohla vrazit svůj nůž do srdce."

Ach, to je ale děvče! Zajímalo by mě, co by za těchto okolností udělala žena z Pan-Ameriky. Na druhou stranu nejsou naše ženy vycvičeny zoufalou nutností umět si poradit s nepředvídanými událostmi a nebezpečími prastarého primitivního života.

Podél břehu, který jsme právě opustili, přecházelo sem a tam asi dvacet lvů a hrozivě mručelo. Vrátili jsme se nemohli a tak jsme vyrazili k protějšímu břehu. Jsem dobrým plavcem a nepochyboval jsem, že dokážu řeku přeplavat, ale u Viktorie jsem si tím jist nebyl a tak jsem raději plaval blízko ní, abych jí - kdyby to měla potřebovat - mohl pomoci.

Nicméně ona mou pomoc nepotřebovala a na protější břeh se dostala na pohled tak svěží, jako když do vody vlezla.

Viktorie je zázrak a každý den, který jsme spolu strávili o tom přinášel nové důkazy. Nebyly to jen její odvahy a vitalita, co mě přivádělo v úžas. Byla moudrá a měla důstojné chování. Bože, kdyby chtěla, mohla by být nádherná!

Řekla mi, že na této straně řeky je lvů méně, ale zase je zde mnoho vlků, kteří se v pozdějších obdobích roku pohybují ve velkých smečkách. Teď jsou někde na severu a nemusíme se jich moc bát, i když několik bychom jich potkat mohli.

Mou první starostí bylo vzít si zbraně stranou a vysušit je, což bylo vzhledem ke skutečnosti, že jsem měl promočenou každou nitku, poněkud obtížné. Nakonec se mi to díky slunci a dlouhému tření podařilo, ačkoli jsem neměl žádný olej, kterým bych je namazal.

Pojedli jsme nějaké divoké bobule a kořínky, které Viktorie našla, a potom jsme se vypravili opět po proudu řeky. Přitom jsme pátrali zaprvé po kořisti a zadruhé po člunu, protože jsem si myslel, že by se Delcarte, který bude v mé nepřítomnosti přirozeným vůdcem, mohl při mém hledání vydat nahoru po řece.

Zbytek dne jsme se marně sháněli po kořisti i po člunu a když nastala noc, ulehli jsme s prázdnými žaludky ke spánku pod hvězdami. Protože jsme byli zcela nechráněni před útokem dravých zvířat, zůstal jsem většinu noci vzhůru, abych hlídal. Nic se k nám ale nepřiblížilo, i když jsem slyšel přes řeku rvát lvy a myslím, že jsem jednou uslyšel výt na sever od nás nějaké zvíře - mohl to být vlk.

Celkově to byla hodně nepříjemná noc a rozhodl jsem se, že kdybychom byli zase přinuceni spát venku, postarám se o nějaký přístřešek, který by nás během spánku před útokem ochránil.

K ránu jsem si zdířl a slunce už bylo pěkně vysoko, když mě Viktorie probudila lehkým zatřesením ramenem.

"Antilopa!" zašeptala mi do ucha a když jsem zvedl hlavu, ukázala vzhůru po řece. Plazil jsem se po kolenou, až jsem spatřil v daném směru samce, stojícího na malém kopečku nějakých dvě stě yardů od nás. Mezi zvířetem a mnou byla dobrá možnost se kryt a tak jsem se rozhodl, že i když bych ho mohl zasáhnout i z dvou set yardů, připlížím se raději blíž, abych měl maso, po kterém jsme s Viktorií tak toužili, jistější.

Urazil jsem asi padesát yardů a zvíře se stále pokojně páslo, a tak jsem si pomyslel, že by bylo ještě jistější přiblížit se na dalších padesát yardů. Tu zvíře náhle zvedlo hlavu a podívalo se proti proudu. Celý jeho postoj naznačoval, že ho poplašilo něco za ním, co jsem nemohl vidět.

Uvědomil jsem si, že by se mohl vyplašit a utéct a já ho pak mohl úplně minout, a tak jsem pozvedl pušku k rameni.

Jakmile jsem to ale udělal, vyskočilo zvíře do vzduchu a zároveň se ozval zpoza pahorku výstřel.

Na okamžik mě to zarazilo. Kdyby ta rána přišla od spodního toku řeky, okamžitě bych si pomyslel, že to vystřelil jeden z mých mužů. Že však rána přišla od horního toku, byl jsem z toho celý tumpachový. Kdo jiný než my z Coldwateru mohl v primitivní Anglii disponovat střelnými zbraněmi?

Viktorie byla hned za mnou, tak jsem jí pokynul, aby si stejně jako já lehla za keř, odkud jsem chtěl střílet na antilopu. Viděli jsme, že je samec úplně mrtvý a tak jsme v našem úkrytu čekali, až se později objeví ten, co ho zabil, a půjde si pro úlovek.

Nemuseli jsme čekat dlouho. Jakmile se nad temenem kopce objevila hlava a ramena onoho muže, vyskočil jsem se srdečným výkřikem radosti na nohy, protože to byl Delcarte.

Při zvuku mého hlasu zvedl Delcarte napolo pušku, aby byl připraven na útok nepřítele, ale hned nato mě poznal a rychle chvátil k nám. Za ním byl Snider. Oba byli překvapení, že mě vidí na severním břehu řeky, ještě více je ohromil pohled na mou společnici.

Představil jsem je tedy Viktorii a řekl jim, že je to anglická královna. Nejdřív si mysleli, že si dělám srandu, ale když jsem jim převyprávěl svá dobrodružství a uvědomili si, že to myslím vážně, uvěřili mi.

Vyprávěl mi, že když jsem se nevrátil z lovu, následovali mě do vnitrozemí a potkali muže ze sloní země. Měli s nimi krátkou a jednostrannou potyčku, po které se vrátili ke člunu se zajatcem. Od něho se dozvěděli, že mě zřejmě zajali lidé ze lví země.

Vydali se mě proti proudu hledat a zajatec jim přitom posloužil co by průvodce. Hrozně je však zdržovaly potíže s motorem a po soumraku se nakonec utábořili asi půl míle nad místem, kde jsem strávil noc já s Viktorií. Ve tmě nás museli minout a nechápu, proč jsem neslyšel zvuk motoru - ledaže by mě míjeli zrovna ve chvíli, kdy dělali lvi na druhé straně řeky nezvykle silný rámus, až to rvalo uši.

Antilopu jsme vzali s sebou a vrátili se všichni ke člunu, kde jsme našli Taylora. Měl stejnou radost, že mě vidí naživu, jako Delcarte. O Sniderovi nemohu říct, že by nad mou záchranou projevoval nějaké nadšení.

Taylor našel složky chemického paliva a jejich destilování je spolu s problémy s motorem zdrželo při pátrání po mně. Zajatec, kterého Delcarte a Snider přivedli, byl silný mladý chlapík ze sloní země. Navzdory faktu, že ho všichni přesvědčovali o opaku, nemohl stále uvěřit tomu, že ho nezabijeme.

Ujistil nás, že se jmenuje Třicet šestka, a protože neuměl napočítat dál než do deseti, jsem si jist, že neměl žádnou představu o pravém významu těchto slov. Mohly mu být předány buďto jako vojenské číslo nějakého jeho předka, který sloužil během Velké války v anglických řadách, nebo to bylo původně číslo nějakého slavného pluku, se kterým jeho předek bojoval.

Když jsme se teď opět shledali, uspořádali jsme poradu, abychom rozhodli, jakým směrem bychom se v blízké budoucnosti měli vydat.

Snider se chtěl ještě pořád vydat na moře a vrátit se do Pan-Ameriky, ale Delcarte a Taylor, kteří měli lepší úsudek, se tomu návrhu vysmáli - nepřezili bychom ani čtrnáct dní.

Zůstat v Anglii, ohrožování nepřetržitě divokými zvířaty a stejně tak divokými lidmi, se zdálo být také špatně. Navrhl jsem přeplovout Kanál a zjistit, jestli nenajdeme na pevnině vyspělejší a civilizovanější lidi. Byl jsem si jist, že nějaká stopa po dávné kultuře a velikosti Evropy tam musela zůstat. Německo na tom pravděpodobně bude alespoň stejně jako ve dvacátém století, protože jsem souhlasil s ostatními Pan-Američany, že Německo Velkou válku vyhrálo.

Snider proti tomuto návrhu protestoval. Řekl, že už bylo špatně plout takhle daleko a nechce to ještě zhoršit tím, že pojede až na pevninu. Výsledkem toho bylo, že jsem nakonec ztratil trpělivost a řekl mu, že tehdy chtěl dělat to, co jsem já považoval za nejlepší - že jsem se nabídl, že přijmu velení naší skupiny a že můžou nad mými rozkazy hloubat stejně jako kdybychom byli stále na palubě Coldwateru a v Pan-Amerických vodách.

Delcarte a Taylor mě okamžitě ujistili, že si ani na okamžik nemysleli nic jiného a že jsou připraveni následovat mě a plnit mé rozkazy, jako by to dělali na druhé straně třicítiky.

Snider neřekl nic, ale měl zasmušilý, zamračený pohled. Tak jako už dřív (a později ještě mnohem víc) jsem si přál, aby osud rozhodnul jinak a on se ten památný den, kdy jsem naposledy opustil Coldwater, nestal členem posádky našeho člunu.

Viktorie dostala v naší radě také hlas a byla zcela pro, abychom pluli na kontinent nebo vlastně kamkoli jinam, kde by mohla vidět nové věci a zažít nová dobrodružství.

"Potom se můžeme vrátit do Grabritinu," řekla, "a jestli nebude Buckingham mrtvý, snad se nám ho podaří lapit daleko od jeho mužů a zabít ho. Potom se budu moct vrátit ke svým lidem a my budeme moci všichni žít v míru a štěstí."

Mluvila o zabítí Buckinghamu se zájmem ne větším, než by jevil člověk, který zamýšlí zahubit ovci; a přitom není krutá ani mstivá. Ve skutečnosti je Viktorie velmi jemná a ženská. Ale za třicítkou má lidský život malou cenu - je to odkaz oněch krvavých dnů, kdy mezi východem a západem slunce zahynuly v zákopech tisíce mužů, kdy je položili do těch samých zákopů a zasypali hlínou, kdy Němci svázali jejich mrtvolky jako dřevo a zapálili je, kdy byly masakrovány ženy, děti i staří lidé a velké osobní lodě byly bez varování torpédovány.

Třicet šestka, kterého jsme konečně přesvědčili, že ho nehodláme zabít, byl stejně dychtivý doprovázet nás jako Viktorie.

Plavba na kontinent proběhla bez významnějších událostí a její jednotvárnost odlehčovala jen dětinská radost Viktorie a Třicet šestky z nového zážitku, totiž bezpečné jízdy po vodní hladině a také z toho, že jsou tak daleko od pevné země. Snad s výjimkou Snidera se zdála být naše skupinka v té nejlepší náladě - smáli jsme se a vtipkovali, nebo zaujatě diskutovali o možnostech, které si na nás budoucnost přichystala: co najdeme na pevnině a jestli budou její obyvatelé civilizovaní, nebo divoši.

Viktorie mě požádala, abych jí vysvětlil rozdíl mezi těmato dvěma výrazy a když jsem se jí to pokoušel co nejzřetelněji objasnit, náhle se vesele zasmála.

"Ach," vykřikla, "takže to jsem potom divoška!"

Když jsem připustil, že je tomu ve skutečnosti opravdu tak, mohl jsem se tomu také jen zasmát. Vůbec se jí to nedotklo a brala to jako ohromný vtip. Ale nějakou dobu potom tiše seděla a zjevně hluboce přemýšlela. Nakonec ke mně vzhledla se úsměvem, za kterým probleskovaly její silné bílé zuby.

"Kdybys vzal tu věc, co jí říkáš břitva," řekla, "uřezal s ní vlasy, co má Třicet šestka na obličej, a vyměnil si s ním šaty, potom bys byl ty divochem a Třicet šestka civilizovaným člověkem. Kromě tvých zbraní mezi vámi není žádný rozdíl.

Obleč si vlčí kůži, vezmi si nůž a oštěp a vydej se do Grabritinských lesů - a k čemu ti bude ta tvá civilizace dobrá?"

Delcarte a Taylor se při její odpovědi usmáli, ale Třicet šestka a Snider se hlasitě chechtali. Třicet šestka mě nepřekvapila, ale pomyslel jsem si, že Snider se směje hlasitěji, než to situace vyžaduje. Vlastně se mi zdálo, že Snider využívá byť jen nepatrně každé příležitosti, aby ukázal, že mi není podřízen. Rozhodl jsem se tedy, že při prvním opravdovém porušení kázně budu jednat tak, abych Sniderovi do budoucna připomněl, že jsem stále jeho velícím důstojníkem.

Nemohl jsem si pomoci, abych si nevšiml, že jsou jeho oči často upřeny na Viktorii. Nelíbilo se mi to, protože jsem věděl, jakým typem muže on je. Protože však nebude nikdy třeba, abych ji s ním nechal samotnou, necítil jsem o její bezpečnost žádné obavy.

Po té diskusi o divoších jsem si uvědomil, že se Viktoriino chování ke mně znatelně změnilo. Držela se ode mě stranou a když přišla na Snidera řada u kormidla, sedla si pod záminkou, že se chce naučit kormidlovat člun, vedle něho. Zajímalo by mě, jestli uhádla odpor toho člověka ke mně a vyhledávala jeho společnost jenom proto, aby mě popíchla.

Také Snider plně využíval své příležitosti. Často se k dívce nakláněl, aby jí něco šeptal do ucha, a hodně se smál, což

bylo u Snidera neobvyklé.

Samozřejmě, že mně po tom vůbec nic nebylo, ale pohled na ty dva, jak sedí tak blízko sebe a tolik se radují ze společnosti toho druhého, mě z nějakého nevysvětlitelného důvodu strašně štvál. Uvrhl mě do tak špatné nálady, že jsem z ničeho, co se během posledních hodin plavby stalo, neměl žádné potěšení.

K zemi jsme záměřili blízko polohy dávného Ostende. Když jsme se však přiblížili k pobřeží, nenašli jsme žádnou stopu po lidských příbytcích, natož nějaké město. Po přistání jsme našli okolo sebe stejně pustou divočinu, jaká byla na Britských ostrovech. Nikde nebyla ani nejmenší známka toho, že na tuto část Evropy kdy vstoupila noha civilizovaného člověka.

Ačkoli už jsem se toho po našich zkušenostech z Anglie obával, ovládl mě přesto silný pocit zklamání. K tomu se přidružily ty nejzávažnější obavy z budoucnosti, což u mě vyvolalo duševní skleslost, kterou pokračující důvěrný vztah mezi Viktorií a Sniderem nikterak nerozptýlil.

Zlobil jsem se sám na sebe, že jsem dovolil, aby na mě ta záležitost tolik působila. Nechtěl jsem si přiznat, že jsem našťavaný na tu nevzdělanou malou divošku, že mi převelice záleží na tom, co dělá nebo nedělá nebo že jsem se snížil k tomu, že cítím k obyčejnému námořníkovi osobní nepřátelství. Ano, abych byl čestný, musím se přiznat, že jsem obojí skutečně cítil.

Na místě, kde stávalo Ostende jsme nenašli nic, co by nás zaujalo, a tak jsme se vydali podél pobřeží a pátrali jsme po ústí řeky Rýna, kterou jsem zamýšlel plout proti proudu a hledat civilizovaný lid. Měl jsem v úmyslu prozkoumat Rýn v takové vzdálenosti, kam až nás člun bude moci dovést. Pokud žádnou civilizaci neobjevíme, vrátíme se do Severního moře, poplujeme dál podél pobřeží k Labi a dále po řece a po kanálech Berlína. Byl jsem si jist, že alespoň tady bychom měli najít, co jsme hledali - a jestli ne, pak se celá Evropa vrátila k barbarství.

Počasí bylo i nadále krásné a pokročili jsme náramně vpřed, ale všude podél Rýna nás čekalo zklamání - nikde nebyla ani stopa po civilizovaném člověku a po člověku vůbec.

Průzkum Evropy mě netěšil tak, jak jsem si představoval - byl jsem nešťastný. Zdálo se, že se i Viktorie změnila. Nejprve jsem se z její společnosti těšil, ale od cesty přes La Manche jsem se od ní držel dál.

Ačkoli většinou chodila s nosem nahoru, přesto se mi zdálo, že lituje své přátelskosti ke Sniderovi, protože jsem si všiml, že se mu zcela vyhýbá. Její dřívější přichylnost mu však dodávala odvahy a tak naopak vyhledával každou příležitost být jí nablízku. Nejvíce by se mi líbila nějaká rozumná záminka, jak mu jednu vrazit do hlavy; paradoxně jsem se přitom sám za sebe styděl, že mu přeju jenom to nejhorší. Uvědomil jsem si, že se mnou něco děje, ale nevěděl jsem co.

Tak to šlo několik dní a my jsme zatím pluli po Rýnu. Doufal jsem, že v Kolíně najdu nějaké náznaky, které by mě uklidnily, ale žádný Kolín už neexistoval. Až do tohoto místa nebyla nikde podél toku žádná města, takže zpustošení bylo nekonečně větší, než jak by to dokázal zub času. Mohutná děla, bomby a miny musely srovnat každou budovu se zemí a nespoutaná příroda potom pokryla hrozné důkazy lidské zkaženosti svou krásnou pokrývkou zeleně. Ohromné stromy zvedaly své vznešené koruny tam, kde se kdysi vypínaly kopule okázalých katedrál, a na půdě kdysi zbrcené lidskou krví pučely něžné divoké květy.

Příroda tak získala zpět, co jí člověk kdysi vyrval a znesvětil. Tam, kde kdysi německý císař možná přehlížel své vojsko, se nyní pásly zebry. Jedna antilopa poklidně odpočívala v koberci sedmikrásek - právě na tomto místě možná před dvěma sty lety veliké dělo chrílilo svá hrůzná poselství smrti, nenávisti a zmaru proti lidským i Božím výtvorům.

Potřebovali jsme čerstvé maso, ale přesto jsem váhal roztržít klid a mír této scenérie výstřelem pušky a smrtí jednoho z těch nádherných tvorů před námi. Ale bylo nutné to udělat - museli jsme jíst. Tuto práci jsem nicméně přenechal Delcartovi, a za chvíli už jsme měli dvě antilopy a krajinu jen pro sebe.

Po jídle jsme se nalodili na člun a pokračovali dále vzhůru po řece. Dva dny jsme míjeli jen prastarou pustinu a odpoledne druhého dne jsme přistáli na západním břehu řeky. Snidera a Tricet šestku jsme nechali hlídat Viktorii a člun, a my ostatní (Delcarte, Taylor a já) jsme se vydali za zvěří.

Od řeky jsme se vydali do vnitrozemí a šlapali jsme asi hodinu, aniž bychom něco objevili. Pak jsme přece jen narazili na malého rezavého jelena, kterého Taylor složil čistou ranou ze dvou set yardů. Protože už začínalo být příliš pozdě na to, abychom pokračovali dále, vyrobili jsme narychlo smyčku a ti dva nesli jelena zpátky ke člunu. Já jsem šel asi sto yardů před nimi a doufal jsem, že do naší zásoby potravin přidám ještě nějaký úlovek.

Už jsme byly za půlkou cesty k řece, když jsem se náhle střetl tváří v tvář s nějakým člověkem. Vypadal tak primitivně a neotesaně jako Grabitiňan - byl to zarostlý a rozčuchaný divoch, oblečený do haleny z kožešiny, u které byla ponechána hlava zvířete. Ta se tyčila nad jeho vlastní hlavou ve formě jakési čepice a dodávala mu ten nejhrůzostrašnější a nejdivočejší vzhled.

Ozbrojen byl dlouhým kopím a na zádech mu visel kyj, který měl připevněný koženým řemínkem kolem krku. Nohy měl obuty v kožených sandálech.

Při pohledu na mě chvíli váhal, pak se otočil a zmizel v lese. I když jsem na něho anglicky volal a snažil se ho uklidnit, už se nevrátil a ani jsem ho už nikdy více nespátl.

Po setkání s tímto divochem ve mně opět vysvitla naděje, že bychom mohli někde nalézt lidi na vyšším stupni vývoje - toužil jsem po společnosti civilizovaných lidí - a tak jsem se s lehčím srdcem opět vydal na cestu k řece a ke člunu.

Když už jsem se konečně dostal na dohled od Rýna, byl stále nějaký kousek před Delcartem a Taylorem. Došel jsem však až vodě, než jsem si konečně všiml, že je se skupinkou kterou jsme tam před několika hodinami opustili něco v nepořádku.

Prvním náznakem neštěstí bylo, že člun nebyl ve svém původním kotvišti. O chvíli později jsem pak našel ležet na břehu tělo nějakého člověka. Běžel jsem k němu a zjistil jsem, že je to Tricet šestka. Zastavil jsem se, vzal

Grabitiňanovu hlavu do dlaní a pozvedl ji. Přitom jsem z jeho rtů uslyšel slabé zasténání - nebyl mrtev, ale bylo až příliš

zřejmě, že je těžce raněný.

O chvíli později přispěchali Delcarte a Taylor a všichni tři jsme si toho nešťastníka vzali do parády. Doufali jsme, že ho vzkřísíme a že nám bude schopen říct, jak se to semlelo a co se stalo s ostatními. Můj první nápad podnítilo ono nedávné setkání s divoškým domorodcem. Zřejmě naši malou skupinku překvapili, Třicet šestka byla při útoku zraněna a ostatní byli zajati. Ta myšlenka mě omráčila jako skutečná facka do tváře. Viktorie byla v rukou těchto bestií! Strašné! Ve snaze ho oživit jsem ubohou Třicet šestkou téměř trásl.

Vysvětlil jsem svou teorii ostatním, ale Delcarte ji jediným pohybem ruky vyvrátil. Zatahl za lvi kůži, která zčásti zakrývala Grabritiánovu hruď, a odkryl úhlednou kulatou díru na prsou Třicet šestky - díru, která nemohla být způsobena žádnou jinou zbraní než puškou.

"Snider!" vykřikl jsem a Delcarte přikývl. Skoro ve stejnou chvíli se zraněnému muži zachvěla víčka a otevřel oči. Podíval se na nás a velmi pomalu se do jeho očí vrátila jiskra vědomí.

"Co se stalo, Třicet šestko?" zeptal jsem se ho.

Snažil se odpovědět, ale ta námaha ho nutila do kašle při kterém začal krváčet z plic, a tak opět vyčerpaně padl naznak. Několik dlouhých minut ležel, jako by byl mrtvý, a potom začal téměř neslyšně šeptat.

"Snider -" Odmlčel se, potom se pokusil znovu promluvit, zvedl hlavu a ukázal dolů po řece. "Oni - se - vrátili." Potom sebou křečovitě škubl a zemřel.

Nikdo z nás nevyjádřil jeho názor nahlas, ale myslím, že jsme byli všichni zajedno: Viktorie a Snider ukradli člun a opustili nás.

Kapitola IX. (Přepadení)

Stáli jsme tam seskupení kolem těla mrtvého Grabritiána, a marně jsme hleděli na řeku, která se asi čtvrt míle po proudu ostře stáčela na západ a dále již ji nebylo vidět. Jako bychom čekali, že spatříme, jak se k nám uprchlíci s naším drahocenným člunem vrací. Ten člun - to byla pro nás v tomto nepřátelském a krutém světě otázka života a smrti. Spíše jsem cítil než viděl, že Taylor pomalu stočil zrak na mě. Udělal jsem totéž a když se naše pohledy setkaly, výraz jeho obličeje mě připomenul mou povinnost a zodpovědnost důstojníka.

Ta naprostá bezmocnost, která se mu odrážela v obličeji, se musela podobat tomu, co jsem sám cítil, ale v tom krátkém okamžiku jsme se rozhodli, že své obavy skryji, abych mohl povzbudit odvahu ostatních.

V Taylorově tváři bylo tak jasně napsáno "Jsme ztraceni!", jako by byly jeho rysy tištěnými slovy v otevřené knize. Myslel jenom a pouze na člun. A já? Zkoušel jsem se přesvědčit, že jsem na tom stejně. Mé srdce ale naplnil větší smutek, než jaký mohla vyvolat ztráta člunu - chmurné, hlodavé utrpení, které jsem se snažil popřít - které jsem odmítal přijmout - ale které se mě stále drželo. A ve chvíli, kdy jsem měl pronést ke svým společníkům několik uklidňujících slov, mi srdce stouplo až do krku a nemohl jsem promluvit.

Potom mi přišel na pomoc vztek - vztek na toho hnusného zrádce, který nechal své tři krajany v tak strašném postavení. Snažil jsem se cítit stejný vztek i na Viktorii, ale jaksi jsem nemohl a dál jsem pro ni hledal omluvy - její mládí, nezkušenost a divokost.

Vztek, který ve mně vzrůstal, smetl mou dočasnou bezmocnost. Usmál jsem se a řekl Taylorovi, aby nekoukal tak mrzutě.

"Budeme je pronásledovat," řekl jsem, "a může se stát, že je předhoníme. Nebudou cestovat tak rychle, jak by si pravděpodobně Snider přál. Bude muset zastavovat kvůli palivu a kvůli jídlu, a člun se musí držet zákutí řeky. Zatímco oni poplují oklikou, my to vezmeme zkratkou. Díky Bohu mám svou mapu, nosím ji vždycky při sobě - s ní a s kompasem budeme mít nad nimi výhodu."

Zdálo se, že je má slova oba potěšila a chystali se ihned pustit do pronásledování. Neměli jsme žádný důvod se zdržet a tak jsme se vydali dále po proudu řeky. Zatímco jsme se plahočili vpřed, probírali jsem otázku, která nám všem ležela nejvíce na srdci - co uděláme se Sniderem, až ho chytíme. Tím, že jsme se dali do pronásledování, se totiž zrodilo optimistické přesvědčení, že se nám to podaří. Vlastně se nám to podařit muselo. Na to, že zůstaneme až do konce života v téhle naprosté pustině, se nedalo vůbec pomýšlet.

Ve věci Sniderova trestu jsme nedošli k ničemu určitému, protože Taylor ho chtěl zastřelit, a Delcarte tvrdil, že by měl být pověšen. A já, ačkoli jsem si byl vědom závažnosti jeho provinění, jsem se nemohl přinutit, abych mu dal trest smrti.

Jen jsem se divil, čím mohl muž jako Snider Viktorii okouzlit, a proč jsem se tolik snažil nalézt pro ni omluvu a pokoušel se její neomluvitelný čin obhájit. Nic pro mě neznamenal. Kromě přirozené vděčnosti, kterou jsem k ní od té doby, co mi zachránila život cítil, jsem jí nic nedlužil. Ona byla polonahou divoškou a já váženým pánem a důstojníkem největšího námořnictva na světě. Mezi námi nemohlo být žádné hlubší pouto.

Zjistil jsem, že tento směr uvažování je pro mě stejně bolestný jako předchozí rozjímání o Sniderovi, ale i když jsem se snažil myslet na něco jiného, stále se mi vracela představa oválného, sluncem opáleného obličeje; směřících se rtů, odkrývajících pravidelné bílé zuby; statečných očí, ve kterých nebyl ani stín zrady; a vodopád vlnitých vlasů, korunujících ten nejpůvabnější zjev, na jakém kdy mé oči spočinuly.

Pokaždé, když se mi tato představa zjevila jsem cítil, jak hořím ke Sniderovi vztekem a nenávistí. Člun bych mu mohl prominout, ale jestli ublížil jí, zemře - zemře mýma vlastníma rukama; v tom už jsem se rozhodl.

Po dva dny jsme šli severním směrem podél řeky, zkracovali si cestu jak jen to šlo, ale většinou jsme byli omezeni stezkami zvíře, které vedly souběžně s řekou. Jedno odpoledne jsme to střihli přes úzký pás země, který nám ušetřil mnoho mil. Řeka se zde stáčela k západu a zase zpět.

Tady jsme se rozhodli zastavit, protože už jsme toho měli za celý den plné zuby. Taky si myslím, že ve skutečnosti jsme se už všichni vzdali naděje, že dosihneme člun jinak než náhodou.

Těsně předtím jsme složili jeden kus vysoké, a zatímco ji Taylor a Delcarte připravovali, sešel jsem k vodě, abych naplnil naše polní láhve. Zrovna jsem skončil a narovnával se, když jsem zahlédl, jak se v něco vznáší na vodě v oblasti zákruty řeky. Chvilí jsem nemohl uvěřit svým očím. Byl to člun.

Křikl jsem na Delcarta a Taylora, kteří ke mně hned přiběhli.

"Člun!" vykřikl Delcarte. Byl to skutečně on - plaval po řece kus nad námi. Jak se tam dostal? Jak to, že jsme ho minuli? A jak to, že jsme ho teď dostihli? Snad proto, že nás Snider s dívkou objevili?

"Pluje jen tak," řekl Taylor. "Nikoho v něm nevidím."

Začal jsem ze sebe strhávat šaty a i Delcarte brzy následoval mého příkladu. Taylorovi jsem řekl, ať zůstane na břehu s oblečením a s puškami. Kdyby nás Snider odhalil a ukázal se, byl by nám Taylor více platný na břehu, kde by mohl mít příležitost Snidera zastřelit.

Mocnými tempy jsme plavali člunu naproti. Protože jsem byl lepším plavcem než Delcarte, ocitl jsem se brzo daleko vpředu a doplaval jsem do středu říčního koryta právě ve chvíli, kdy se tam dostal i člun. Plul bokem napřed. Sevřel jsem paženi a rychle se vyhoupl nahoru, takže jsem se dostal bradou nad okraj člunu. Čekal jsem, že ve chvíli, kdy se dostanu jeho nájemníkům na dohled, dostanu ránu, ale žádná rána nepadla.

Snider ležel na zádech na dně člunu sám. Věděl jsem, že je mrtvý, ještě než jsem vlezl do člunu a sklonil se nad ním. Aniž jsem ho dále zkoumal, běžel jsem k palubní desce a zmáčkl tlačítko startéru. K mé úlevě zařízení zareagovalo - člun byl nepoškozený. Vytáhl jsem nahoru Delcarta, který právě připlaval. Pohled, který se naskytl jeho očím, ho ohromil a okamžitě začal ohledávat Sniderovo tělo. Pátral po známkách života nebo po vysvětlení, jakým způsobem zemřel.

Musel být mrtvý celé hodiny, protože byl už studený a ztuhlý. Delcartovo pátrání ale nebylo bez výsledků, protože nad Sniderovým srdcem byla rána - tak palcová štěrbina, kterou mohl udělat nůž - a mrtvé prsty svíraly v jedné ruce pramen dlouhých hnědých vlasů - takových, jaké měla Viktorie.

Ríká se, že mrtví už nic nepoví, ale Snider vyprávěl příběh své smrti tak jasně, jako by se mrtvé rty rozevřely a linula se z nich pravda. To zvíře napadlo Viktorii a ona svou čest ubránila.

Pohřbili je Snidera vedla Rýna. Místo jeho posledního odpočinku žádný kámen neoznačuje - zvířata pomník nepotřebují.

Potom jsme vsedli do člunu a vydali se vzhůru proti proudu. Když jsem řekl Delcartovi a Taylorovi, že chci hledat Viktorii, nic nenamítali.

"Smýšleli jsme o ní špatně," řekl Delcarte, "a najít ji a zachránit je to nejmenší, čím to můžeme odčinit."

Cestou po řece jsme každých pár minut hlasitě volali její jméno, ale i když jsme se vrátili až k našemu dřívějšímu tábořišti, nenašli jsme ji. Rozhodl jsem se tedy jít po našich vlastních stopách s tím, že Taylora necháme ve člunu a já s Delcartem půjdeme každý po jiném břehu řeky a budeme pátrat po místě, kde Viktorie přistála.

Aniž bychom něco našli, dostali jsme se až několik mil nad místo, kde jsem poprvé spatřil, že k nám plave člun. A tady jsem objevil čerstvé zbytky ohniště.

Věděl jsem, že Viktorie s sebou nosí křemen a ocílku a byl jsem přesvědčen, že to byla ona, kdo ten oheň rozdělal.

Kterým směrem se ale vydala dál?

Šla po proudu řeky, kudy by se dostala blíže k jejímu Grabritinu, nebo se nás vydala hledat proti proudu, kde nás viděla naposledy?

Privolal jsem Taylora a poslal ho na druhou stranu řeky, aby vyzvedl Delcarta a přidali se oba ke mně. Pak si budeme moci popovídat o mém objevu i o našich plánech do budoucnosti.

Zatímco jsme na ně čekal, vyhlížel jsem na řeku a stál jsem zády k lesům, které se za mnou táhly na východ. Delcarte zrovna na protějším břehu nastupoval do člunu, když mě někdo bez nejmenšího varování hrubě popadl za ruce a sevřel mě kolem pasu - najednou se na mě vrhli tři nebo čtyři muži. Vyrvali mi z rukou pušku a z opasku mi vytáhli revolver. Chvilí jsem se s nimi pral, ale zjistil jsem, že je má snaha málo platná, a tak jsem s tím přestal a otočil hlavu, abych si útočníky prohlédl. Zrovna v tu chvíli se přede mnou objevilo několik dalších a já jsem ke svému údivu shledal, že se dívám na vojáky ve stejnokroji, ozbrojené puškami, revolvéry a šavlemi. Jenže tváře měli černé jak bota.

Kapitola X. (V otroctví)

Delcarte a Taylor se nyní nacházeli uprostřed proudu a směřovali k nám. Volal jsem na ně, ať se drží stranou, dokud nezjistím, jestli jsou úmysly mých vězňů přátelské nebo nikoli. Mí skvělí chlapi chtěli přispěchat a sprovodit černochoy ze světa. Jenže těch bylo něco ke stovece a byli dobře vyzbrojeni, takže jsem Delcartemu nařídil, ať jim neubližuje a zůstane kde je, dokud ho nebudu potřebovat.

Nějaký mladý důstojník na ně volal a vábil je, ale oni odmítli přijít. A tak vydal nějaké rozkazy, díky nimž mi svázali ruce za zády, a potom celá skupina vyrazila vpřed, přímo na východ.

Všiml jsem si, že ti lidé mají na botách ostruhy, což mi připadalo zvláštní. Ale když jsme později odpoledne dorazili do jejich ležení, zjistil jsem, že mí vězňové patří k jezdecktvu.

Uprostřed planiny stála roubená pevnost. V každém ze čtyř rohů stál válečný srub. Jak jsme se blížili, všiml jsem si, že se přede zdmi sídla posádky pase pod dohledem stráže stádo jezdeckých koní. Byli malí a podsadití, ale odřeniny od sedel prozrazovaly jejich skutečný účel. Uvnitř opevnění vlála na vysokém stožáru vlajka, kterou jsem nikdy předtím neviděl a ani jsem o ní neslyšel.

Napochodovali jsme rovnou dovnitř areálu, kde byla rota rozpuštěna s výjimkou stráže sestávající ze čtyř vojáků, kteří mě vedli ve stopách toho mladého důstojníka. Ten si to namířil přes malý přehlídkový prostor (parádeplac), kde byla seřazena baterie lehkých polních děl, a vedl nás až ke stavení z klád, před kterým se tyčil vlajkový stožár. Eskortovali mě dovnitř budovy, kde jsem se ocitl ve společnosti starého černocha - dobře vypadajícího muže s důstojným a vojenským držením těla. Jak jsem se později dozvěděl, byl to plukovník, a jen jemu dlužím za velmi lidské zacházení, kterého se mi v jeho zajetí dostalo.

Naslouchal hlášení svého nadřízeného, a pak se obrátil s otázkou přímo na mě. Nedosáhl však lepšího výsledku, než když se mě ptal dříve ten mladý důstojník. Potom zavolal vojenského sluhu a dal mu nějaké pokyny. Voják zasalutoval, vyšel z pokoje a asi za pět minut se vrátil se zarostlým starým bělochem. Podobal se tomu primitivně vypadajícímu divochovi, na kterého jsem na razil v lesích ten den, co se Snider i se členem vypařil.

Plukovník evidentně zamýšlel použít toho člověka jako tlumočníka, ale ten divoch mě oslovil v jazyce, který mi byl stejně cizí jako jazyk černochů. Nakonec to plukovník vzdal, zavrhl hlavou a vydal rozkaz, aby mě odvedli. Z jeho kanceláře mě odvedli do lochu, kde už bylo asi padesát polonahých bělochů oděných do kůží divokých zvířat. Zkusil jsem se s nimi bavit, ale ani jeden z nich Pan-Američtině nerozuměl, a já jsem v té jejich hantýrce taky nemohl najít hlavu ani patu.

Zůstal jsem tam uvězněn déle než měsíc. Od rána až do večera jsem vykonával různé příležitostné práce kolem budovy velitelství, kde sídlil velící důstojník. Ostatní vězni měli těžší práci než já. Za to, že se mnou zacházeli lépe, jsem vděčil jen dobrotě a protěžování ze strany starého plukovníka.

Co se stalo s Viktorií, Delcartem a Taylorem jsem nevěděl a ani se nezdálo, že to kdy zjistím.

Skličovalo mě to na nejvyšší míru. Ale krátil jsem si čas tím, že jsem plnil povinnosti, které mi byly dány nejlépe, jak jsem uměl, a snažil jsem se naučit jazyku mých vězňů.

Co byli ve skutečnosti zač a odkud přišli pro mě bylo záhadou. Zdálo se pravděpodobné, že jsou předsunutou hřídkou nějakého mocného černošského národa, ale neměl jsem ani tušení, kde leží jejich sídlo.

Na bělochy pohlíželi jako na své podřízené a podle toho s námi také zacházeli. Měli svou vlastní literaturu a mnoho z nich, včetně obyčejných vojáků, bylo náruživými čtenáři. Každých čtrnáct dní přiklusal do stanice se svým strhaným koněm kavalérista pokrytý prachem a doručil naditý pytel pošty pro velitelství. Druhý den vyrazil na čerstvém koni k jihu a nesl dopisy od vojáků, adresované přátelům v záhadné vzdálené zemi, ze které všichni přišli.

Vojsko opouštělo někdy na koni a někdy pěšky stanici každý den. Předpokládal jsem, že kvůli strážní povinnosti. Odhadl jsem, že sem byla přidělena tato malá armáda o tisícovce mužů, aby v dobyté zemi prosazovala úřední moc vzdálené vlády. Později jsem zjistil, že byla moje domněnka správná, a toto byl jen jeden článek velkého řetězce podobných stanic, který vytečkovával nové hranice černošského národa, do jehož rukou jsem padl.

Pomalu jsem se naučil jejich řeč, takže už jsem rozuměl všemu, co bylo přede mnou řečeno, a oni rozuměli mně. Předně jsem pochopil, že jsem byl vzat do otroctví, a že se tak stane všem bělochům, kteří jim padnou do rukou.

Téměř každý den byli přiváděni noví zajatci. Asi tři týdny potom, co do stanice přivedli mě, dorazil z jihu oddíl jezdecký, který měl vystřídat jednu jednotku, která zde sloužila. Potom, co nově příchozí dorazili, nastal v ležení veliký jásot, obnovovala se stará přátelství a navazovala se nová. Ale nejšťastnější byli ti z oddílu, co měli být vystřídáni.

Druhého dne ráno vyrazili pryč. Zatímco stáli nastoupeni v přehlídkovém prostoru, vyvedli nás zajatce z našich obydlí a seřadili nás před ně. Donesli pár dlouhých řetězů, které měly vždy po několika stopách v člancích připevněny kruhy. Zprvu jsem význam těchto řetězů nechápal, ale brzy jsem se ho měl dozvědět.

Dvojice vojáků zacvakla první kruh kolem krku jednoho silného bělošského otroka. Postupně jsme byli i my ostatní jeden po druhém nahnáni svá místa, a začalo naše spojování krkem ke krku.

Plukovník stál a celý postup sledoval. Za chvíli jeho oči spočinuly na mně a řekl něco mladému důstojníkovi po svém boku. Ten došel ke mně a pokynul mi, ať ho následuji. Tak jsem byl doveden zpátky k plukovníkovi.

Tou dobou už jsem rozuměl několika slovům jejich zvláštního jazyka. Když se plukovník zeptal, jestli bych nechtěl raději zůstat ve stanici jako jeho osobní sluha, dal jsem mu svou ochotu co nejdůrazněji najevo. Už jsem totiž dostatečně poznal, s jakou krutostí se chovají ke svým bílým otrokům obyčejní vojáci, a tak jsem ani v nejmenším netoužil vyrazit na kdovíjak dlouhý pochod, navíc připoutaný za krk a poháněný velkými dŮtkami, které si s sebou skupina vojáků nesla ke zvýšení rychlosti svých svěřenců.

To ráno vyšlo ze vrat asi tři sta zajatců, ubytovaných ve stanici v šesti vězeních. K jakému osudu a k jaké budoucnosti vyrazili, to jsem netušil. Ani ti chudáci sami neměli o moc jasnější představu, co je čeká, než že jdou někam jinam, kde bude pokračovat otroctví, tak jak je od svého zajetí černými dobyvateli znali - otroctví, které bude trvat tak dlouho, dokud je smrt nevysvobodí.

Moje postavení ve stanici se zlepšilo. Od práce kolem kanceláře velitelství jsem byl přemístěn do plukovníkova soukromého bytu. Měl jsem větší volnost a už jsme nespali v některém z vězení, ale měl jsem za kuchyní plukovníkova roubeného domu pokojíček sám pro sebe.

Můj pán byl ke mně vždy laskavý a v jeho službách jsem se rychle naučil řeč mých vězňů i mnoho dalších věcí, které se jich týkaly a které pro mě byly dosud záhadou. Můj pán se jmenoval Abu Belik a byl plukovníkem jezdeckým Abyssinie, země, o které jsem jaktěživo neslyšel, ale která je - jak mě plukovník Belik ujistil - nejstarší vyspělou zemí na světě.

Plukovník Belik se narodil v Adis Abebě, hlavním městě této říše, a až donedávna velel císařově palácové gardě. Ale díky žárlivosti, ctižádosti a intrikám jiného důstojníka ztratil císařovu přízeň a jeho panovník vyjádřil svou nemilost tím, že plukovníka přidělil na tuto pohraniční stanici.

Před nějakými padesáti lety ctižádnostivý mladý císař Menelek XIV věděl, že daleko na sever od jeho hlavního města leží za vodou velká země. Kdysi přejel poušť a pohlédl na modré moře, které tvořilo nejsevernější hranici jeho držav.

Ležela tam další země, která čekala, až si ji podrobí. Menelek se vrhl do budování velikého loďstva, ačkoli jeho lidé nebyli námořním národem. Jeho armáda se přeplavila do Evropy. Setkal se zde jen s chabým odporem a již padesát let posunují jeho vojáci hranice stále více a více k severu.

"O naše zdejší práva teď bojujím žlutásové z východu a severu," řekl plukovník, "ale my vyhrajeme - podrobíme si celý svět a přineseme křesťanství všem těm nevzdělaným pohanům jak z Evropy, tak i z Asie."

"Jste křesťané?" zeptal jsem se.

Překvapeně se na mě podíval a souhlasně pokýval hlavou.

"Já jsem křesťan," řekl jsem. "Můj národ je nejmocnější na světě."

Tomu se smál a shovívavě potřásl hlavou, tak jako otec nad dítětem, které staví svůj dětinský úsudek proti názoru starších.

Začal jsem mu tedy své hledisko dokazovat. Pověděl jsem mu o našich městech, o armádě a o našem skvělém námořnictvu. Okamžitě se obrátil zpátky na mě a ptal se mě na čísla. Když skončil, musel jsem přiznat, že je početně převyšujeme pouze v námořních silách.

Menelek XIV je nesporným vládcem celého afrického kontinentu a celé dávné Evropy kromě Britských ostrovů, Skandinávie a východního Ruska. Vlastní rozsáhlý majetek a v Asii vzkvétající kolonie v oblastech bývalé Arábie a Turecka.

Má stálou armádu deseti milionů mužů a jeho lid vlastní otroky - bílé otroky - v počtu deseti až patnácti milionů.

Plukovník Belik byl nicméně velice překvapen, když se dozvěděl, že za oceánem sídlí veliký národ, a když zjistil, že jsem důstojníkem námořnictva, měl sklon zahrnovat mě ještě většími ohledy než dříve. Bylo pro něj těžké uvěřit mému tvrzení, že je v mé zemi jen málo černochů a že zaujímají nižší sociální postavení než běloši.

V zemi plukovníka Belika je tomu právě naopak. Bělochy považuje za méněcenné bytosti, za stvoření na nižší úrovni - a ujistil mě, že ani jeden z těch několika mála svobodných bělochů v Abyssinii nemá šanci se byť jen přiblížit k postavení, že by byl s černými roven. Tihle běloši žijí v chudších částech měst v malých bělošských koloniích, a černoch, který si vezme bělošku, je vyloučen ze společnosti.

Zbraně a střelivo Abyssianů jsou o mnoho horší než naše, i když proti špatně vyzbrojeným divochům v Evropě jsou ohromně účinné. Jejich pušky jsou stejného typu, jako zásobníkové pušky z Pan-Ameriky dvacátého století, jenže nesou v zásobníku jen pět nábojů plus šestý v komoře. Pušky, hlavně ty kavalérie, jsou neobyčejně dlouhé a extrémně přesné.

Sami Abyssiané jsou dobře vypadající černošskou rasou: jsou vysocí, svalnatí, mají pěkné zuby a pravidelné rysy semitského typu; tím myslím čistokrevné původní Abyssiany. To jsou šlechtici - aristokrati. Armádní důstojníci patří téměř do jednoho právě mezi ně, zatímco mezi obyčejnějšími vojáky převažují obyčejní černoši se silnějšími rty a širším a ploššímnosem. Tihle muži se, jak mi plukovník řekl, rekrutují z podrobených afrických kmenů. Jsou to dobří vojáci, stateční a věrní. Umí číst a psát a jsou nadáni sebedůvěrou a hrdostí, která musela dřímat už v jejich dávných předcích, jak jsem se dočetl od starých afrických badatelů. Celkově je zřejmé, že černošská rasa rozkvetla v uplynulých dvou stoletích pod lidmi stejné barvy pleti mnohem více, než jak se jí to podařilo za celou svou historii pod nadvládou bělochů.

Byl jsem vězněn v té malé pohraniční stanici déle než měsíc, když tu dostal plukovník Belik rozkaz, ať si pospíší i s většinou své posádky na východní hranici a na místě nechá jenom jeden oddíl jako posádku pevnosti. Jako jeho osobní sluha jsem ho na hřbetě malého ohnivého abyssianského poníka doprovázel.

Pochodovali jsme rychle deset dní srdcem dávného německého císařství. Když nás zastihla noc, zastavovali jsme v blízkosti vody. Často jsme míjeli malé stanice podobné té, kde byl ubytován plukovníkův regiment. V každém případě jsme v nich vždy našli jen jednu rotu nebo oddíl, který tam zůstal pro obranu. Zbytek odtáhl na severovýchod, stejným směrem, kterým jsme jeli i my.

Plukovník mi přirozeně nesdělil podstatu svých rozkazů. Ale rychlost našeho pochodu a skutečnost, že se všechny dostupné jednotky hnaly na severovýchod mě ujistily, že je něco životně důležitého pro nadvládu Meneleka XIV v této části Evropy ohroženo nebo už dokonce padlo.

Nevěřil jsem, že by mobilizování tak velké síly, jakou jsme teď cestou potkávali, mohlo vyvolat pouhé povstání primitivních bělošských kmenů. Z jihu se sem soustřeďovaly velké oddíly jezdeckta a pěchoty, nekonečný proud vozů dělostřelectva a děl, a nespočet krytých vozů tažených koňmi, naložených táborovým vybavením, střelivem a zásobami potravin.

Poprvé v životě jsem tu uviděl velbloudy, sestavené do velké karavany a nesoucí všechny možné druhy těžkých nákladů, a také míle a míle slonů, vykonávajících tutéž práci. Byla to přehlídka úžasné barbarské nádhery. Neboť zatímco pohraniční jednotky, na které jsem byl zvyklý, nosily šedou uniformu, lidé i zvířata z jihu byli bohatě vystrojeni v zářivých barvách.

Donesly se k nám řeči, že přijíždí samotný Menelek. Vzrušení, které se po tomto oznámení mezi vojskem zvedlo, bylo podivuhodné. Alespoň pro člověka mé rasy a národa, jehož panovníci byli po staletí jen obyčejnými lidmi, kteří zastávali svůj úřad z vůle lidu jen na několik krátkých let.

Po tom, čeho jsem byl svědkem, jsem musel hloubat nad morálním efektem, jaký má pro vojsko přítomnost jejich panovníka přímo uprostřed bitvy. Ve všem ostatním jsou si ve válce armády republiky a císařství rovny. Nemohl tento rozjásaný duševní stav, dosahující u části císařských vojsk až hysterie, těžce dolehnout na prezidentovy vojáky? Toť otázka.

Ale co když náhodou nebude císař přítomen? Co potom? To by mě tedy zajímalo.

Jedenáctého dne jsme dosáhli svého cíle - ohrazeného pohraničního města s asi dvaceti tisíci obyvateli. Než jsme vstoupili do vrat, projeli jsme kolem několika jezer a překročili jsme několik starých kanálů. Uvnitř města bylo kromě

budov s dřevěnou konstrukcí také mnoho starých domů z cihel a z opracovaného kamene. Bylo mi řečeno, že byl materiál na tyhle budovy získán z trosek původního města, které kdysi stávalo na místě města nynějšího.

V překladu zní název města Nový Gondar. Jsem přesvědčen, že stojí na troskách původního Berlína, kdysi hlavního města Německé říše. Kromě materiálu ze starých budov, použitého v novém městě, však není po dřívějším osídlení ani památky.

Den po našem příjezdu bylo město vesele vyzdobeno vlajkami, stuhami, nádhernými pokrývkami a praporce. Ona fáma se totiž ukázala být pravdivou - císař opravdu přijížděl.

Plukovník Belik mi poskytl největší možnou svobodu a poté, co jsem vykonal svých několik povinností mě nechal jít, kam jsem chtěl. Výsledkem jeho laskavosti bylo, že jsem trávil mnoho času touláním se po Novém Gondaru, mluvením s jeho obyvateli a průzkumem tohoto černošského města.

Dostal jsem polovojenskou uniformu s insigniemi, které vyjadřovaly, že jsem důstojnickým pucflekem. A tak mě i černoši obdařovali určitým druhem úcty, i když bylo z jejich chování patrné, že pro ně opravdu nejsem víc než špína pod jejich nohama. Na mé otázky odpovídali dost zdvořile, ale nechtěli se se mnou pouštět do rozhovoru. Drby, které po městě kolovaly, jsem se musel dozvědět od ostatních otroků.

Do města se valily armády ze západu a z jihu a vyrážely z něj směrem na východ. Potkal jsem jednoho starého otroka, který zametal na hromádky špinu z pouličních stok, a zeptal jsem se ho, kam ti vojáci jdou. Překvapeně se na mě podíval.

"No, jdou samozřejmě bojovat se žlut'asama," řekl. "Ti totiž překročili hranici a táhnou na Nový Gondar."

"Kdo vyhraje?" zeptal jsem se.

Jen pokrčil rameny. "Kdo ví?" řekl. "Doufám, že to budou žlut'asové, ale Menelek je silný - bude potřeba mnoho žlut'asů, aby ho porazili."

Podél chodníků se shromažďovaly davy, které chtěly vidět císařův vjezd do města. Zařadil jsem se mezi ně, ačkoli davy nesnáším. Ještě že jsem to ale udělal, protože jsem se díky tomu stal svědkem takové přehlídky barbarské okázalosti, jakou ještě žádný Pan-Američan neviděl.

Po široké hlavní ulici, která kdysi mohla být historickou Unter den Linden (ulicí Pod Lipami), přicházel oslnivý průvod. V čele jel pluk husarů v červených kabátech. Byli to ohromní chlapi, černí jako noc. Potom následovaly oddíly střelců, jedoucích na velbloudech. Císař jel ve zlaté věžičce na hřbetě velkého slona. Slon byl pokryt vzácnými přikrývkami a ozdobený třpytivými klenoty tak, že bylo stěží vidět víc než jen oči a nohy zvířete.

Menelek byl muž poněkud odpudivého vzezření, který už musel mít dobře přes padesát let, ale nesl se vznešeným stylem, hodným člověka pocházejícího v přímé linii z Věštce - čímž i byl.

Měl jasné, ale prohnané oči, a jeho rysy vykazovaly smyslnost, ale i krutost. V mládí to mohl být docela pohledný černoch, ale když jsem ho viděl teď, byl jeho vzhled alespoň pro mě odporný.

Císaře následoval jeden pluk za druhým. Pluky byly z různých armádních oborů, mezi nimi i baterie polních děl, nesených na slonech.

Uprostřed oddílů, následujících císařova slona, kráčela velká karavana otroků. Starý pouliční zametač, stojící po mém boku mi řekl, že jsou to dary ze vzdálených oblastí, které posílají velící důstojníci pohraničních stanic. Většinu otroků tvořily ženy, které byly, jak mi bylo řečeno, určeny do harémů císaře a jeho oblíbenců. Při pohledu na ty ubohé bělošky, kráčející vstříc svému hroznému osudu, musel můj starý společník sevřít ruku v pěst. Ačkoli jsem jeho pocity sdílel, mohl jsem jejich osud změnit tak málo, jako on.

Celý týden se valily do města a z města vojska - dovnitř vždycky z jihu a západu, ale ven vždy na východ. Každý nový oddíl s sebou přiváděl své dary císaři. Z jihu přivázeli pokrývky, ozdoby a šperky, a ze západu otroky, neboť velitelé ze západních pohraničních stanic neměli nic jiného, co by přinesli.

Vzhledem k počtu žen, které s sebou přiváděli jsem soudil, že znali císařovu slabůstku.

Potom začaly na do města proudit vojáci i z východu, než již však s onou rozjásanou jistotou těch, kteří přicházeli z jihu a ze západu. Ne, tihle přijížděli v krytých vozech, prosáklí krví a v mukách. Ze začátku přijížděli v malých skupinkách po osmi až deseti, potom už po padesáti a po stovkách, a jeden den bylo do Nového Gondaru přivezeno tisíc zmražených a umírajících lidí.

Po tomhle už začal být Menelek XIV neklidný. Po padesát let jeho armády dobývaly kteroukoli zemi, do které vkročily. Ze začátku je vedl osobně, později stačila u velkých bitev jeho přítomnost do sta mil za bitevní linií, a pro některé jedince bylo k vybojování vítězství nutné jen vědomí, že bojují za slávu svého panovníka.

Jedno ráno byl Nový Gondar probuzen duněním děla. Byl to první náznak, který obyvatelům města řekl, že nepřítel zahnal císařská vojska zpátky do města. Z fronty přijížděli tryskem dovnitř zaprášení poslové. Z města vyrážely čerstvé jednotky a okolo poledne vyjel i Menelek se svým doprovodem.

Celé tři dny nato jsme slyšeli střelbu z děl a štekot malých zbraní, neboť se bojová linie nacházela stěží dvě námořní míle (2x4,8 km) od Nového Gondaru. Město bylo plné zraněných. Hned za městem se vojáci dali do vršení náspů. I tomu nejméně osvětlenému člověku muselo být jasné, že Menelek očekává další nezdary.

Do těchto nových obranných pozic se potom císařská vojska stáhla, nebo tam byla spíše zatlačena nepřítelem. Do města začaly dopadat granáty. Menelek se vrátil a zřídil si velitelství v kamenné budově, která se nazývala palác. Tu noc došlo k přerušení nepřátelství - bylo nastoleno příměří.

Plukovník Belik okolo sedmé hodiny zavolal, abych ho oblékl na společenský večírek v paláci. Uprostřed smrti a porážky se císař chystal uspořádat velkou hostinu pro své důstojníky. Měl jsem svého pána doprovodit a počkat na něho - já, Jefferson Turck, poručík Pan-Amerického námořnictva!

V soukromí plukovníkova bytu jsem si zvykl na své otrocké povinnosti, ulehčené přirozenou laskavostí mého pána. Ale myšlenka, že se objevím na veřejnosti jako obyčejný otrok ve mně pobouřila všechny ušlechtilé pudy. Nicméně

jsem nemohl udělat nic jiného, než poslechnout.

Tu noc jsem stál tiše a úslužně za svým černým pánem, tu jsem mu nalil víno, tu jsem mu rozkrájel maso, tu jsem ho ovíval velkým vějířem z peří. Ale ještě teď se nemůžu přinutit vypovědět, jaké pokoření jsem tam zažil.

Tak jako jsem plukovníka postupně začal mít rád, tak bych mu teď nejradši vrazil nůž do zad. Natolik ostře jsem cítil onu potupu, které jsem byl vystaven. Konečně ta dlouhá hostina skončila a stoly byly odsunuty stranou. Císař vystoupil na stupínek na jednom konci pokoje, posadil se na trůn, a zábava začala. Bylo to přesně to, co jsem díky svým znalostem z dávné historie očekával - hudebníci, tančící dívky, kejklíři a podobně.

Těsně před půlnoci ceremoniář ohlásil, že budou vystaveny otrokyně, které byly císaři po jeho příjezdu do Nového Gondaru představeny. Královský hostitel si vybere, jak bude chtít, a zbytek nabídne svým hostům. Ach, jaká královská štědrost!

Na jedné straně místnosti se otevřela dvířka, a ona ubohá stvoření napochodovala dovnitř a seřadila se před trůnem do dlouhé řady. Stály zády ke mně. Občas jsem tu a tam zahlédl něčí profil, jak se ty troufalejší z nich otočily, aby si prohlédly pokoj a oslnivé shromáždění důstojníků v zářivých uniformách. Tyto obrysy patřily mladým dívkám - a krásným dívkám! Všechny však byly nesmazatelně poznamenané hrůzou. Když jsem si vzpomněl na jejich smutný osud, musel jsem se otáčet a raději jsem uhnul pohledem.

Slyšel jsem hlavního ceremoniáře, jak ji přikazuje, ať si před císařem lehnou; slyšel jsem také, jak před ním klesají na kolena a dotýkají se čelem podlahy. Potom se důstojníkův hlas ozval znova - a vydal rázný a přísný rozkaz.

"Dolů, otrokyně!" křičel. "Pokloň se svému vládci!"

Tón jeho hlasu mě zaujal, a tak jsem vzhlédl a spatřil osamocenou, vzpřímenou štíhlou postavu, která se tyčila přímo uprostřed řady ležících dívek. Měla ruce zkřížené na prsou a hrdě vztyčenou bradu. Byla ke mně zády, takže jsem jí neviděl do obličeje, ačkoli bych velmi rád viděl tvář téhle divoké mladé lvice, která tam mezi tím stádem vyděšených ovcí tak vzdorovitě stála.

"Dolů! Dolů!" křičel ceremoniář, vykročil k ní a napůl tasil meč.

Krev se ve mně vařila. Jak tu můžu nečinně stát, zatímco se nějaký černoch chystá srazit tu statečnou dívku mé vlastní rasy! Instinktivně jsem udělal krok dopředu, abych se postavil tomu muži do cesty. V tu chvíli však Menelek zvedl hlavu v gestu, které důstojníka zastavilo. Zdálo se, že císaře dívčin postoj zaujal, ale v žádném případě nerozzlobil.

"Nech nás, ať můžeme vyšetřit," řekl mírným, příjemným hlasem, "proč tato mladá žena odmítá vzdát hold svému panovníkovi?" obrátil se s otázkou přímo na ni.

Odpověděla mu v abyssianštině, ale trhaně a s přízvukem, který prozrazoval, že si osvojila svou nevelkou znalost tohoto jazyka teprve nedávno.

"Před nikým si klekat nebudu," řekla. "Nemám žádného panovníka. Já sama jsem ve své zemi panovnicí."

Menelek se při jejích slovech zvrátil na trůnu a hlasitě se smál. Shromáždění hosté následovali jeho příkladu, neboť se vždy zdálo, že to je ten správný postup. Zavedli mezi sebou ve snaze smát se ještě hlasitěji než císař.

Dívka jenom vysunula bradu ještě výš - dokonce i její záda prozrazovala nejvyšší pohrdání jejími uchvatiteli. Konečně Menelek obnovil klid - pouhým zamračeným pohledem, po kterém všichni horliví hosté vyměnili své rozveselené tváře za podobné zamračení.

"A kdo jsi," zeptal se Menelek, "a jak se jmenuje tvá země?"

"Jsem Viktorie, královna Grabritinu," odpovědělo děvče tak rychle a nečekaně, že jsem vyjekl překvapením.

Kapitola XI. (Čína)

Viktorie! Ona byla tady, sloužila těmto černým dobytčům jako otrokyně. Ještě jednou jsem vykročil směrem k ní, ale rozum mně přinutil zastavit - nemohl jsem jí pomoci jinak než tajně.

Mohl jsem těmito prostředky vůbec něčeho dosáhnout? To jsem nevěděl. Zdálo se, že je to za hranicemi mých možností, ale přesto jsem to zkusil.

"Takže přede mnou nepoklekneš?" pokračoval Menelek, když domluvila. Viktorie rozhodně zavrtěla hlavou, že ne.

"Potom tedy budeš první, kterou si vyberu," řekl císař. "Líbí se mi tvá odvaha a jejím zlomením z tebe budu mít ještě větší potěšení. A můžeš si být jistá, že bude zlomena už tuto noc. Odvedte ji do mých pokojů," řekl a pokynul důstojníkovi po svém boku.

Překvapilo mě, že se Viktorie zjevně pokojně podrobila a následovala toho muže ven. Pokusil jsem se je sledovat, abych jí byl nablízku, až se naskytne nějaká příležitost promluvit s ní nebo jí pomoci v útěku. Vyšel jsem za nimi z trůnního sálu, prošel jsem několika dalšími pokoji a dlouhou chodbou, načež mi cestu zatarasil voják, který stál na stráž před dveřmi, do kterých důstojník Viktorii zavedl.

Důstojník se téměř okamžitě opět objevil a vyrazil zpět směrem k trůnnímu sálu. Schovával jsem se ve dveřích. Našel jsem tam úkryt poté, co se ke mně strážný otočil zády, a když se ke mně důstojník přiblížil, stáhl jsem se do pokoje za dveřmi, který byl ponořený v temnotě. Zůstal jsem v něm dlouho a pozoroval jsem přitom hlídku před dveřmi, za kterými byla uvězněna Viktorie. A čekal přitom na příznivé okolnosti, které mi dovolí k ní vejít.

Nepokoušel jsem se plně popsat své pocity, které jsem měl ve chvíli, kdy jsem Viktorii poznal. Mohu vás totiž ujistit, že byly zcela nepopsatelné. Nikdy jsem si nemohl představit, že by na mě pohled na nějakou lidskou bytost mohl tolik zapůsobit. Najednou se Viktorie objevila ve stejné místnosti, kde jsem byl já, zatímco jsem si týdný myslel, že je mrtvá, nebo přinejlepším stovky mil na západě, čímž bych ji ve skutečnosti nenapravitelně ztratil, stejně jako kdyby byla umřela.

Pořád jsem cítil zvláštní, bláznivý popud být jí nablízku. Ne abych jí jenom pomáhal nebo ji chránil - přál jsem si jí dotknout - vzít ji do náruče. Byl jsem sám sebou ohromen. A ještě jedna věc mě mála - ten nepochopitelný pocit radosti, který jsem cítil od okamžiku, kdy jsem ji znovu spatřil. Dívat se jí do obličeje a vědět, že kdybych se ji pokusil

bránit, pravděpodobně bych do hodiny zemřel, to bylo ještě horší než smrt. A přesto jsem byl stále šťastný jako už týdný ne - a to všechno jenom proto, že jsem na několik krátkých minut opět spatřil postavu malé divošské dívky. Neuměl jsem si to vysvětlit a šťvalo mě to; nikdy předtím jsem v přítomnosti ženy takové pocity neměl, a to už jsem kdysi několik krásek miloval.

Zdály se to být věky, co jsem stál ve stínu dveří, v chabě osvětlené chodbě paláce Meneleka XIV. Černý obličej strážného byl ve slabém proudu světla nevýrazný a bledý. Ten chlapík tam stál jako přimražený a bylo zřejmé, že nikdy neodejde, ani už se znovu neotočí zády.

Nebyl jsem ve své skrýši dlouho, když jsem uslyšel zvuk vzdáleného děla. Příměří skončilo a bitva pokračovala. Chvilíčku nato se země otřásla, jak uvnitř města vybuchl granát. Potom bylo čas od času slyšet, jak nedaleko paláce vybuchují další granáty. Asiáté opět bombardovali Nový Gondar.

Za chvíli začali chodbou procházet důstojníci a otroci za záležitostí, které se týkaly jejich povinností. Nakonec přišel i hrozivě zamračený císař. Následovalo ho několik osobních sluhů, které před dveřmi do svých komnat propustil - před stejnými dveřmi, do kterých byla zavedena Viktorie. Chtěl jsem jít za ním, ale chodba byla plná lidí. Konečně se všichni odebrali do svých pokojů, které se nacházely na druhé straně chodby.

Jeden důstojník s otrokem vešli do toho samého pokoje, ve kterém jsem se skrýval, a donutili mě tak přitisknout se na jedné straně k temné zdi, dokud kolem mě neprojdou. Potom otrok rozsvítil světlo a mně bylo jasné, že si musím najít jiný úkryt.

Vykročil jsem troufale do chodby a spatřil jsem, že je teď až na jedinou hlídku před císařovými dveřmi prázdná. Když jsem se vynořil z pokoje (jeho nájemníci mě naštěstí nespattřili), strážný na mě jen zběžně pohlédl. Okamžitě jsem se rozhodl a vykročil přímo k němu. Snažil jsem se předstírat výraz podlézavé úslužnosti a zřejmě dost úspěšně, protože se mi podařilo oklamat vojákovu ostražitost. Místo aby mě zastavil, dovolil mi, abych se přiblížil na dosah jeho pušky. Potom už pro něj bylo příliš pozdě.

Bez varování jsem mu tu hračku vyrval z ruky a zároveň ho pořádně praštil pěstí mezi oči. Překvapeně zavrával dozadu, příliš otupený i na to, aby vykřikl. Popadl jsem pušku, jako by to byl kyj, a jedinou mocnou ranou ho složil. O chvíli později jsem vpadl do pokoje za dveřmi. Byl prázdný!

Rozhlížel jsem se kolem a byl jsem zklamáním téměř nepříčetný. Z pokoje vedly další dveře do jiných komnat. Přiběhl jsem k těm bližším a zaposlouchal se. Ano, vycházely odtamtud nějaké hlasy a jeden byl ženský - pevný, chladný a plný pohrdání, nebyla v něm ani stopa po strachu. Byl Viktoriin.

Otočil jsem klikou a rozrazil dveře dovnitř právě včas, abych spatřil, jak Menelek děvče popadl a táhne je na opačnou stranu pokoje. V tu samou chvíli se ozval hned vedle paláce ohlušující rachot - jeden granát dopadl mnohem blíže, než ty předchozí. Tento hluk přehlušil můj rychlý běh přes pokoj.

Jenže jak se Viktorie bránila, otočila Meneleka tak, že mě spatřil. Mlátila ho sevřenou pěstí do obličeje a on ji teď škrtil. Když mě spatřil, vzteky zařval.

"Co to znamená, otroku?" křičel. "Vypadni odsud! Ven! Rychle, než tě zabiju!"

Ale já jsem mu odpověděl tak, že jsem na něho skočil a udeřil ho pažbou pušky. Zapotácel se dozadu, pustil Viktorii na zem a zavolal hlasitě pro strážce. Pak se na mě vrhl. Znovu a znovu jsem do něho bušil; ale jeho silná lebka byla jako opanceřovaná - tak málo škody jsem jí způsobil.

Uchopil pušku a snažil se se mnou prát, ale já jsem byl silnější, vykroutil mu pušku z rukou, odhodil ji stranou a vrhl se holýma rukama na jeho hrdlo. Netroufal jsem si ze zbraně vystřelit, protože jsem se bál, že prasknutí pušky přivolá početnější hlídku, postavenou na vzdálenějším konci chodby.

Potáceli jsme se po pokoji, mlátili se navzájem, vráželi do nábytku a váleli se po podlaze. Menelek byl silný muž, a bojoval tady o život. Ustavičně přivolával strážce, dokud se mi nepodařilo sevřít mu hrdlo; ale už bylo příliš pozdě - jeho výkřiky byly uslyšeny. Náhle se rozrazily dveře a do komnaty vpadlo dvacet ozbrojených strážných.

Viktorie zvedla ze země pušku a skočila mezi mě a je. Měl jsem černošského císaře na lopatkách, oběma rukama mu svíral krk a vytřepával z něj život.

Zbytek se stal ve zlomku vteřiny. Nad námi se ozval třeskutý rachot a potom se pokojem rozlehl ohlušující výbuch. Místnost se naplnila kouřem a dýmem ze střelného prachu. Zvedl jsem se, napůl omráčen, z bezvládného těla svého protivníka - právě včas, abych viděl, že se Viktorie vrávoravě postavila na nohy a otočila se ke mně. Dým se pomalu rozplynul a odhalil rozervané pozůstatky strážce. Jeden granát propadl střechou paláce a vybuchl strážnímu oddílu, který přicházel zachránit svého císaře, rovnou za zadkem. Jen zárazem jsme Viktorie ani já nebyli zasaženi. Pokoj byl v troskách. Ve stropě byla vyrvaná velká zubatá díra, a zeď sousedící s chodbou vyletěla celá do povětří.

Když jsem vstal, Viktorie se zvedla taky a vyrazila ke mně. Ale když viděla, že nejsem zraněn, tak se zastavila. Zůstala stát uprostřed zdemolovaného pokoje a hleděla na mě. Její výraz byl nevyzpytatelný - nemohl jsem poznat, jestli mě vidí ráda nebo ne.

"Viktorie!" vykřikl jsem. "Díky Bohu, že jsi v pořádku!" A vykročil jsem k ní s takovou radostí v srdci, jakou jsem nepocítil od chvíle, kdy jsem poznal, že Coldwater musel překročit třicátý poledník.

V jejích očích však žádná radost nebyla. Místo toho vztekla dupla svou malou nožkou.

"Proč jsi mě musel zachránit zrovna ty!" zvolala. "Nenávídím tě!"

"Nenávídíš?" zeptal jsem se. "Proč bys mě měla nenávidět, Viktorie? Já k tobě nic takového necítím. Já - já -" Co jsem se to chystal říct? Stál jsem velmi blízko ní, když mě náhle osvítilo světlo poznání. Proč jsem si to nikdy předtím neuvědomil? Pravda vysvětlovala všechny moje dosavadní nevysvětlitelné nálady, které mě od chvíle, kdy jsem Viktorii poprvé spatřil, čas od času přepadaly.

"Proč bych tě měla nenávidět?" odpověděla. "Protože Snider řekl - řekl mi, že jsi mě slíbil jemu. Ale nedostal mě, zabila jsem ho, tak jako bych nejradši zabila tebe!"

"Snider lhal!" vykřikl jsem. A potom jsem ji popadl a držel ji v náručí, a přinutil jsem ji, aby mě naslouchala, i když bránila a bojovala jako mladá lvice. "Miluji tě, Viktorie. Musíš vědět, že tě miluji - že jsem tě vždy miloval, a že bych nikdy nikomu nemohl dát tak hanebný slib."

Vzpouzela se teď maličko méně, ale stále se mě snažila od sebe odstrčit. "Řekl jsi o mně, že jsem divoška!" řekla.

Ach, odtud tedy vítr fouká! To ji pořád trápilo. Přitiskl jsem ji k sobě.

"Nemohl by jsi milovat divošku," pokračovala, ale přestala se zmítat.

"Ale já už jednu divošku miluju, Viktorie!" vyjel jsem, "tu nejdražší divošku na světě!"

Zvedla ke mně oči, a potom mě její hladké snědé paže objaly kolem krku a přitáhla si mé rty ke svým.

"Miluju tě - a vždycky jsem tě milovala!" řekla, zabořila mi obličej do ramene a rozvzlykala se. "Byla jsem tak nešťastná, ale nemohla jsem umřít, když jsem věděla, že ty jsi možná ještě naživu."

Zatímco jsme tam stáli a v tu chvíli zapomněli na všechno ostatní kromě našeho nově nalezeného štěstí, prudkost bombardování se ještě zvýšila, a střely teď přšely kolem paláce sotva v půlminutových intervalech.

Zůstávat dále na místě znamenalo jistou smrt. Cestou, kterou jsme se do komnaty dostali, jsme uniknout nemohli - jednak byla chodba zatarasena sutinami, a kromě toho se za ní bezpochyby nacházelo nespočet členů císařovy domácnosti, kteří by nás zastavili.

Na druhé straně pokoje byly jiné dveře, a tak jsem svou cestu nasměroval k nim. Otevřely se do třetí komnaty, s okny vyhlížejícími do vnitřního dvora. Jedním z těchto oken jsem si prohlížel nádvoří. Bylo očividně prázdné, a pokoje na opačné straně byly neosvětlené.

Pomohl jsem Viktorii ven, vylezl jsem za ní a společně jsme přešli nádvoří. Na druhé straně jsme našli řadu širokých, dřevěných vrat, zasazených do palácové zdi. Mezi nimi se nacházela malá okýnka. Zatímco jsme stáli a naslouchali za jedněmi dveřmi, zařehotal uvnitř kůň.

"Stáje!" zašeptal jsem, a hned nato zatlačil do dveří vstoupil dovnitř. Z města okolo nás byl slyšet hukot veliké vřavy, a docela blízko zněly zvuky bitvy - praskání tisíců pušek, řev vojáků, chraplavé rozkazy důstojníků a jakot vojenských trubek.

Bombardování přestalo tak náhle, jak začalo. Domníval jsem se, že nepřítel zaútočil na město, protože teď byly slyšet zvuky souboje muže proti muži.

Tápal jsem kolem sebe uvnitř stájí, dokud jsem nenašel sedla a uzdy pro dva koně. Ale později jsem v té tmě našel jen jednoho koně. Dveře na druhé straně, vedoucí do ulice, byly otevřené, takže bylo vidět davy mužů, žen a dětí, prchajících na západ. K tomuto šílenému exodu se připojovali vojáci - pěšky i na koních. Tu a tam se objevil velbloud nebo slon, odnášející nějakého důstojníka nebo hodnostáře do bezpečí. Bylo zřejmé, že město každou chvíli padne.

Tento fakt byl dostatečně utvrzován spěchem pološíleného davu, vyvolaným hrůzou.

Koně, velbloudi a sloni ušlapávali pod svýma nohama bezmocné ženy a děti. Prostý voják stáhl generála z jeho koně, vyšvihl se zvířeti na hřbet a prchal přeplněnou ulicí směrem na západ. Jedna žena zase popadla zbraň a vystřelila z hlavy mozek jednomu dvornímu hodnostáři, jehož kůň ušlapal její dítě k smrti. Vzduchem se nesly výkřiky, kletby, rozkazy a prosby. Byl to hrůzostrašný výjev - jeden z těch, na které nikdy nezapomenu.

Dal jsem sedlo a uzdu jedinému koni, kterého tu zřejmě členové královského dvora při svém útěku přehlédli. Stáhli jsme se s Viktorií do stínu hlouběji do stáje a pozorovali vlnící se dav venku.

Vnísit se do tohoto davu představovalo větší nebezpečí, než v jakém jsme právě byli. Rozhodli jsme se počkat, dokud nápor černochů nezeslábně, a tak jsme tam stáli přes hodinu, zatímco na východní straně města zuřily zvuky bitvy, a obyvatelstvo prchalo na západ. Mezi prchajícím davem se začali stále častěji objevovat uniformovaní vojáci, až jimi byla nakonec ulice zcela zaplněna. Nebyl to žádný spořádaný ústup, ale naprostý a děsivý útek.

Boje se neochvějně blížily směrem k nám, a třeskot pušek zněl brzy i v té ulici, do které jsme vyhlíželi. A pak sem dorazila hrstka statečných mužů - malá zadní hlídka, couvající pomalu na západ. V horečném spěchu pálily jejich kouřící pušky na nepřátele, které jsme ještě nemohli vidět, jednu salvu za druhou.

Tito muži ale byli zatlačováni zpět, a nakonec se naproti našemu úkrytu objevila první řada nepřátel. Byli středně vysocí, s olivovou barvou pleti a mandlovýma očima. Poznal jsem v nich potomky někdejší čínské rasy.

Měli dobré uniformy, byli skvěle vyzbrojeni a bojovali statečně a velice spořádaně. Všechny ty vzrušující události na ulici mě tak zaujaly, že jsem ani neslyšel, že se k nám blíží zezadu jeden oddíl. Byla to četa dobyvatelů, která vstoupila do paláce a nyní ho prozkoumávala.

Dopadli nás tak nečekaně, že než jsme si stačili uvědomit, co se děje, byli jsme už jejich zajatci. Tu noc nás drželi pod silnou hlídkou těsně za východní hradbou města, a ráno jsme se vydali na dlouhý pochod na východ.

Naši vězňitelé se k nám nechováli zle a se ženami a dětmi zacházeli s úctou. Pochodovali jsme mnoho dní - tolik, že jsem je ani nemohl všechny spočítat; konečně jsme však dorazili do jiného města - tentokrát čínského - které se nachází na místě bývalé Moskvy.

Je to jen malé pohraniční město, ale solidně postavené a dobře udržované, které si vydrží velkou vojenskou sílu. Zde také končí železnice, vinoucí se moderní Čínou až k Tichému oceánu.

Všecičko, co jsme ve městě spatřili, neslo všechny znaky vyspělé civilizace. Ve spojení s humánním zacházením, kterého se během dlouhého a únavného pochodu všem zajatcům dostávalo, mi to dodávalo odvalu doufat, že bych se tu mohl u nějaké vysoké šarže dovolat zacházení příslušejícímu mému původu a hodnosti.

Se svými vězňiteli jsme se mohli dorozumět jen prostřednictvím tlumočnicků, kteří mluvili čínsky i abyssiansky zároveň.

Naštěstí jich bylo plno, a brzy po našem příchodu do města jsem jednoho z nich přesvědčil, aby předal ústní zprávu důstojníkovi, který během návratu z Nového Gondaru velel vojskům. Měl ho požádat, jestli by mi některý z vyšších důstojníků neposkytl slyšení.

Odpovědí na moji žádost bylo předvolání, abych se dostavil k důstojníkovi, kterému jsem svoji prosbu adresoval. Přišel pro mě desátník s tlumočnickem. Podařilo se mi získat jeho svolení, že mě Viktorie může doprovázet. Od doby, co nás zajali, jsem ji nikdy nenechal s našimi vězňiteli samotnou.

Ke své radosti jsem zjistil, že důstojník, do jehož přítomnosti jsme byli uvedeni, mluví plyně abyssiansky. Ohromilo ho, když jsem mu řekl, že jsem Pan-Američan. Na rozdíl od všech ostatních, se kterými jsem po svém příchodu do Evropy mluvil, byl s dávnými dějinami dobře obeznámen. Poměry v Pan-Americe dvacátého století mu byly důvěrně známy a po té, co mi položil půltuctu otázek, jsem ho přesvědčil, že mluvím pravdu.

Zato když jsem mu řekl, že je Viktorie královnou Anglie, projevil jen mírné překvapení a pravil, že při jejich nedávných průzkumech v bývalém Rusku našli mnoho potomků staré šlechty a královské rodiny.

Okamžitě pro nás vyhradil pohodlný dům, vybavil nás služebnictvem a penězi a i v jiných směrech nám prokazoval každou pozornost a laskavost.

Řekl mi, že ihned zatelegrafuje císaři, a výsledkem bylo, že nám bylo nařizeno odebrat se teď do Pekingu a ukázat se před panovníkem.

Onu cestu jsme vykonali v pohodlném železničním voze. Jak jsme se blížili stále více na východ, rostly v okolní krajině známky blahobytu a bohatství.

U císařského dvora nás přijali velice laskavě. Císař byl velice zvědavý na to, v jakém stavu se teď moderní Pan-Amerika nachází. Řekl mi, že on sám hluboce lituje existence přísných nařízení, která vztyčila zeď mezi východem a západem. Stejně jako jeho předchůdci se však domníval, že uznání přání mocné Pan-Americké federace bude pro udržení míru ve světě nejlepší.

Jeho impérium zahrnuje celou Asii a ostrovy v Tichém oceánu až ke stosedmdesátému pátému stupni východní délky. Japonské císařství už neexistuje, před dvěma sty lety bylo Čínou dobyto a pohlceno. Dobře spravované Filipíny jsou jednou z nejlépe se rozvíjejících kolonií Čínského císařství.

Císař mi řekl, že budování tohoto ohromného impéria a šíření osvěty mezi jeho rozdělenými a divokými národy si vyžádalo téměř dvě století usilovné dřiny. Po svém nástupu na trůn našel téměř dokonale odvedenou práci, a tak obrátil svou pozornost k obnovení Evropy.

Jeho cílem je vyrvat ji z rukou černochů, a potom se pokusit pozvednout její pokleslé národy na vysokou úroveň, o kterou je Velká válka obrála.

Zeptal jsem se ho, kdo v téhle válce vyhrál. Smutně potřásl hlavou a odpověděl:

"Snad Pan-Amerika, a Čína a černoši z Abyssinie," řekl. Ti, co nebojovali, byli jediní, kteří mohli sklidit odměnu, která se vítězství přisuzuje. Bojující strany nezískaly nic než zkázu. Vždyť jste to viděl - a lépe než kdokoli jiný si musíte uvědomovat, že žádný národ zapletený do téhle hrůzné války vítězství nezískal."

"Kdy válka skončila?" zeptal jsem se jej.

Opět zavrtěl hlavou. "Ještě to neskončilo. V Evropě nebyl nikdy formálně vyhlášen mír. Po nějaké době tam nezbyl nikdo, kdo by ho vytvořil. Ti, co přežili, se zvrhli v surové kmeny, které mezi sebou dále bojovaly, protože žádný lepší stav společnosti neznaly. Válka úplně zničila výtvoř člověka - a válka a mor zničily člověka samotného. Dej Bůh, ať už nikdy taková válka nevypukne!"

Všichni znáte, jak se Porfirio Johnson vrátil do Pan-Ameriky s Johnem Alvarezem v řetězech; jak vyvolalo soudní přelíčení s Alvarezem demonstraci lidu, kterou vláda nemohla ignorovat. Jeho výmluvná prosba - ne za sebe, ale za mě - má historickou hodnotu, stejně jako její důsledky. Víte, že byla přes Atlantik vyslána celá jedna flotila, aby mě našla; že byla nařízena proti překročení třicátého a stopěťasedmdesátého poledníku navždy odstraněna; a jak byli důstojníci dopraveni do Pekingu, kam dorazili přesně v den, kdy jsme byli Viktorie a já u císařského dvora sezdáni.

Můj návrat do Pan-Ameriky byl zcela odlišný od všeho, co jsem si jen před rokem představoval. Místo, abych se domů vrátil jako zrádce, všichni mě nadšeně vítali jako hrdinu. Byl to skvělý pocit, být zase doma a být svědkem milého zacházení, jakého se mé drahé Viktorii dostalo. A když jsem se dozvěděl, že byli Delcarte s Taylorem nalezeni u ústí Rýna a už jsou zpátky v Pan-Americe, bylo mé štěstí úplné.

Teď tedy plujeme s Viktorií zpátky - s muži, střelivem a s mocí vrátit Anglii její královně. Opět překročím třicátý stupeň, ale za jak odlišných podmínek!

Pro Evropu nastala nová éra - s osvícenou Čínou na východě a s osvícenou Pan-Amerikou na západě. Tyto dvě mírové mocnosti Bůh zachoval, aby obnovily pokořenou Evropu, které již teď bylo odpuštěno. Mnoho jsem toho prožil a mnoho vytrpěl, ale přesto jsem si za třicátým poledníkem vydobyl dvě velká vítězství. Prvním je příležitost vysvobodit Evropu z barbarství, a to druhé je jedna malá divoška. Tím větším vítězstvím je právě Viktorie.

Překlad z originálu: Eduscho